LYNN FAIRFAX
În căutarea sufletului pereche
ALCRIS

Traducerea şi adaptarea în limba română de CECILIA IONESCU

Capitolul 1

— Ei bine, nu-l găseşti irezistibil?

Catherine Slade se îndreptă după ce trăsese şi netezise cearşaful patului, prevăzând vizita matinală.

— Pe cine? întrebă ea.

Cu un semn din cap, Marion Finch, o pacientă de vreo patruzeci de ani, arătă un grup de medici care discutau lângă biroul infirmierelor. Catherine îi urmări privirea.

— Pe Simon Andrews, internul nostru?

— Nu… Este foarte drăguţ, observă, dar este încă un copil. Nu, vorbesc despre doctorul Grantham.

— Oh… Ca să fiu sinceră, n-am fost atentă.

— N-ai fost atentă! Oare nu vezi ce ai sub nas? Dar fără îndoială, eşti cam tânără… Deşi nu trebuie să judeci după tâmplele sale argintii, să ştii. Unii bărbaţi încărunţesc prematur. Şi-i stă atât de bine… Mai ales cu ochii săi. Să nu-mi spui că nu i-ai remarcat nici ochii!

Catherine scutură din cap, râzând.

— Îmi pare rău că te dezamăgesc, Marion, de-abia am venit aici şi nu cunosc aproape pe nimeni. De altfel, nu mi-aş permite să urmăresc vreun scop faţă de doctorul Grantham. Aici, el este marele patron!

— Ei şi? Este şi bărbat, nu? Oricum, cu siguranţă este căsătorit, oftă Marion cu un aer fatalist. Toţi sunt. Dar asta nu ne împiedică să ne lăsăm puţin pradă fantasmelor. Oh… iată-i.

Tăcură în timp ce medicii se apropiară. Catherine se îndepărtă pentru a le face loc.

Glenda Marlow, supraveghetoarea generală, luă un dosar de pe cărucior pentru a i-l da doctorului Grantham. Totuşi, acesta recunoscuse deja pacienta.

— Ei bine, doamnă Finch… spuse cu vocea sa caldă. Cum vă simţiţi?

— Nu prea rău, doctore, dar mă voi simţi mai bine când se va termina.

— Sunt sigur de asta, cu atât mai mult cu cât voi face din dumneavoastră o femeie nouă.

Îi zâmbi şi Catherine remarcă amuzată că obrajii lui Marion se îmbujorară. Amintindu-şi de ce-i spusese aceasta din urmă, încercă să vadă ochii medicului, dar el îi ţinea plecaţi peste dosare.

— Anestezistul va veni să vă vadă imediat, doamnă Finch, spuse medicul înapoind dosarul Glendei. Aşteptaţi-l şi ne întâlnim în sala de operaţie, de acord?

— De acord. Mulţumesc, doctore.

Simţindu-se observată, Catherine întoarse capul şi întâlni privirea lui Simon Andrew, internul din anul doi. Răspunse cu reticenţă zâmbetului pe care acesta i-l adresă înainte de a se îndepărta cu grupul spre patul următor.

— Aş fi putut muri fericită în aceeaşi clipă, şopti Marion.

— Nu spune asta, bunul Dumnezeu te-ar putea lua în serios, glumi Catherine.

— Şi ar fi o prostie, este adevărat. Mai ales că n-aş vrea pentru nimic în lume să-l schimb pe Derek al meu cu nimeni!

Catherine se întoarse la biroul infirmierelor. Fusese însărcinată să primească o pacientă care trebuia să sosească dintr-un minut în altul. Lizzie Rowe, infirmiera-

şefă, ridică ochii la apropierea sa.

— Ei bine? Totul este în regulă?

— Până acum, da. Încep să-mi amintesc numele oamenilor.

— La asta se ajunge repede, nu-ţi face griji. Nu eşti decât de trei zile... Marion Finch este gata pentru blocul operator?

— Da. Aşteaptă anestezistul. Şi a fost atât de bulversată de zâmbetul doctorului Grantham, încât îi va trebui o doză triplă de calmant.

Lizzie zâmbi.

— Nu este prima. El are darul să-i dea fiecărei paciente impresia că este singura pe agenda sa. Ah, iată-l pe anestezist...

Medicul, un bărbat de tip indian, puternic, se rezemă cu coatele pe masă şi faţa jovială se lumină de un zâmbet încântat în timp ce-o observă pe Catherine.

— Cineva nou? spuse el. Bine aţi venit în echipă.

— Catherine, ţi-l prezint pe doctorul Patel, spuse Lizzie. Încă nu l-ai întâlnit, pentru că s-a întors din concediu de dimineaţă.

Catherine strânse mâna pe care i-o întinse.

— Încântată, doctore Patel.

— Te rog, fără formalităţi între noi. Spune-mi Sanjay. Ca toată lumea.

— Este un amor, comentă Lizzie în timp ce medicul se îndepărta. Până la urmă, uiţi că face parte din casta medicilor.

— Aşadar, nu este ca doctorul Grantham?

— Ce vrei să spui?

— Presupun că nu-i spui Paul?

— Nu se poate! Este ca un Dumnezeu în serviciul ăsta.

— Cred că am observat…

În timp pe Lizzie răspundea la telefon, Catherine recepţionă două cutii mari lăsate de un comisionar.

— Ce fac cu astea? o întrebă pe Lizzie care închidea.

— Pune-le sub masă. Trebuie să fie un loc mic acolo jos, în stânga. Sunt plicuri şi hârtie de scris. Şi, dacă nu te superi, poţi rămâne două minute aici? Mă întorc imediat.

— De acord.

Catherine termină de aranjat cutiile, când simţi o prezenţă. În timp ce se ridica, tocul i se agăţă în tivul fustei şi-şi pierdu echilibrul. Fiind prinsă exact la marginea mesei, se îndreptă şi se cufundă imediat într-o privire de un albastru incredibil, accentuat de contrastul cu tâmplele argintii ale proprietarului.

— N-aţi păţi nimic? o întrebă doctorul Grantham.

O clipă, tânăra femeie percepu o solicitudine sinceră în vocea sa gravă.

— Nu, este în regulă. Mi s-a agăţat tocul…

— Pot să folosesc telefonul?

— Vă rog.

— Mulţumesc.

Medicul formă un număr pe aparatul de lângă el.

Amintindu-şi reflecţiile lui Marion Finch, Catherine îi observă pe furiş mâinile. Mâini frumoase, de chirurg, cu degete lungi şi terminate cu extremităţi pătrate. Aproape tresări când el ridică ochii, surprinzând-o în timp ce-l studia. Întoarse capul, jenată.

Lizzie reveni în acea clipă şi-şi reluă locul.

— Catherine? Tocmai a sosit internata ta…

— Mulţumesc, spuse ea, fericită de această diversiune, deoarece întâlnirea cu doctorul Grantham, aşa scurtă cum fusese, o tulburase puţin.

Se duse s-o întâmpine pe Edna McBride, o celibatară

de vreo şaizeci de ani, venită să se opereze de un prolaps uterin şi o introduseîntro mică încăpere care dădea spre recepţie.

— Trebuie să vă pun câteva întrebări, domnişoară McBride.

Pacienta se aşează, trăgându-şi jupa de tweed peste genunchii strânşi.

— Credeam că am spus deja totul.

— Cu siguranţă, dar trebuie să mă asigur că nu s-a schimbat nimic de la discuţia preliminară. Ei bine… După dosarul dumneavoastră, luaţi medicamente pentru hipertensiune şi infecţii urinare repetate. Le-aţi adus?

Edna McBride încuviinţă şi le scoase din poşetă.

— Am luat caşetele de Nifedipin de dimineaţă pentru tensiune şi un antibiotic. îmi va mai trebui una diseară.

— Foarte bine. Vi le iau; vi se vor administra la timpul potrivit.

— Uneori am nevoie de caşete pentru probleme de stomac. Le am de asemenea cu mine.

Catherine notă numele medicamentului în dosar.

— Vei fi operată mâine, Edna. îmi permiţi să-ţi spun Edna?

De obicei, nu întreba. Această familiaritate era firească şi făcea în general pacientele să se simtă mai în largul lor. Dar acestei foste învăţătoare, crezuse totuşi mai rezonabil să-i ceară permisiunea.

— Dacă ţii, răspunse pacienta pe un ton resemnat. Voi fi operată de doctorul Grantham, nu-i aşa?

— El v-a primit la consultaţie? în principiu, într-adevăr, el ar trebui să fie.

— Cum asta, în principiu?

Ochii Ednei McBride se mijiseră în spatele ochelarilor.

— Se întâmplă ca doctorul Prowse să-l înlocuiască atunci când este reţinut în altă parte, sau trebuie să intervină în urgenţă, de exemplu.

— Sper că nu asta va fi situaţia. Am deplină încredere în el şi n-aş vrea să fiu pe mâinile oricui. îl voi vedea înainte de operaţie?

Catherine aprobă din cap, cu un zâmbet amabil.

— Va trece să te vadă astăzi, ca şi anestezistul. Ai mai fost operată?

— De un chist ovarian, dar asta acum mai bine de douăzeci şi cinci de ani.

— Modul nostru de a proceda s-a schimbat mult, de atunci.

— Da şi nu întotdeauna în bine, din nefericire, răspunse Edna strângând din buze.

— Facem tot ce putem…

— Da, presupun, spuse Edna domolindu-se imperceptibil.

— Bine… Acum îţi voi lua tensiunea, te voi măsura şi te voi cântări, apoi te voi conduce în pat.

— Sper că nu mă veţi obliga să mă culc imediat. N-am obiceiul să lenevesc.

— Nu mă îndoiesc de asta, dar trebuie să te odihneşti înainte de operaţie şi le va fi mai uşor medicilor să te examineze.

— Oh, în acest caz…

Treizeci de minute mai târziu, Edna McBride era instalată confortabil în patul său şi Catherine o regăsi pe Lizzie care-i sugeră să coboare să bea o cafea cu ea la cafenea în timpul pauzei.

— Totul s-a desfăşurat bine cu noua ta pacientă? întrebă Lizzie îndreptându-se spre scară.

— Dacă vrei… Este o fostă învăţătoare, genul puţin

ursuz. Ştie exact ce vrea şi crede că spitalele erau mai bine administrate acum douăzeci şi cinci de ani.

— Poate nu a greşit întru totul.

— Nu ştiu…

Catherine împinse uşa batantă a cafenelei şi adăugă:

— Mama era infirmieră şi mi-a povestit deseori că infirmierele-sefe erau adevăraţi tirani pe timpul său. Asta probabil nu era extrem de nostim…

— Îmi imaginez…

Luară cafele şi fursecuri pe o tavă şi se instalară la o masă lângă fereastră.

— Mama ta mai lucrează? întrebă Lizzie.

Catherine scutură din cap, ca întotdeauna emoţionată când amintea de mama sa.

— Nu. A murit acum trei ani.

— Oh, iartă-mă. Dar… era probabil foarte tânără?

— Patruzeci şi şase de ani. Avea o tumoare pe creier. A fost foarte rapid. Eram la Oxford în acea perioadă şi ea locuia aici, în Longbury.

— Cunoşteai Longbury înainte?

— Aici m-am născut şi am crescut. Am plecat să-mi urmez studiile la Oxford şi am lucrat apoi timp de cinci ani în acelaşi spital. Un an la urgenţe şi patru la ginecologie.

— Şi acum, te-ai întors de unde ai plecat…

Catherine zâmbi.

— Într-un fel… M-am gândit întotdeauna să revin într-o zi. Dar după moartea mamei, nu mai vedeam interesul…

— Şi tatăl tău? Şi el…

— Nu, trăieşte, dar locuieşte la Londra. Părinţii erau divorţaţi şi acum şase ani s-a recăsătorit.

— Ai familie aici?

— O mătuşă şi doi veri, atâta tot. Dar am simţit

mereu că adevăratele mele rădăcini erau aici, la Longbury. De altfel, aici sunt cei mai buni prieteni ai mei…

— Cineva anume ţi-a dat dorinţa să te reinstalezi în oraş?

Catherine ridică din umeri.

— Nu, nici măcar. În viaţa mea sentimentală este mai degrabă pustiu de doi ani. Am cunoscut un intern, la Oxford, dar n-a mers. Nu eram încă suficient refăcută de la moartea mamei.

— Atunci, ce te aduce la Longbury? Este ciudat, dar am impresia că este altceva, în afară de faptul că este oraşul tău natal. Mă înşel?

Catherine bău o înghiţitură de cafea şi lăsă ceaşca, zâmbind.

— Nu. De fapt, când locuiam aici, făceam parte din trupa de Teatru amator din Longbury – TAL – cum se numeşte.

— Am auzit vorbindu-se despre ea. Montează piese excelente.

— Da. Este adevărat că au un repertoriu de calitate. De aceea m-am înscris din nou la ei.

— Oh, formidabil! Şi joci ceva, acum?

— Nu încă. Repetă „Oliver” pentru vară, dar m-am prezentat prea târziu; castingul se terminase deja. Va fi data viitoare. Până atunci, voi ajuta în culise.

— Ai o specialitate?

— Nu chiar. îmi place totul – să joc, să cânt… Am încercat chiar puţină regie.

Lizzie părea sincer impresionată.

— Cu siguranţă, este un mod bun de a întâlni lume. Unde locuieşti, de fapt?

— Am găsit o casă rustică în Priory Road. Are nevoie să fie puţin restaurată, dar mă voi ocupa de asta puţin câte

puţin. Dar am vorbit destul despre mine… Acum, este rândul tău. Locuieşti chiar în Longbury?

— Da, în zona Langbury Haights

— Şi eşti căsătorită?

— Nu. Trăiesc cu prietenul meu. Ne vom căsători cu siguranţă într-o zi, dar nu imediat. Oh, apropo… Iartă-mă, te las două minute… Uitasem că trebuie să-l sun.

Catherine îşi termină liniştită cafeaua. Aprecia compania lui Lizzie care, încă de la început, făcuse tot posibilul pentru a-i face plăcută integrarea în serviciu.

Asta o întărea în temeiul întoarcerii sale la Longbury, în timp ce unii o sfătuiseră să n-o facă: „Nu va mai fi acelaşi lucru”.

Fără îndoială, dar nu era sigură că sperase că va fi. Un post nou, o casă nouă, prieteni noi – iată de ce avea nevoie. Şi exact asta i se întâmpla…

— Bună ziua din nou…

Ieşind din visare, Catherine înălţă capul. Simon Andrews îi zâmbea.

— Mă pot alătura dumitale?

— Te rog. Dar nu-ţi voi ţine companie mult timp. Trebuie să fiu din nou sus, în cinci minute.

— Ăsta-i norocul meu, oftă internul. Găsesc o femeie frumoasă părăsită în singurătatea sa şi-mi spune că este aşteptată în altă parte…

— Abandonată în singurătatea mea? repetă Catherine. Cine a spus asta?

— Păreai că te plictiseşti.

— Adevărat?

— În sfârşit… Să spunem că erai gânditoare. Gânditoare şi vulnerabilă, ca şi când aveai nevoie să se aibă grijă de dumneata.

— Nu-l asculta, Catherine, interveni Lizzie revenind

la masă. Este un seducător înveterat.

— Posibil… răspunse Catherine râzând. Dar mărturisesc că ideea de a avea pe cineva care să se ocupe să-mi trateze vulnerabilitatea, nu-mi displace întru totul…

— Pentru că asta ţi-a spus? Oh, Simon… Eşti lipsit de imaginaţie, acum?

— Câtuşi de puţin. De altfel, Catherine m-a înţeles foarte bine. Nu-i aşa, Catherine?

— Absolut. Mesajul era limpede…

— Haide Catherine, să mergem, spuse Lizzie. Ne aşteaptă pacientele.

O luară amândouă pe drumul spre serviciul de ginecologie.

— Întotdeauna este aşa? întrebă Catherine.

— Întotdeauna. Pentru o relaţie serioasă, nu l-aş recomanda pe el…

— Perfect, nu asta caut. Crede ce vrei, dar sunt fericită aşa. împinseră uşile de la serviciu, când cineva le ajunse din urmă.

Catherine îşi dădu seama cu o uşoară strângere de inimă că era doctorul Grantham. Le depăşi adresându-le un semn din cap şi se îndreptă spre biroul supraveghetoarei generale.

— Nu vreau să spun că nu mi-aş schimba părerea dacă aş găsi sufletul pereche… adăugă visătoare, urmărindu-l din ochi pe doctorul Grantham.

Lizzie zâmbi.

— Sper pentru tine că nu spui asta gândindu-te la el. Este complet inaccesibil.

— Bănuiesc.

— De-abia dacă ne remarcă pe noi, muritorii de rând…

În timp ce se apropiau, Glenda Marlow şi Paul

Grantham ieşiră din birou.

— Trebuie să merg să mă pregătesc, spuse acesta din urmă aruncând o privire la ceas. Dar mai înainte, vreau să-i spun o vorbă pacientei mele, domnişoara McBride. Vii cu mine, Glenda?

— Glenda… strigă Lizzie. Telefon pentru tine!

Glenda îl privi pe doctorul Grantham şi deschise mâinile în semn de neputinţă. Medicul ridică din umeri.

— Nu este grav. O voi vedea singur.

— Vă va însoţi Catherine, răspunse Glenda luând telefonul. Catherine se duse aşadar cu el la căpătâiul Ednei McBride pe care o găsiră în pat, tricotând.

— Oh, doctore Grantham… spuse pacienta văzându-l sosind. Fosta învăţătoare îşi pierdu subit aerul ursuz în faţa zâmbetului medicului.

— Bună ziua, domnişoară McBride. Vizita mea nu este oficială – voi veni mai târziu să discut cu dumneavoastră despre operaţie. Dar Glenda, supraveghetoarea noastră generală, mi-a spus că sunteţi neliniştită să ştiţi cine vă va fi chirurg.

— Da, într-adevăr. Am crezut că am înţeles încă de la început că veţi fi dumneavoastră şi am fost lăsată să înţeleg că ar putea fi internul dumneavoastră.

— Este o eventualitate de care trebuie să ţinem cont. Dar ţin să vă liniştesc, adăugă el aplecându-se pentru a o bate uşor pe mână. Cu excepţia a ceva neprevăzut, mâine dimineaţă voi fi în sala de operaţie.

— Oh, mulţumesc, doctore. Voi putea dormi liniştită.

— Foarte bine.

Se întoarse spre Catherine şi zâmbetul distrat pe care i-l adresă îi dădu de gândit că nici măcar nu recunoştea în ea pe cea cu care schimbase câteva cuvinte două ore mai devreme.

Lizzie avea dreptate. Pentru el, fără îndoială, toate infirmierele erau la fel. Asta n-o împiedica să-l găsească mereu seducător în costumul său cenuşiu-închis. Şi Marion Finch avusese de asemenea dreptate: combinaţia ochilor albaştri şi a tâmplelor argintii era realmente irezistibilă…

— Doctorul Grantham a mers special s-o vadă pe Edna McBride? întrebă Lizzie când Catherine se întoarse o clipă mai târziu.

— Da. Voia s-o liniştească, pentru că-i era teamă că n-o va opera el.

— Vezi? Când îţi spuneam că este plin de atenţii pentru pacientele sale…

— Este adevărat că acest gen de atenţie nu se întâlneşte la toţi medicii… Oh, brancardierii vin s-o ia pe Marion Finch pentru a o duce în blocul operator. Trebuie să plec. Pe mai târziu Lizzie…

Deşi sub calmante, Marion nu încetă să stea de vorbă cu ea şi cu brancardierii în timpul transportului. Doar când ajunse în sala de operaţie fu cuprinsă de teamă şi mâna sa o strânse cu nervozitate pe cea a Catherinei.

— Nu-ţi face griji, Marion, spuse aceasta pe un ton liniştitor. Totul se va desfăşura bine.

— Vei fi cu mine când mă voi trezi?

— Bineînţeles. Pe curând.

Marion schiţă un zâmbet puţin adormit, dar maliţios.

— De acord… Doctore Grantham, sunt a dumneavoastră, glumi ea.

— Este ceea ce spun toate, răspunse infirmiera din sala de operaţie care veni s-o ia.

În spatele ei, prin uşile întredeschise, Catherine zări o siluetă îmbrăcată toată în verde care nu s-ar fi distins de celelalte dacă nişte ochi incredibil de albaştri n-ar fi strălucit deasupra măstii…

Capitolul 2

Cu Aileen Swan, o ajutoare de îngrijitoare, Catherine se ocupă de Marion Finch la întoarcerea sa din sala de operaţie. După instalarea pacientei în pat, ea procedă la diferite examene postoperatorii – tensiune, temperatură, puls – apoi verifică transfuzia şi perfuzia cu ser fiziologic, cât şi buna funcţionare a cateterului.

— Aproape am terminat, Marion, spuse când auzi pacienta gemând. îţi voi administra un analgezic şi vei putea în sfârşit să dormi.

Încă ameţită, Marion încuviinţă cu o clipire din gene. Cinci minute mai târziu, când terminară, Eileen o pieptănă cu gesturi foarte uşoare şi-i aşeză capul pe pernă. Nu se îndepărtaseră decât câţiva paşi, că Marion dormea deja.

La terminarea serviciului, Catherine îşi schimbă la vestiar uniforma cu o jupă lungă gri-perlă şi un pulover galben din bumbac. îşi trecu peria prin părul negru. De când îl tunsese, îi venea greu să se obişnuiască, privindu-se în oglindă, cu noua imagine, chiar dacă toată lumea din jurul său afirma că stilul îi venea de minune şi că-i punea în valoare ochii cenuşii.

Îşi studie faţa pe care o cunoştea pe dinafară, regretând ca întotdeauna că gura nu-i era puţin mai mare. Cu un oftat resemnat îşi aranjă peria, îşi aplică puţin luciu de buze, apoi o luă spre parcaj.

Scotoci în posetă în căutarea cheilor de la Clioul său, când atenţia îi fu atrasă de un Jaguar care îşi părăsea locul din cealaltă parte a aleii. Cu siguranţă, n-ar fi fost interesată de el dacă n-ar fi recunoscut şoferul – seducătorul Paul Grantham. Care nu întoarse nici măcar capul în direcţia sa…

Asta nu avea nimic extraordinar. Medicii consultanţi nu se amestecau cu personalul fără importanţă, îşi spuse

cu ironie. Ca şi când ai spune că, la spital, sunt amestecate cârpele cu prosoapele…

Catherine se strecură la volanul micului Renault, gânditoare. Paul Grantham, evident bogat, trebuia să trăiască într-o locuinţă luxoasă, în care-l aşteptau în fiecare seară o soţie superbă şi doi sau trei copii cu mintea ageră, pe care-i destina carierei de medic, asemenea tatălui, sau de avocat.

Nimic comparabil cu cei ca ea, care avuseseră neşansa să se fi născut de cealaltă parte a barierei, îşi spuse cu o urmă de cinism, învârtind cheia în contact.

De la întoarcerea sa la Longbury, Catherine se lupta pentru a plăti împrumutul obţinut de la bancă pentru cumpărarea casei şi restaurarea ei, cât şi pentru a reuşi să plătească, puţin câte puţin diversele reparaţii care mergeau de la maşina de spălat, la înlocuirea furtunului de la dus.

Totuşi, nu regreta nicio clipă această nebunie. Ratele apăsau greu asupra bugetului său, evident, dar mica moştenire pe care i-o lăsase mama o ajuta să acopere lunile prea grele. Şi acest sacrificiu îi permitea cel puţin să fie acasă. Nu mai avea nevoie să meargă să roage proprietarul să zugrăvească tavanele în roz ca bomboana sau şemineul în verde ca mărul dacă-i venea ideea.

Căsuţa era situată la est de Longbury, pe o străduţă ducând la vechiul schit, în mijlocul unui rând de cinci case învecinate.

Obloanele verde-închis contrastau cu faţada din tencuială şi florile creşteau din abundenţă în grădina umbrită de frunzele mereu în mişcare ale mestecenilor strâns alăturaţi. Era chiar şi o grădină de zarzavaturi în spate, care da spre bucătărie, unde Catherine descoperise cu încântare mentă, busuioc şi cimbrişor.

Vecinii o primiseră cu căldură şi perechea de pensionari, din faţa casei ei, care nu mai avea maşină, îi propusese chiar s-o parcheze pe a sa în faţa grilajului lor.

În fiecare seară, tânăra simţea aceeaşi încântare ca în prima zi, întorcând cheia în broască şi la primirea pe care i-o făcea Mackenzie, pisoiul său cenuşiu care i se încolăcea de delectare în jurul picioarelor.

— Salut, Mac… Ştiu că-ţi este foame şi că duci lipsă de alintări. Mă ocup imediat de tine, îi spuse aplecându-se pentru a-l mângâia.

Apoi strânse corespondenţa distribuită după plecarea sa la lucru.

Îi pregăti o porţie mare de paté lui Mac, făcu un duş şi îmbrăcă nişte blugi şi un pulover pe gât roşu, pentru a merge să asiste la o repetiţie la „Oliver”.

Teatrul în care se producea TAL era situat în plin centrul Longburyului, în parcul care traversa râul. Clădirea, nu lipsită de farmec, oferea localurile sale moderne trupelor care se succedau de-a lungul anului. Catherine regretase că nu sosise la timp pentru castingul la „Oliver”, dar cel puţin îi va fi permis astfel să-şi perfecţioneze experienţa tehnică de culise.

Şi apoi, se vorbea deja de viitoarea producţie „My Fair Lady”, pentru care i se sugerase să dea o audiţie în vederea obţinerii rolului Elizei Doolittle.

Învăţase aproape de copilă actoria. Tatăl său fusese actor şi toată lumea era de acord spunând că-i moştenise talentul. Foarte tânără, învăţase să danseze, să cânte şi să joace cu el, făcând câte un rol foarte mic în spectacolele la care participa el.

Membrii din TAL o primiseră cu braţele deschise când se întorsese în Longbury şi-i puseseră imediat la contribuţie diferitele talente.

Pentru repetiţia din acea seară, era într-un balcon de deasupra scenei, cu regizorul Rod James, în timp ce trupa executa unul din numerele cântate ale piesei. O fată tânără, care interpreta rolul micii vânzătoare cu flori, părea să aibă greutăţi cu cântecul „Who Will Buy”?

— Are o voce superbă, murmură Rod, dar nu este în ritm. Crezi că ai putea s-o ajuţi?

— Pot să încerc, răspunse Catherine. Cum o cheamă?

— Abbie. Este primul său spectacol cu noi.

Catherine notă pe blocnotes pentru a nu uita, apoi se concentră asupra scenei mari dintre cele două roluri principale, Nancy şi Bill Sykes.

Când repetiţia se termină, se duse s-o găsească pe Abbie într-o cabină. Tânăra actriţă tocmai îşi aranja partiturile într-un rucsac.

— Abbie? Rod mi-a cerut să vin să te văd în legătură cu cântecul tău.

Abbie avea ochii de un albastru-închis, aproape violet. Cu părul blond ridicat în coadă de cal în vârful capului, părea şi mai tânără decât pe scenă. Avu un zâmbet fatalist.

— Presupun că a fost execrabil? Şi mă concediază, aşa este?

— În niciun caz, răspunse în grabă Catherine.

Avea destulă experienţă în materie pentru a bănui ce simţea Abbie.

— Dimpotrivă, ai o voce foarte frumoasă.

— Dar…

— Dar îţi lipseşte ritmul. Poate nu este decât o simplă problemă de respiraţie…

O cută se formă pe fruntea netedă a tinerei actriţe.

— Atunci, ce trebuie să fac?

— Dacă ai veni cu o jumătate de oră mai devreme la

viitoarele repetiţii, am încerca să facem câteva exerciţii. Este posibil?

— Oh da. Ar fi super! Mulţumesc.

— De fapt, mă numesc Catherine. Şi cred că ne putem tutui, ar fi mai simplu.

— Nicio problemă… Faci parte din trupă?

— Da. De fapt acum mult timp, dar m-am mutat. Tocmai m-am întors în Longbury.

Urcau împreună labirintul de culoare în direcţia scenei.

— Ai participat la multe spectacole? întrebă Abbie.

— La câteva, „Carusel”, „Half a Sixpence”… Ah, uitasem: am jucat Sandie în „Grease”.

— Este adevărat?

Abbie era evident impresionată.

— Da. Cu o frumoasă perucă blondă!

— Oh, cât mi-ar plăcea acest rol…

— Poate îl vei avea într-o zi. Cu o voce ca a ta, nu este niciun motiv să nu ajungi la cele mai bune roluri. Te las, trebuie să merg să-l văd pe Rod. Să nu uiţi data viitoare, cu o jumătate de oră mai devreme.

După ce-l puse pe Rod la curent cu aranjamentul, Catherine ieşi din teatru. În timp ce se îndrepta spre Clioul său, fu brusc orbită de farurile unei maşini care ieşea din locul său.

Se dădu într-o parte pentru a lăsa să treacă un Jaguar gri-metalizat, care-i amintea de cel al lui Paul Grantham. Evident, nu că ar fi văzut vreo legătură. În definitiv, Jaguarul nu avea modele unicate. Probabil erau mai multe în oraş.

A doua zi dimineaţă, Edna McBride fu condusă în sala de operaţie. Catherine, care o însoţi, îşi dădu seama în clipa în care trebuia anesteziată, că învăţătoarea dădea

semne de extremă nervozitate.

— Nu te îngrijora, îi murmură Ednei, care se crampona de mâna sa. N-ai niciun motiv să-ţi fie teamă. Se va termina foarte repede şi apoi te vei simţi mult mai bine.

— Mă operează doctorul Grantham, nu-i aşa? sopţi Edna cu o voce pe care îngrijorarea o făcea răguşită.

— Mă duc să mă asigur.

Catherine înaintă spre sala de operaţie; imediat, infirmiera veni înaintea ei.

— Este vreo problemă?

— Nu. Voiam doar să verific dacă doctorul Grantham operează în această dimineaţă. Domnişoarei McBride îi este teamă că a fost înlocuit.

Infirmiera nu avu timp să răspundă. O voce interveni şi Catherine recunoscu imediat intonaţiile calde.

— Mă pregăteam să mă duc s-o liniştesc, spuse Paul Grantham. Catherine se cufundă din nou în albastrul incredibil al privirii sale. O fracţiune de secundă, avu impresia ciudată că-şi aminteşte, sau că recunoaşte ceva nedefinit. Totuşi, senzaţia dispăru imediat, dându-i de gândit că-şi imaginase. Paul Grantham nu-şi pusese încă masca ce atârna la gât şi-i putu remarca tenul bronzat care evoca imaginea plajei mediteraneene.

— Mulţumesc, răspunse ea în cele din urmă. Eu… ea va fi fericită. Medicul schiţă un zâmbet trecător, înainte de a se duce s-o încurajeze pe Edna şi când veni lângă pacientă, Catherine o găsi mult mai calmă.

Se întoarse apoi în serviciu pentru a afla că noua sa internată tocmai sosise.

— Se numeşte Helen Brooker, spuse Glenda.

— Histerectomie totală, aşa este? întrebă Catherine.

— Da. Ţine, iată dosarul său.

Catherine îl examină rapid, superficial.

— Este mai curând tânără, pentru o totală.

— Da. Frotiul era pozitiv şi biopsia de asemenea. Doctorul Grantham speră că operaţia vine la timp.

— Are copiii?

— Da. Trei.

— Bine. Mă voi duce s-o văd.

Helen Brooker o aştepta în mica încăpere rezervată discuţiilor, ridică repede ochii de la revista pe care o răsfoia şi Catherine fu surprinsă de tenul luminos şi ochii ageri ai pacientei, al cărui păr mătăsos se ondula cu supleţe la mişcare.

— Bună ziua. Sunteţi Helen Brooker?

Tânăra femeie încuviinţă şi-şi aţinti asupra ei o privire neliniştită.

— Da, într-adevăr, răspunse lăsând revista pe masă.

Gesturile îi trădau nervozitatea.

— Mă numesc Catherine Slade. Trebuie să vă completez dosarul, punându-vă câteva întrebări.

Catherine se aşează la masă, deschise dosarul şi verifică informaţiile deja înscrise, înainte de a aborda antecedentele medicale.

— Aţi mai fost grav bolnavă?

— Nu chiar. În afară de bolile copilăriei – varicelă, oreion…

— Operaţii?

— Mi s-au scos amigdalele când aveam cincisprezece ani.

— Nimic altceva de atunci?

— Nu. Până la biopsie.

— Foarte bine. Acum, câte sarcini aţi avut?

— Am trei copii, răspunse Helen, nu fără o anumită mândrie. Doi băieţi şi o fată de opt, şase şi patru ani.

— Fără avorturi spontane sau provocate?

— Am avut un avort spontan înainte de a-l avea pe Joe.

Catherine înscrise informaţiile pe formular.

— Bine… Să vedem… Presupun că ştiţi în ce constă histerectomia totală la care veţi fi supusă?

— Mi se va scoate uterul, colul uterin şi ovarele, răspunse calm Helen. Doctorul Grantham mi-a explicat, precizând că este vorba de o măsură preventivă. Cancerul a atins deja colul uterin dar, cu puţin noroc, nu va mai progresa.

Catherine fu încântată că Paul Grantham îi expusese lucrurile atât de clar pacientei. Totuşi, când înălţă capul, remarcă lacrimi în ochii Hellenei.

— Există ceva ce aţi dori să mă întrebaţi? spuse în cele din urmă.

Helen încuviinţă din cap.

— Da. După operaţie… voi avea perfuzii, electrozi, ceva de genul acesta?

— Vei avea cu siguranţă o perfuzie cu ser fiziologic şi poate o transfuzie sanguină. Vei avea de asemenea un dren şi un cateter – cel puţin când vei reveni din blocul operator.

Helen se strâmbă.

— Nu-i îmbucurător.

— Nu, dar toate astea vor contribui la restabilire. Serul va preveni deshidratarea, ea însăşi foarte neplăcută. Sângele îl va înlocui pe cel pe care-l vei pierde în timpul operaţiei; drenul va permite organismului să se elibereze de resturi provenind de la rană şi cateterul te va scuti să suni de fiecare dată când vei avea nevoie să urinezi.

Helen avu un zâmbet crispat.

— Evident, privind din acest unghi, nu pot decât să mă bucur. Şi durerea?

— Va fi atent controlată, nu te teme. Ţi se va administra o premedicaţie cu două ore înainte de operaţie şi, la trezire, vei avea dreptul la analgezice puternice care te vor adormi din nou.

— Generalistul meu m-a prevenit că voi petrece aproximativ o săptămână în spital…

— Este media, pentru o histerectomie. Apoi, când te vei întoarce acasă, va trebui să nu faci eforturi câteva săptămâni. Te-ai organizat să te ajute cineva să te ocupi de copii?

— Soţul meu va fi acolo, iar mama locuieşte la câteva străzi de noi. Toţi trei, ar trebui să ne descurcăm.

— Mai ai întrebări, Helen?

— Nu cred…

Se gândi.

— Ah da… Copiii ar putea veni să mă vadă?

— Fireşte. Supraveghetoarea generală preferă totuşi să reducă vizitele la două persoane o dată. Şi, pentru prima seară, te sfătuiesc să nu-ţi primeşti decât soţul. Acum, dacă eşti gata, te voi însoţi la pat şi-ţi voi lua temperatura, pulsul şi tensiunea. îmi va trebui de asemenea o probă de urină.

— Îl voi vedea pe doctorul Grantham înainte de operaţie? întrebă Helen, ridicându-se pentru a o urma.

— Da. Va trece să te vadă mai târziu. Doctorul Patel, anestezistul, va trece de asemenea să te examineze.

Urcară aleea centrală a sălii şi Catherine se opri în faţa unui pat, separat de celelalte printr-o draperie.

— Iată. Te las să te instalezi şi voi reveni în zece minute.

În timp ce trecea prin faţa biroului infirmierelor, Catherine se întâlni cu Lizzie, al cărei zâmbet o intrigă.

— Ce te face atât de fericită? Este… Oh, nici măcar

nu ştiu prenumele prietenului tău…

— Scott. Dar nu, el n-are nimic de-a face cu asta. Oricum, nu astăzi. Este Rosy Sannders.

— Cazul cu trompele înfundate?

— Da. Doctorul Grantham a anunţat-o că i-a curăţat trompele şi că nimic nu se va mai opune de acum unei sarcini. Soţul său a venit s-o ia… Ar fi trebuit să-i vezi… Radiau.

— Este atât de plin de satisfacţii să vezi pacienţii întorcându-se fericiţi acasă, oftă Catherine. Sper că femeia care tocmai a sosit va avea tot atâta noroc.

— Cine este?

Lizzie privi numele de pe dosarul pe care-l ţinea Catherine în mână.

— Oh, Helen Brooker… Da, îmi amintesc de ea. A venit recent pentru o biopsie. Cred că este pozitivă?

— Da. Trebuie să sufere o totală, mâine. Din ce mi-a spus, doctorul Grantham i-a vorbit despre o măsură preventivă.

— Să ne dorim să fie făcută la timp. Are copii mici?

— Trei.

— Mmm… în sfârşit… Aici se văd miracole în fiecare zi, mai ales când Paul Grantham participă la ele… De fapt, Scott mă ia după lucru şi vom bea un pahar cu prietenii la bar. Ce-ai spune să vii cu noi?

— De acord. Dar nu voi rămâne mult. Este repetiţie la „Oliver” şi am promis să ajut o tânără cântăreaţă.

Aruncă o privire la ceas.

— Deja?… Iartă-mă, trebuie să mă grăbesc. Am să-i fac controlul Hellenei şi Edna McBride trebuie să revină apoi din blocul operator.

Tocmai terminase cu Helen când Edna fu adusă în serviciu.

Aceasta fu imediat culcată în patul pe care Eileen îl făcuse din nou.

— A rămas destul timp în sala de trezire, explică infirmiera de la sala de operaţie. Şi-a revenit mai greu. Dar acum este mai bine.

Catherine luă foaia de observaţie şi citi că Edna trebuia să fie controlată la fiecare jumătate de oră.

— Va fi instalată confortabil şi răcorită, îi spuse Eileenei.

Având grijă să nu deranjeze perfuzia şi cateterul, îi scoaseră

Ednei cămaşa murdărită în timpul operaţiei, o spălară cât de bine putură şi o îmbrăcară cu o cămaşă curată.

— Mi-e sete, murmură pacienta când terminaseră.

— Încă nu poţi să bei, Edna, dar îţi voi umezi buzele. Apoi îţi voi lua tensiunea, după care îţi promit că te vom lăsa în pace să dormi.

— Slavă Domnului, răspunse Edna cu o voce care de-abia se auzea.

Catherine scotea brasarda tensiometrului de pe braţul Ednei, când percepu un uşor zgomot de paşi în spatele ei. Se întoarse şi-l văzu pe Paul Grantham, acum în halat alb, care se opri la picioarele patului. Epuizată, Edna închise ochii.

— Cum se simte? întrebă el studiind foaia de observaţie.

— Bine, doctore Grantham, dar foarte obosită. Aparent, doarme deja.

Ochii Ednei se redeschiseră imediat.

— În niciun caz.

— Ah, domnişoară McBride… spuse medicul apropiindu-se de ea. Sunt fericit să vă văd întoarsă printre

noi. Cu siguranţă, veţi fi mulţumită să aflaţi că operaţia a reuşit peste aşteptări. Nu va mai trebui să aveţi necazuri cu incontinenţa sau infecţiile urinare repetate.

— Mulţumesc, doctore Grantham. Mulţumesc mult.

— Plăcerea a fost de partea mea, domnişoară McBride, răspunse medicul cu un zâmbet uşor amuzat. Acum, spuneţi-mi… Vă doare?

— Este suportabil.

— Perfect… Infirmiera va avea grijă să nu se înrăutăţească. Catherine avu dreptul la o scurtă înclinare din cap înainte ca el să se îndepărteze. Zâmbetul fermecător pe care-l rezervase pacientei, dispăruse.

Oare o văzuse măcar? Era gata să parieze că, dacă ar fi fost întrebat, ar fi fost incapabil s-o descrie. Cu siguranţă, nu va remarca niciodată femeia sub uniforma infirmierei

Capitolul 3

Catherine trecuse mai întâi pe acasă să se schimbe şi să-i dea de mâncare lui Mac, pentru a putea merge direct de la barul unde sosea, la teatru.

— Aici suntem!

Catherine miji ochii pentru a scruta penumbra barului.

În spatele sălii, Lizzie stătea în uşa a ceea ce părea să fie o terasă şi-i făcea semn. Catherine observă în spatele ei mese de lemn şi umbrele de soare colorate.

Croindu-şi drum prin sala plină de fum, se alătură tinerei femei afară. Pe terasa scăldată în lumina blândă şi aurie a ultimelor raze de soare, patronul de la „Cât and Fiddle”, care circula printre clienţi, părea la fel de popular ca localul său.

— Avem o masă, anunţă Lizzie. Simon a sosit mai devreme şi a rezervat una.

— Simon Andrews? Este aici?

— Da. Nu era foarte entuziasmat, dar când a aflat că vii tu…

Câţiva membri din personalul spitalului erau aşezaţi în jurul unei mese rotunde. Simon, desigur, şi un bărbat cu părul aproape ras, care presupuse că era Scott, ca şi Lauren Keating, o infirmieră din serviciul lor. Era de asemenea Maggie Forman, o internă din anul doi şi un alt tânăr pe care Catherine încă nu-l văzuse vreodată.

Simon sări în picioare.

— Catherine! încântat să te primesc printre noi. Cunoşti pe toată lumea?

— Nu, răspunse Lizzie în locul său. Şi fără fasoane între noi. Aici, toată lumea se tutuieşte. Catherine, ţi-l prezint pe Scott. Este infirmier. Şi acolo, este Julian Flambank. Julian este supraveghetor la urgenţe. Pe ceilalţi i-ai cunoscut deja.

— Ce bei? Eu fac cinste.

Catherine privi consumaţiile deja servite pe masă.

— Un pahar de vin alb.

— Vino să te aşezi aici, spuse el, oferindu-i scaunul. Voi lua altul când mă întorc.

Lizzie îl urmări din ochi în timp ce se ducea spre bar.

— Chiar i-ai plăcut, glumi ea. Nu se mai poate stăpâni.

Sub privirile celorlalţi, Catherine îşi simţi obrajii îmbujorându-se.

— Sper că i-ai spus că nu pot rămâne.

— Ai întâlnire cu iubitul tău? întrebă Maggie, cu un puternic accent canadian de care nu reuşise să scape niciodată.

— Nu. Trebuie să merg la teatru.

— Catherine face parte dintr-o trupă, explică Lizzie.

— TAL? interveni Julian, cu un aer interesat. Şi eu fac parte din ea. Dar nu joc în piesa care se prezintă acum.

— Nici eu. Deocamdată, mă mulţumesc să ajut în culise.

— Catherine a jucat deja mici roluri, spuse Lizzie.

Julian se rezemă cu coatele pe masă pentru a se apleca spre Catherine.

— Este adevărat? Ce?

Amândoi discutau despre spectacolele la care participaseră când Simon se întoarse cu paharul Catherinei.

Treptat, conversaţia devie spre alte subiecte, pentru ca, în mod inevitabil, să se stabilească asupra celui care îi lega pe toţi: spitalul.

— Este incredibil! exclamă Lizzie. Ne petrecem toată ziua în acest spital şi, când avem în sfârşit ocazia să putem ieşi, oare ce facem? Ne grăbim să povestim întâmplări cu pacienţi şi medici…

— Aţi văzut cât de bronzat este Grantham? întrebă Lauren. S-ar spune că-şi petrece toate weekendurile în Bahamas…

Catherine se încordă uşor şi ciuli urechile. I-ar fi fost greu să explice motivul acestui brusc interes pentru seducătorul medic, dar se descoperi avidă subit de informaţii în ceea ce-l privea.

— Nu. Are o vilă în Spania, explică Lizzie.

— De unde ştii? întrebă Maggie. Sincer, Grantham nu este genul care să se confeseze infirmierelor…

— O ştiu de la internul său, Keith Prowse.

Catherine trebui aproape să-şi muste limba pentru a reţine întrebările care-i ardeau buzele. Era căsătorit? Unde locuia? Avea hobbyuri?

Apusul se instalase uşor când îşi termină vinul.

— Pleci deja? spuse Simon văzând-o ridicându-se.

Catherine zâmbi.

— Da, îmi pare rău. Mulţumesc pentru băutură.

— Poţi să treci pe aici când vrei, interveni Maggie. îl vei găsi întotdeauna pe unul dintre noi…

— De acord. îmi voi aminti de asta.

Simon se ridică şi el.

— Te conduc la maşină, îi declară pornind în urma sa. Păcat că trebuie să pleci deja. La ce oră ieşi de la teatru?

— În principiu pe la ora zece, dar…

— Poate aş putea veni să te iau pentru a merge să mâncăm undeva?

Ea scutură din cap.

— Nu, nu cred… Ştii, după zile ca asta – spital şi teatru – sunt frântă de oboseală.

— Înţeleg. Dar presupun că ai seri libere? Ce ai spune de o cină cu mine într-una din aceste seri?

— De ce nu?

— Atunci, vom stabili o zi. Pe mâine.

Catherine se îndreptă spre Clioul său şi, când demară, văzu că el o urmărise din ochi. O salută cu un gest căruia tânăra femeie îi răspunse zâmbind.

Seducător sau nu, îşi spuse ieşind din parcare, era foarte plăcut. Dar nu era sigură că el căuta altceva decât o simplă prietenie, chiar dacă ultima ei aventură sentimentală fusese în urmă cu ceva timp. Greg Travers, lucra în calitate de intern în acelaşi spital, la Oxford. Petrecuseră clipe plăcute împreună, dar ştiuseră amândoi încă de la început că n-aveau nimic de aşteptat de la relaţia lor. Se despărţiseră după câteva luni în termeni foarte buni şi continuau să-şi scrie cu ocazia sărbătorilor. De atunci, nu cunoscuse pe nimeni altcineva. Cel puţin nu în mod serios.

Poate acest celibat prelungit era pe punctul de a lua sfârşit.

Simon Andrews corespundea destul de bine tipului său de bărbat – brunet, ochi negri, distins şi nostim. Şi apoi, câteva seri între patru ochi nu-i angajau la nimic.

Dar atunci, de ce simţea acea reticenţă imediat ce se gândea la o relaţie amoroasă? Senzaţia era trecătoare, poate ca imaginea unui vis la trezire.

Nu era prima dată când apărea. Era ca şi când i se şoptea că ceva, sau mai degrabă cineva o aştepta pentru a-i umple golul din suflet. Şi de la întoarcerea la Longbury, această impresie se intensificase.

Oare Simon putea fi acel cineva? Fără să-şi poată explica, se îndoia de asta.

Îndepărtă aceste gânduri când intră în teatru. Se conta pe ea pentru a face o treabă care-i cerea toată concentrarea.

Abbie era punctuală şi amândouă se instalară în colţul scenei, unde se afla pianul. Aşezându-se pe taburet, Catherine o încurajă pe adolescentă să facă nişte game.

— N-am făcut asta niciodată, recunoscu Abbie.

— Este o greşeală. Şi poate este chiar cauza problemei tale. Toţi artiştii au nevoie să-şi încălzească vocea înainte de a cânta, altfel coardele vocale sunt prea solicitate. Vom începe prin game simple şi te vei gândi la respiraţie şi la locul de unde îţi vine suflul. Celălalt lucru important, desigur, este practica. Sper că te antrenezi cu regularitate acasă…

Abbie ridică din umeri.

— Nu chiar. De fapt, tata nu vede asta cu ochi buni.

— Ce? Faptul că tu cânţi?

Această fată tânără avea o voce splendidă şi Catherine nu înţelegea cum să vrei să împiedici un

asemenea talent să se exprime.

— Asta mai ales pentru că… îi este teamă că-mi voi întrerupe studiile pentru a mă produce pe scenele din West End din Londra, sau chiar pe Broadway.

— Ceea ce, bineînţeles, n-ai să faci? întrebă Catherine cu vicleanie, pentru a afla adevărul.

Abbie plecă ochii.

— Ca să fiu sinceră… mi-ar plăcea mult să urmez nişte cursuri de teatru.

— Aceste scoli preferă în marea majoritate a cazurilor ca elevii lor să aibă un bun nivel de studii.

— Da, ştiu… oftă Abbie.

— Şi ce crede tatăl tău despre asta? Dacă-ţi obţii diploma şi eşti acceptată la un curs de bună reputaţie, crezi că te-ar lăsa să-l faci?

— Este posibil. Dar nu sigur… Nu-i place teatrul.

— Ascultă… Cel mai bine este să vină să te vadă în acest spectacol. Poate după aceea îşi va schimba părerea. Haide, trebuie să ne apucăm de treabă.

Întoarse paginile partiturii.

— La trei, începi. Unu… doi…

O jumătate de oră mai târziu, Catherine i se alătură lui Rod în sală, pentru a urmări repetiţia cu el şi a-şi nota sugestiile pe un blocnotes.

După cântecul „Who will buy?” al lui Abbie, Rod se întoarse spre ea.

— Nu ştiu ce i-ai făcut, dar a fost mult mai bine.

— Nu-şi încălzea vocea şi nu cunoaşte nimic despre respiraţie. Am insistat de asemenea asupra importanţei vocalizelor în fiecare zi, dacă vrea să ajungă la un nivel superior.

— Catherine, Providenţa te-a adus în drumul meu… Din întâmplare, n-ai dori să serveşti şi altora de

îndrumător?

— De ce nu? Din moment ce s-a stabilit că n-am nicio calificare pentru a preda.

— Poate nu, dar ştii mai mult decât trei sferturi din oamenii de aici.

— Abbie îmi spunea adineauri că tatăl său nu este prea încântat s-o lase să cânte.

— Da, ştiu. Părinţii sunt întotdeauna mai mult sau mai puţin sursa problemelor. Cu ei este sau albă, sau neagră. Fie îţi pun odrasla lor în braţe pentru a le da rolul principal, în timp ce este clar că puştiul nu este pregătit, fie refuză s-o lase şi trebuie să te lupţi pentru a-i convinge de talentul excepţional al copilului minune.

— Şi pentru Abbie, a trebuit să te lupţi?

— M-am dus să-i vorbesc tatălui său pentru că venise la audiţie fără ştirea lui. N-a sărit în sus de bucurie când l-am anunţat că intenţionam să-i dau rolul fiicei sale, asta este sigur. Înainte de toate, vrea ca ea să-şi termine şcoala… Iar eu sunt mort de teamă la ideea de a-l vedea retrăgând-o pe Abbie din distribuţie în ultima clipă.

— N-ar fi prima care învaţă şi joacă în acelaşi timp. Crezi că ar ajuta dacă aş merge eu să-i vorbesc?

— Cine ştie? Poate te va asculta mai mult decât pe mine. Cred că vine s-o ia după repetiţie…

— De acord. Voi vedea dacă pot să-l găsesc.

Catherine se grăbi spre ieşire. Fără îndoială, Abbie nu părăsise încă teatrul şi, cu puţin noroc, va reuşi să-l întâlnească pe tatăl său chiar în acea seară.

Artiştii se împrăştiară prin parcajul cufundat în întuneric şi

Catherine se temea să n-o observe pe adolescentă. În sfârşit, părul său blond străluci în lumina unui felinar. Tânăra fată îşi aranja lucrurile în portbagajul unei maşini.

Rapid, Catherine traversă parcajul în direcţia sa, ignorând total ce-i va spune tatălui ei. Fără îndoială, ar fi mai înţelept să-l convingă să asiste la o repetiţie. Măcar îşi va putea da seama singur de talentul fiicei sale.

Abbie era pe punctul să se urce în maşină când i se alătură.

— Catherine? spuse ea mirată. Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Mi-ar fi plăcut doar să-i spun o vorbă…

Înainte de a putea să termine fraza, geamul şoferului coborî încet şi în lumina palidă a felinarului Catherine descoperi faţa impasibilă a lui Paul Grantham.

Stupefiată, rămase fără grai, mulţumindu-se să-l privească. În schimb el o măsură cu răceală, fără ca nimic din expresia sa să indice că-şi aţintise deja privirea asupra ei.

— Doctor Grantham, spuse în sfârşit tânăra femeie. Nu ştiam că…

— Vă cunoaşteţi? întrebă Abbie peste acoperişul Jaguarului.

Într-adevăr, doar în acea clipă Catherine recunoscu maşina – Jaguarul gri-metalizat.

Era evident că Paul Grantham n-avea nicio intenţie să răspundă. Cu mâinile pe volan, privea drept înainte, fără să manifeste nicio emoţie, oricare ar fi fost ea.

— Lucrăm împreună, spuse tânăra femeie. În sfârşit… în acelaşi spital, se corectă jenată.

— Şi tu eşti medic? Nu ştiam!

— Nu medic, infirmieră.

Abbie se aplecă prin portieră.

— Aceasta este Catherine, tată. Ţi-am vorbit de ea, îţi aminteşti? Mă ajută, pentru vocea mea.

— Cum aş fi putut să uit? răspunse el.

Apoi întoarse spre Catherine o privire puţin

sarcastică şi aceasta înghiţi în sec, cu greu.

— Voiai să-mi spui ceva? întrebă Abbie.

Catherine schiţă un zâmbet crispat.

— Da, dar… poate aştepta.

Paul Grantham avu un gest de nerăbdare.

— În acest caz, să nu ne pierdem timpul, Abbie. Trebuie să mergem să-l luăm pe Theo de la gară.

Catherine se dădu înapoi în timp ce Abbie urcă în Jaguar.

— Pe curând, Catherine! exclamă ea.

— Pe curând, repetă aceasta slab.

Paul Grantham o salută cu o imperceptibilă înclinare din cap şi Catherine rămase încremenită o clipă, urmărind cu ochii Jaguarul care se îndepărta pe alee.

Apoi, după ce-şi recuperă lucrurile din teatru, ajunse la maşina sa şi rămase mult timp nemişcată, cu ochii închişi şi capul rezemat de mapă.

Acum, când se gândea mai bine, exista o asemănare între tată şi fiică: albastrul incredibil al ochilor lor… Poate ar fi fost mai puţin descumpănită dacă şi-ar fi dat seama.

Dar surpriza nu explica acest curios sentiment de slăbiciune pe care-l încerca acum. De ce? în ce fel îi afecta personalitatea această descoperire?

Aşadar, Paul Grantham era căsătorit şi tatăl unei adolescente, dar nu era oare inevitabil pentru un bărbat de vârsta sa, în plus chirurg eminent, să aibă o familie?

Da, evident. Totuşi, între a presupune ceva şi a avea confirmarea unui lucru, era o mare diferenţă.

Şi de ce o deranja să-l ştie căsătorit? Era ca şi când nutrise planuri în privinţa sa – ceea ce ar fi fost ridicol. Era mult mai în vârstă decât ea, ceea ce nu era un obstacol de netrecut, dar îi era patron, şeful serviciului în care lucra. O barieră dintre cele mai grele de trecut, făcuse experienţa

şi acum, interdicţia supremă: era un bărbat căsătorit…

Scutură din cap. Dar la ce se gândea? Hotărâtă să-şi revină, se gândi la Abbie. La talentul şi cariera lui Abbie, al cărui tată nu era altul decât şeful atotputernic al serviciului de ginecologie în care lucra.

Ar putea să încerce să-i vorbească despre fiica sa şi să-l convingă s-o lase să joace în spectacol. Faptul că nu-i era pe deplin străin, poate i-ar usura sarcina.

În noaptea aceea îl visă. Visul începu printr-un coşmar, pentru că era urmărită de un agresor invizibil, până când un al doilea personaj intervenea – însuşi Paul Grantham. După ce o salvase, o strânsese în braţe, o sărutase şi făcuseră dragoste…

Se trezi în mijlocul nopţii, scăldată în transpiraţie şi cu inima bătând să-i spargă pieptul. Visul fusese atât de real, încât îi trebui un timp înainte de a-şi da seama că era în propriul pat şi singură.

O cuprinse dezamăgirea că acea scenă nu fusese decât un vis şi simţi din nou acea senzaţie că ceva o aştepta aici, la Longbury.

Totuşi, la lumina zilei, visul i se păru oarecum ridicol şi fu fericită să şi-l poată alunga fără prea mare greutate din minte şi să se concentreze asupra muncii imediat după sosirea la spital.

Din păcate, frumoasele hotărâri se topiră ca zăpada la soare când Paul Grantham, ieşind din biroul infirmierelor, se îndreptă direct spre ea. Simţi că i se usucă gâtul.

— Domnişoară Slade?

— Da, doctore Grantham? răspunse ea, cuprinsă subit de ideea bizară că şi el avusese acelaşi vis ca ea.

— Mi-ar plăcea să vă văd în biroul meu, vă rog.

Catherine îşi simţi inima tresărind în piept.

— Foarte bine. Când doriţi…

— Imediat.

Capitolul 4

Catherine îl urmă pe Paul Grantham în biroul său.

— Nu va dura mult, spuse medicul închizând uşa după ea.

Puţin îngrijorată, tânăra femeie se aşeză pe scaunul care i se indicase.

— Presupun că doriţi să-mi vorbiţi despre Abbie.

De fapt, îşi imaginase că dacă ar fi fost vorba despre munca sa, i-ar fi comunicat observaţiile prin intermediul supraveghetoarei generale.

— Într-adevăr…

Catherine ar fi preferat să ia şi el loc, dar alesese să rămână în picioare.

În acea dimineaţă ochii îi păreau aproape cenuşii – asemenea unei mări sub un cer furtunos – şi parcă îşi pierduseră strălucirea obişnuită.

Oare îşi rezerva farmecul doar pacientelor? se întrebă Catherine, conştientă încă o dată de distanţa pe care medicul o impunea între ei. Brusc, îi reveni în memorie visul său. Atunci nu fusese atât de rece cu ea. Dimpotrivă…

Dar era prost ales momentul de a-şi lăsa imaginaţia să rătăcească. îşi reveni rapid.

— De fapt, şi eu voiam să vă vorbesc despre ea.

— Adevărat?

Tonul era politicos, dar ochii rămăseseră reci.

— Atunci, începeţi prin a-mi spune exact ce prostii i-aţi vârât în cap.

— Prostii? repetă Catherine, descumpănită.

— Da, domnişoară Slade. Aţi auzit perfect.

Tânăra femeie inspiră profund. Devenea evident că

acest bărbat avea convingeri care nu vor fi clintite cu usurinţă. Va trebui să se bată.

— Doctore Grantham, pot să vă asigur că dacă cineva s-a distrat vârându-i prostii în cap fiicei dumneavoastră – lucru de care mă îndoiesc, îmi pare prea inteligentă pentru a se lăsa influenţată – cu siguranţă nu sunt eu aceea.

— În acest caz, faceţi-mă să înţeleg… Cine i-a sugerat să urmeze cursuri de artă dramatică, dacă nu dumneavoastră?

Catherine se foi pe scaun.

— Da… într-adevăr, eu, dar…

— Mulţumesc, domnişoară. Este confirmarea pe care o aşteptam.

— Dar această sugestie nu este deloc stupidă! protestă Catherine. Am evocat doar posibilitatea. Ştiţi măcar cât este de greu să fii admis în acest gen de scoală?

— Nu, şi nu mă interesează.

Tânăra femeie oftă. Răceala sa exasperantă sfârşi prin a învinge teama pe care i-o inspira.

— Poate aţi prefera ca fiica dumneavoastră să-şi abandoneze studiile pentru a fugi să se ascundă la Londra?

— Bineînţeles că nu. Este ridicol.

— În acest caz, ar trebui…

— Dar nu există niciun pericol să se întâmple asta, o întrerupse el. Abigail trebuie să termine şcoala înainte de a alege universitatea la care îşi va continua studiile. Ne-am gândit deja împreună la o carieră medicală.

— Şi ce faceţi cu talentul său de cântăreaţă? Intenţionaţi să-l ignoraţi pur şi simplu?

Medicul ridică din umeri.

— Nu neapărat, dar nici nu voi căuta să-l încurajez. N-ar trebui să fie niciodată mai mult decât un divertisment.

— Dar fiica dumneavoastră are un real talent, domnule Grantham. Dintre cele care nu se întâlnesc în fiecare zi. Ar trebui, dimpotrivă, să-l stimulaţi.

— Eu voi fi cel care va decide asta. Dar vă pot asigura că nu voi acţiona decât în funcţie de interesele sale.

— De interese, dar de dorinţe? replică prompt Catherine.

Bărbatul acesta era într-adevăr insuportabil. Oare cum îl putea găsi seducător?

— Aţi încercat măcar o clipă să participaţi la ce face? Ştiţi cel puţin ce rol joacă în spectacol? Aţi auzit-o măcar cântând?

— Desigur. Are o voce plăcută şi…

— Plăcută! repetă ea indignată. Asta este tot ce găsiţi să spuneţi? Are o voce splendidă! Va mai trebui încă lucrată, dar…

— Am asistat la o reprezentaţie când era în corul şcolii.

Catherinei îi era greu să se stăpânească. Aroganţa lui îi dădea dorinţa să-l scuture.

— Domnule Grantham, vă sugerez să veniţi să vedeţi o repetiţie pentru a judeca singur capacităţile fiicei dumneavoastră.

— Tocmai, să vorbim despre aceste repetiţii… îi iau tot mai mult timp şi încep să-i influenţeze tobligaţiile şcolare…

— Sunt indispensabile. Nu se montează un spectacol fără să se repete.

Ridicase tonul şi făcu un efort pentru a se calma. Dacă nu era atentă, se va afla curând fără slujbă.

— Ei bine? Veţi veni într-o seară s-o vedeţi?

— Regizorul nu va avea obiecţii? Presupun că n-are

obiceiul să invite familiile înainte de reprezentaţiile publice?

— Pentru a o păstra pe Abbie, este gata la orice concesii.

Paul Grantham se gândi o clipă.

— Voi vedea, spuse în cele din urmă. Abbie mi-a spus că-i daţi nişte lecţii.

— Nu chiar lecţii, deoarece nu sunt calificată pentru asta. Să spunem că o sfătuiesc.

— Înţeleg. Bine… Domnişoară Slade, vă mulţumesc pentru interesul pe care-l purtaţi fiicei mele, dar acum cunoaşteţi părerea mea în legătură cu acest subiect.

Catherine se ridică şi, fără să adauge nimic, trecu de uşa pe care medicul tocmai o deschise pentru ea.

Pe culoarul care ducea în serviciul său, încercă să-şi înăbuşe mânia care o cuprinsese. Lizzie, care examina cu atenţie un dosar în faţa mesei, ridică din sprâncene văzând-o sosind.

— Bună… Glenda mi-a spus că Grantham a vrut să te vadă. Nimic grav?

— Ce tip insuportabil… mormăi Catherine printre dinţi.

Lizzie o privi cu uimire.

— Cine? Grantham? Ce voia de la tine? Sper că n-avea nimic de reproşat muncii tale?

— Nu. Este din cauza fiicei sale…

— Fiicei sale?

Catherine îi prezentă rapid faptele. Lizzie făcu ochii mari.

— Şi nu vrea ca ea să cânte?

— Nu. Aparent, nu suportă ideea că Abbie poate să frecventeze lumea artistică.

— Iartă-mă, dar teatrul din Longbury nu este tocmai

Hollywood. Catherine zâmbi. Să se destăinuie lui Lizzie, îi permisese să-şi regăsească în sfârşit calmul.

— Ştiu, dar cred că se teme de ce s-ar putea întâmpla. îşi dă seama bine că Abbie se gândeşte mai mult sau mai puţin la o carieră în teatru.

— Şi crezi că are talentul necesar pentru asta?

— Oh, da… Fără nicio îndoială. Dar tatăl nu vede astfel lucrurile… Are alte planuri pentru fiica sa – de exemplu, din întâmplare, studii medicale… N-aş fi surprinsă s-o oblige să iasă din piesă.

— De acord, dar tot nu înţeleg de ce s-a luat de tine, remarcă Lizzie.

— Pentru că, după el, i-aş fi vârât prostii în cap, după cum spune.

— Oh, înţeleg… Ia spune, aparent nu este la capătul necazurilor cu fiica sa. Ce vârstă are?

— Paisprezece ani. Şi arată ceva mai mult când este pe scenă…

— Îmi pare rău că vă întrerup, dar pot să sper să vă văd muncind puţin astăzi? le ironiză Glenda Marlow venind spre ele.

Catherine avu un zâmbet de scuză.

— Îmi pare rău, Glenda. Este vina mea.

— Nu-i grav, dar nu mai avem timp de pierdut. Helen Brooker va fi dusă în blocul operator şi Edna McBride aşteaptă îngrijiri.

— Am plecat.

Catherine o găsi pe Edna aşezată în pat, citind rugăciunile de vindecare rapidă pe care tocmai i le adusese o prietenă.

— Arăţi mai bine astăzi, Edna, spuse pe un ton vesel.

— Se poate, dar voi fi mulţumită să mă pot întoarce acasă.

— Ai răbdare. De-abia ai fost operată. Te-ai ridicat în dimineaţa asta?

— Da, m-am dus să mă aşez pe scaun în timp ce mi se schimba patul.

— Foarte bine. În câteva minute, Eileen şi cu mine îţi vom face toaleta. Te doare undeva?

— Nu.

— Ba da, răspunse Marion Finch din patul vecin. O doare, dar refuză să admită asta. I-am spus totuşi să-ţi vorbească. Altfel, nu văd cum ai putea s-o ajuţi.

Catherine se întoarse spre Edna care, cu un aer supărat, plecase ochii.

— Ei bine, Edna, îţi pun din nou întrebarea: ai dureri?

Edna oftă, iritată:

— Da… Dar n-am obiceiul să mă plâng.

— Mă voi asigura că ţi se va administra un analgezic mai puternic. Te pot totuşi linişti: te-ai descurcat foarte bine. Deja nu mai ai perfuzie şi ai reuşit să te ridici.

— Mă grăbesc să scap de cateterul ăsta îngrozitor, bombăni Edna, evident greu să se stăpânească.

— Dată fiind gravitatea operaţiei, va dura puţin mai mult. Prinzând privirea Catherinei, Marion arătă compartimentul

Hellenei Brooker, ale cărui perdele fuseseră trase.

— Cum se simte?

— Nu prea rău. Se odihneşte înainte de a merge în blocul operator. Cât timp sunt aici, Marion, vrei să încerci să mergi până la baie?

— Da, voi încerca, dar nu imediat.

— Una dintre noi te va ajuta când vei fi pregătită. Altfel, îţi vom face toaleta aici, ca şi altă dată.

Când Eileen şi Catherine terminară să se ocupe de Edna, era deja ora vizitei.

Catherine îşi dădu seama că se temea să-l revadă pe Paul Grantham. îl părăsise furioasă şi el nu putea ignora asta. Dar acum, când avusese timp să se calmeze, se temea că depăşise limitele.

Nu era admisibil ca o infirmieră să ridice în acest mod tonul la un şef de serviciu, mai ales pentru a se amesteca în educaţia fiicei sale.

Bătea cu palma pernele Ednei, când percepu un zgomot uşor venind din compartimentul Hellenei Brooker. Ridică discret perdeaua şi avu confirmarea bănuielii sale: Helen plângea.

— Helen? întrebă încet, intrând în compartiment. Pot să te ajut? Helen scutură din cap şi luă o batistă pusă alături de ea, pentru a-şi şterge ochii.

— Îmi pare rău, murmură pacienta. Este peste puterile mele. Mi-e atât de teamă că vor creşte fără mine copiii mei…

— Helen, nu…

— Nu, nu-mi spune că sunt stupidă. Nu sunt nicio puştoaică, nici proastă. Am citit mult despre cancerul ovarian. I se spune „ucigaşul tăcut", nu-i aşa?

— În cazul tău, esenţialul este să fii optimistă. Sunt şanse mari ca această operaţie să rezolve definitiv problema.

— Dacă nu există metastaze…

— Trebuie să te agăţi de ideea că nu există.

Helen oftă profund.

— Da, ştiu. Şi-mi dau seama de asemenea că sunt pe mâinile unui chirurg excelent. Doctorul Grantham a spus că va veni să mă vadă înainte de operaţie.

— Probabil va trece pe aici peste puţin timp. Apoi, ţi se vor administra calmante care te vor ajuta să te relaxezi.

— Crezi că-i voi putea telefona soţului meu, înainte?

— Desigur. îţi voi aduce telefonul mobil.

— Aş prefera să am puţină intimitate.

I-o indică din privire pe Marion Finch, de cealaltă parte a perdelelor de unde puteau urmări interminabila poveste a familiei sale pe care i-o spunea Ednei.

— O voi întreba pe supraveghetoarea generală dacă poţi folosi biroul nostru.

— Mulţumesc. îmi imaginez că soţul meu, Collin, trebuie să fie în această dimineaţă într-o stare şi mai proastă decât a mea. Şi trebuie să se ocupe de copii.

— Voi rezolva asta, promise Catherine, care se ridică pentru a pleca. Perdelele trebuie să fie deschise pentru vizită şi aud medicii care sosesc… Pe mai târziu, Helen.

— Sper să fie şi chirurgul meu preferat cu ei, exclamă Marion în timp ce Catherine trecea prin faţa ei.

— Nu este niciun motiv să nu fie, răspunse aceasta din urmă, distrată.

Spre marele său regret, de altfel, se gândi ea cu un oftat resemnat. Ar fi preferat mai degrabă să fie însărcinată cu o misiune în China sau în Siberia!

Într-adevăr, Paul Grantham era în fruntea micului grup care înainta în serviciu. Catherine se pregătea să se eschiveze, dar nu avu această şansă, deoarece Glenda Marlow îi ceru să însoţească vizita.

Neputându-se sustrage fără să dea explicaţii, nu avu de ales decât să se supună. Dumnezeu ştia cât de incomodă era situaţia pentru ea. După altercaţia din acea dimineaţă, îşi pierduse cu totul anonimatul în ochii chirurgului, ceea ce s-ar putea să regrete amarnic.

Totuşi, cu pacientele, doctorul Grantham îşi desfăşură farmecul obişnuit. Catherine îşi stăpâni un zâmbet văzând aerul radios al lui Marion Finch când se opri în faţa patului său.

— Văd că vă simţiţi mai bine, doamnă Finch, remarcă medicul.

— Oh da, doctore. Deja mă simt mai în formă decât ieri.

— Şi asta nu va putea decât să se amelioreze. Trebuie totuşi să aveţi răbdare, dar vă promit că peste puţin, veţi putea relua viaţa… fără restricţii de niciun fel.

Marion pufni în râs şi roşi în timp ce Paul Grantham discuta pe scurt cu Glenda.

— Fizioterapeutul va trece în această după-amiază să faceţi câteva exerciţii, adăugă el adresându-se lui Marion.

— Dacă înţeleg bine, voi suferi, glumi ea.

— Nu chiar. Şi apoi, este un efort necesar dacă vreţi să deveniţi acea femeie nouă despre care vorbeam ieri…

Salutând cu un zâmbet, înaintă apoi spre Edna.

În acea clipă, Catherine deveni conştientă de o privire reţinută asupra ei. Întorcându-se, descoperi că Simon participa şi el la această vizită. Preocupată de altercaţia cu Paul Grantham, nu-l remarcase.

— Bună, murmură internul, profitând de cuvintele schimbate de chirurg cu pacienta.

Catherine răspunse zâmbind.

— Bună.

— Credeam că mă eviţi.

— Bineînţeles că nu. De ce?

— De când am sosit noi, nu încetezi să priveşti în altă parte.

— Îmi pare rău… Sunt puţin preocupată în dimineaţa aceasta.

— Doctore Andrews… îi întrerupse vocea gravă a lui Paul Grantham. Se poate şti părerea dumitale asupra acestui subiect?

Micul grup îi privea pe amândoi, evident în

aşteptarea unui răspuns pe care Simon, vinovat că nu ascultase, va avea probleme să-l dea.

— Oh, îmi pare rău… reluă chirurgul cu ironie. Nu mi-am dat seama că erai într-o discuţie animată cu domnişoara Slade. Dacă este vorba de o problemă medicală, poate vă vom putea ajuta s-o rezolvaţi?

— Hm… nu, îmi… pare rău, domnule, bâigui Simon, înrosindu-se. Nu era nimic important.

— În acest caz, fii amabil şi concentrează-te asupra cazului care ne interesează.

Privirea rece a lui Paul Grantham trecu de la Simon la Catherine, înainte să întoarcă liniştit capul.

Tânăra femeie simţi că-i sare muştarul. Era a doua oară în acea dimineaţă când încerca s-o intimideze, aşa cum se afla confruntată încă odată cu faţa întunecată a supraveghetoarei generale, care o observa.

Acum trebuia s-o vadă pe Helen Brooker, dar medicul risipi grupul înainte de a merge să se aşeze la căpătâiul ei, însoţit doar de Glenda. Catherine îl văzu aplecându-se asupra pacientei, pentru a-i vorbi cu voce joasă.

Simon o ajunse din urmă când intră în biroul infirmierelor.

— Îmi pare rău, îi spuse. Nu voiam să-ţi provoc necazuri…

— Oh, nu-ţi face griji. Oricum, chiar nu sunt în graţiile doctorului Grantham.

— Ah?

— Este o poveste lungă, oftă Catherine. Poate ţi-o voi spune, dar nu imediat.

— De ce nu în această seară? Ai repetiţie?

— Nu.

— Atunci, de ce nu cinăm la „Cât and Fiddle”? Au un meniu întru totul mulţumitor.

Tânăra femeie nu ezită mult. Ce-avea de pierdut dacă cina cu un coleg?

— De acord.

— Nu eşti ocupată, Catherine?

Glenda era în spatele ei.

Prudent, Simon se îndepărtă, în timp ce Catherine scutură din cap. Subit, toată lumea o agasa. Oare n-o puteau lăsa în pace două minute?

— Nu, nu chiar, răspunse puţin tăios. Trebuia să te întreb dacă

Helen Brooker ar putea folosi biroul pentru a-i telefona soţului.

— De ce nu foloseşte telefonul mobil?

— Pentru că are nevoie să fie singură pentru a-i vorbi.

— Înţeleg… Nu este nicio problemă.

— Mă voi ocupa de asta îndată ce doctorul Grantham va termina cu ea. Apoi, îi voi da calmantele, după care voi pregăti formularele pentru cele două internate din această zi.

Tonul său autoritar păru s-o lase pe Glenda fără replică şi nu găsi nimic de reprosat la acest program.

Paul Grantham reveni în birou în timp ce ea completa formularele. Sprijinindu-se pe mâini, se aplecă peste masă.

— Mulţumesc, Glenda, exclamă medicul, ridicând tonul.

Era foarte aproape de ea, atât de aproape încât mâinile aproape li se atingeau şi Catherine era gata să se dea înapoi, dar se răzgândi, nedorind să-i dea de înţeles că discuţia dintre ei, de dimineaţă, o putuse tulbura.

Rămase aşadar impasibilă, cel puţin în aparenţă, continuând să completeze formularele, ca şi când prezenţa sa no-o afecta cu nimic. O adevărată probă de forţă…

Glenda ieşi din birou şi se apropie, oprindu-se în spatele Catherinei.

— Doamna Brooker pare puţin mai calmă, reluă Paul Grantham. Şi îşi doreşte să-i telefoneze soţului înainte să i se administreze calmantul.

— Într-adevăr. Catherine trebuie să se ocupe de ea.

— Foarte bine.

Catherine nu trebui să ridice capul pentru a-şi da seama că, la fel ca şi ea, medicul evita s-o privească.

Glenda aşteptă ca el să se îndepărteze pentru a se întoarce spre tânăra femeie.

— Catherine, condu-o pe doamna Brooker pentru a da telefon, apoi vreau să te văd în biroul meu.

Catherine îşi puse dosarele în ordine şi se îndreptă spre compartimentul Hellenei Brooker. Fu fericită să vadă că aceasta încetase să plângă.

— Vii cu mine, Helen?

Ieşiră din serviciu, conştiente că sunt urmărite de privirea mirată a lui Marion Finch.

— Este de preferat să nu se ştie că foloseşti telefonul din birou, explică infirmiera. Altfel, toată lumea va vrea să facă la fel şi s-ar putea să avem probleme.

— Este foarte amabil din partea voastră şi vă sunt recunoscătoare.

Biroul era gol când ajunseră acolo.

— Te simţi mai bine? întrebă Catherine cu amabilitate, precedând-o în încăpere.

— Da, mulţumesc. Doctorul Grantham şi-a făcut timp să-mi vorbească îndelung. Este un bărbat minunat, să ştii. Are un adevărat talent: acela de a şti să alimenteze speranţa, fără să ascundă totuşi realitatea.

— Da, nu-i este dat oricui acest lucru, este sigur. Iată, telefonul este acolo. Te las. Când vei termina, nu vei avea

decât să te întorci direct în serviciu. îţi voi da calmantul.

Închise încet uşa. Acum, direcţia biroul supraveghetoarei generale…

Sincer, erau zile când era de preferat să rămâi culcată, se gândi, resemnându-se să suporte mustrările Glendei.

Capitolul 5

— Ce se întâmplă? întrebă Glenda Marlow fără preambul. Catherine ridică uimită sprâncenele.

— Ce vrei să spui?

— Ce se întâmplă între tine şi doctorul Grantham? Vreau să ştiu.

— Dar… absolut nimic!

— Atunci, cum explici că te-a convocat în biroul său, dimineaţă. Nările Glendei fremătară imperceptibil, semn incontestabil de puternică nemulţumire.

— Ţi-am spus, este personal.

— Într-adevăr şi n-aş fi insistat dacă problema ar fi fost rezolvată, dar evident, nu este cazul.

— Nu înţeleg…

— Este simplu. Doctorul Grantham a reacţionat puternic de dimineaţă, în timpul vizitei, în timp ce discutai cu doctorul Andrews, ca şi adineauri, în faţa mesei…

— M-a ignorat! protestă Catherine.

— Exact, şi sărea în ochi că făceai mari eforturi pentru a-l ignora astfel. Este evident, se întâmplă ceva şi vreau să ştiu ce.

— Îţi repet, este personal, răspunse Catherine, incapabilă să-şi stăpânească exasperarea.

— Ceea ce respect, atât timp cât nu afectează atmosfera din serviciu. În acest caz, mă interesează…

Cum Catherine se închise în tăcerea sa, Glenda continuă:

— Ascultă, Catherine… spuse pe un ton înţelegător. Este mult timp de când sunt supraveghetoare generală şi cunosc aproape tot ce se poate întâmpla într-un serviciu. Voi fi sinceră cu tine: nu-mi plac aventurile, legăturile – numeşte-le cum vrei – între membrii personalului. Mai ales între infirmierele mele şi medici…

— Dar n-am nimic de-a face cu asta! exclamă Catherine. Doar nu crezi că…

— Nu ştiu ce să cred! Doctorul Grantham a cerut să te vadă în biroul său. Ai ieşit de acolo evident tulburată, şi atitudinea voastră unul faţă de celălalt nu este firească.

Catherine oftă.

— Eşti pe un drum greşit, Glenda. Doctorul Grantham voia să mă vadă din cauza fiicei sale.

— Fiicei sale?

— Da. Abbie face parte din aceeaşi trupă de teatru cu mine şi domnul Grantham îşi imaginează că o îndemn să se angajeze într-o carieră de actriţă.

— Şi aceasta este situaţia?

— Nu. În sfârşit, nu chiar… Este o adolescentă foarte talentată şi i-am sugerat doar câteva posibilităţi, nimic mai mult. Necazul este că tatăl său are alte planuri pentru ea.

Supraveghetoarea părea picată din nori.

— De ce n-ai spus imediat?

Catherine ridică din umeri, fatalist.

— N-am crezut necesar.

— Aşadar, dacă înţeleg bine, eşti puţin… sâcâită.

— Puţin, da.

— Înţeleg. Bun… Sper că neînţelegerea voastră nu se va învenina mai mult. După cum ţi-am explicat, sunt atentă la toate problemele personale care s-ar putea răsfrânge asupra atmosferei din serviciu.

— Să n-ai nicio teamă. Doctorul Grantham şi cu mine

am epuizat subiectul. Fiecare cunoaşte poziţia celuilalt şi nu există niciun motiv să se meargă mai departe…

— Pentru că suntem aici… Este oare ceva între tine şi doctorul Andrews?

Catherine se încruntă.

— Cu Simon? în niciun caz. De ce această întrebare?

— Dacă judec comportamentul domnului Andrews faţă de tine, totul te face să te gândeşti că o aventură între voi n-ar fi deloc extravagantă.

— Eu nu ştiu nimic, răspunse Catherine, mai degrabă cu răceală, deoarece interogatoriul începea s-o plictisească.

— Cum vrei. Dar îţi dau un sfat: să fii prudentă. N-ar fi prima căreia îi frânge inima.

— N-am nicio intenţie să-i dau ocazia s-o facă, Glenda… Nici lui, nici nimănui altcuiva.

— Perfect.

Glenda luă un teanc de dosare de pe birou.

— Acum că problema este rezolvată, să mergem să ne regăsim pacientele. Helen Brooker trebuie să fie gata pentru a urca în sala de operaţie.

— Ce vulpe bătrână! exclamă Lizzie când Catherine îi povesti întrevederea cu supraveghetoarea, când luau prânzul la cafenea. Cu ce drept îşi vâră nasul în treburile tale?

— Din spusele ei, nu vrea ca relaţiile dintre membrii personalului să facă valuri în serviciu.

— Ce vorbeşti! Voia mai ales să-şi satisfacă propria curiozitate şi să afle amănunte picante.

— S-a ostenit în zadar. îţi închipui… Paul Grantham şi eu? Este chiar stupid! apoi m-a avertizat chiar să n-am încredere în Simon. Chipurile pentru că mi-ar frânge inima.

În faţa tăcerii lui Lizzie, Catherine se încruntă.

— Lizzie?

— Ei bine, la drept vorbind…

— Ah, înţeleg… Ai fost una din victimele sale, aşa este?

— Da… şi trebuie să recunosc că reputaţia nu i-a fost uzurpată.

— Deocamdată, te pot asigura că am o inimă solidă şi că nu el va fi cel care mi-o va frânge.

— Cine, atunci?

Catherine, pe punctul de a duce la gură o lingură cu brânză telemea, rămase nemişcată. Întrebarea lui Lizzie tocmai îi evocase imaginea lui Paul Grantham. Nu cel cu care avusese altercaţia de dimineaţă, nu, ci cel din visul său, cu care făcuse dragoste cu pasiune, cu tandreţe. Acel Paul Grantham din vis, da, ar putea să-i frângă cu uşurinţă inima. Dar fireşte, nu se punea problema să i se destăinuiască lui Lizzie.

Cu un calm prefăcut, înghiţi brânza şi răspunse pe un ton indiferent:

— N-am nicio idee, dar oricum, să nu-ţi fie teamă de asta în ce-l priveşte pe Simon. îmi este doar prieten şi nu va fi niciodată nimic mai mult între noi.

La întoarcerea în serviciu, văzură că Helen Brooker revenise din blocul operator. Cum Lauren şi Tiffany se agitau în jurul ei, Catherine se ocupă de cele două noi internate, schimbă câteva pansamente şi procedă la distribuirea medicamentelor.

După-amiaza trecu rapid şi era aproape timpul să plece, când Paul Grantham îşi făcu subit apariţia în serviciu. Catherine fu surprinsă nu numai de ciudăţenia vizitei sale la acea oră a zilei, ci şi de trăsăturile trase.

— Pot să vă ajut? îl întrebă politicos, conştientă brusc

de faptul că inima sa o luase razna.

— Supraveghetoarea este pe aici?

Nu era nicio aroganţă în tonul său, doar un fel de oboseală.

— În biroul său, cu Lizzie.

— Mulţumesc.

Medicul se apropie de uşă şi se pregătea să bată când se întoarse spre Catherine.

— Fără îndoială, ar fi de preferat să veniţi şi dumneavoastră.

— Eu?

— Ce am de spus, vă priveşte pe toate.

Nu fără îngrijorare, Catherine îl urmă când intră în biroul Glendei. Oare despre ce putea fi vorba? Avea intenţia să se plângă de ea? în acest caz, îi va plăti cu aceeaşi monedă.

Ridică bărbia, gata să se apere dacă trebuia.

Lizzie, care lucra la un dosar cu Glenda, vru să se ridice pentru a ieşi dar Paul Grantham o opri.

— Rămâneţi, spuse el. Trebuie să vă vorbesc despre Helen Brooker.

— N-aveţi veşti bune, nu-i aşa? întrebă Glenda încruntată.

— Nu, într-adevăr.

Catherine simţi că i se usucă gâtul. Îngrijorarea pe care o simţise câteva secunde mai devreme îi păru derizorie în faţa dramei care fără îndoială se anunţa.

— După cum ştiţi, am operat-o dimineaţă, făcându-i o histerectomie totală. Din nefericire, metastazele au ajuns deja la ovare. Aşteptăm rezultatele scanerului pentru a şti dacă s-au propagat mai departe.

— Trebuie anunţată imediat? întrebă Glenda, al cărui ton de obicei dur, era plin de compasiune.

Paul Grantham scutură din cap.

— Nu cred. Prefer s-o las să se recupereze mai întâi şi aştept să fie ceva mai puternică pentru a vorbi şi cu soţul său.

— Există ceva ce am putea face? întrebă Catherine.

— În afara tratamentului postoperatoriu, nu. Destinul a vrut ca froteul iniţial să fi fost făcut prea târziu.

— L-a făcut cu regularitate? interveni Lizzie.

— A lăsat ceva timp să treacă fără să-l facă.

Glenda oftă, trecându-şi mâinile peste faţă.

— Dacă măcar ar putea înţelege oamenii importanţa acestor examene preventive…

După această zi greu de suportat, Catherine fu cu adevărat fericită să se întoarcă acasă. Regreta chiar că acceptase să cineze cu Simon. În seara aceea, şi-ar fi dorit să se cufunde într-o baie caldă, sperând să uite cruzimile vieţii.

Unele cazuri o impresionau mai mult decât altele şi cel al Hellenei Brooker era dintre acestea.

În timp ce apa caldă a duşului îi uşura oboseala, nu putu să se stăpânească să nu-şi amintească de lacrimile pe care le vărsase Helen gândindu-se la copiii pe care poate nu-i va vedea crescând. Şi când reuşi să alunge această imagine, fu înlocuită imediat de cea a lui Paul Grantham anunţându-le că totuşi cancerul progresase prea mult pentru ca operaţia să-l poată restrânge.

După ce-l hrănise pe Mac şi rămăsese puţin cu el pe canapea, mângâindu-l după cum cerea prin miorlăituri insistenţe, se duse la „Cât and Fiddle”.

Simon îi propusese să vină s-o ia, dar preferase să se ducă prin propriile mijloace şi să evite astfel ca el s-o conducă. Măcar nu-l va invita să bea inevitabilul „ultim pahar”. Dacă trebuia să creadă în reputaţia sa, erau mari

şanse să nu se mulţumească doar cu atât.

Ori, ea avea încă reticenţe în a se angaja într-o nouă relaţie, mai ales cu această senzaţie stranie care n-o părăsea de la întoarcerea sa la Longbury. Cineva, undeva, părea s-o aştepte şi avea aproape certitudinea că nu era Simon Andrews.

— Am rezervat o masă în sala mică din spate, spuse Simon întâmpinând-o în bar. Nu vom fi deranjaţi, dacă este prea multă lume.

Catherine n-avu inima să obiecteze şi n-ar fi văzut niciun inconvenient în a li se alătura şi alţii. Seara pe care o petrecuse mai înainte în compania lui Maggie, Julian Flambank, Scott şi Lizzie, îi lăsase o amintire foarte plăcută.

Nu-i trebui mult să-şi dea seama că subiectul preferat al lui Simon nu era altul decât… el însuşi. îi vorbi fără reţinere şi cu volubilitate despre familia sa, despre copilăria în Sussex, despre succesele universitare şi ambiţiile sale.

— Am ţintit mereu sus, recunoscu cu mândrie. Şi pentru moment, m-am oprit la nivelul de consultant ginecolog.

— Oh… Atunci, Paul Grantham nu mai are loc, comentă Catherine cu un zâmbet amuzat.

Dar Simon nu glumea.

— Nu este niciun motiv să n-o fac la fel de bine ca el. Şi de ce nu mai bine?

Apoi miji uşor ochii.

— De fapt, trebuie să-mi explici de ce nu erai în graţiile sale.

Dar Simon se dezinteres foarte repede de nefericirile lui Abbie, deoarece cinci minute mai târziu abătuse conversaţia spre subiecte mai captivante, după el:

sporturile de iarnă în vacanţă şi meciurile de rugby.

Catherine nu fu nemulţumită când masa se sfârşi.

După plata notei, ieşiră şi traversară parcarea.

— Mulţumesc pentru această cină, Simon, spuse Catherine, oprindu-se în faţa maşinii. A fost foarte plăcut.

— Nu mă inviţi la tine? îmi doresc mult… o cafea.

— Nu, iartă-mă, dar…

— Doar dacă preferi să vii la mine?

— Nici. Ziua a fost lungă şi sunt obosită.

— Dar este de-abia opt şi treizeci! Priveşte, ceilalţi doar sosesc.

Catherine observă într-adevăr un grup care tocmai împingea uşa barului. Unele feţe îi erau cunoscute.

— Cu atât mai bine… Am mai puţine scrupule că te las, pentru că li te vei alătura.

Se aplecă pentru a-l săruta uşor pe obraz.

— Bună seara, Simon. Şi încă o dată, mulţumesc.

Când ieşi din parcare la volanul maşinii sale, văzu că el nu se mişcase şi o privea cu un amestec de uimire şi dezamăgire în ochi.

Încă puţin şi ar fi revenit asupra deciziei sale, numai pentru a-i şterge de pe faţă acea expresie de copil căruia tocmai i s-a luat jucăria cea nouă. O aventură de o seară n-o tenta. Ori, era evident că asta s-ar fi întâmplat cu Simon.

Poate n-ar fi trebuit să-i accepte invitaţia. Nu-i intrase încă în obişnuinţă că o femeie putea să cineze cu un bărbat fără să aştepte de la ea ceva în schimb. Mereu acelaşi lucru, desigur.

Această idee o deprimă. Oare va fi încă mult timp astfel pentru ea? După Greg, nu avusese nicio relaţie serioasă. Era foarte bine să aştepte un necunoscut, dar dacă nu venea, la urma urmei se putea pregăti să-şi sfârşească viaţa singură…

Mai târziu, în timp ce se pregătea să se culce, încercă să analizeze motivele care o îndepărtaseră de Greg – şi de Simon, deoarece, acum când se gândea mai bine, semănau puţin amândoi.

Şi unul şi celălalt aveau aceeaşi imaturitate şi o solidă doză de egoism care mergeau mână în mână.

De fapt, avea fără îndoială nevoie de un bărbat mai în vârstă, care să aibă experienţă nu numai în relaţiile amoroase, ci şi de viaţă în general.

Un bărbat ca Paul Grantham, de exemplu.

Imediat, se grăbi să alunge această idee din minte. Paul Grantham era poate matur şi cu experienţă în multe domenii, dar discuţia pe care o avuseseră dimineaţă îi permisese să descopere alte aspecte, mai puţin strălucite ale personalităţii sale. Ca aroganţa şi o intransigenţă care atingea un anumit despotism. Se gândea oare să trăiască lângă un astfel de bărbat?

Cu siguranţă, nu, îşi spuse cu convingere. De altfel, nu se punea problema: Paul Grantham era căsătorit.

Repetiţia următoare la „Oliver” avu loc duminică după-amiază şi Catherinei îi fu greu să găsească un loc pentru a lucra cu Abbie, deoarece coregraful ocupase scena cu dansatorii.

— Data viitoare va trebui să găsim un colţ liniştit. Necazul este că nu vom putea face nimic fără pian.

— Există unul la mine acasă, spuse Abbie.

Catherine zâmbi ironic.

— Nu cred că tatăl tău ar fi de acord.

— Poate că da. Mi-a spus că ţi-a vorbit într-o zi.

— Ah, da?

Era curioasă să audă versiunea pe care i-o dăduse fiicei sale despre întâlnirea lor.

Abbie dădu din cap.

— Da. Nu ştiu ce i-ai povestit, dar de atunci este mai binevoitor faţă de spectacol.

Catherine o privi cu atenţie pe adolescenta a cărei asemănare cu tatăl său îi părea din ce în ce mai frapantă.

— Mă uimesti… Totuşi, nu părea foarte entuziasmat când am discutat. De fapt, ce ţi-a spus?

— Oh, nu mare lucru, dar este de acord să joc în piesă şi aproape am reuşit să-l conving să vină să mă vadă.

— Ei bine, este formidabil. Poate a înţeles în sfârşit că ai talent. Am insistat destul pentru asta…

— Asta i-ai spus? întrebă Abbie, al cărui zâmbet îi lumină brusc trăsăturile. Crezi că mă va lăsa să mă înscriu la un curs de teatru?

Catherine ridică mâinile şi începu să râdă.

— Oh!… Nu atât de repede. Fiecare lucru la timpul său.

Abbie încreţi nasul, oftând.

— Da, ai dreptate. Este mai bine să nu bruscăm nimic.

— De fapt… nu mi-ai vorbit niciodată despre mama ta, spuse Catherine redevenind serioasă. Ea este de acord să te lase să te gândeşti la o carieră artistică?

— Oh, din partea ei, nu există riscul să pună probleme.

— În acest caz, fă astfel încât să pledeze în favoarea ta. Dar, deocamdată, avem un spectacol de pregătit. Ştii ce? Vom merge imediat să-l anunţăm pe Rod că nu mai există pericolul să nu te ţii de angajament. Va fi încântat.

Repetiţia se desfăşură bine. Era evident că Abbie reuşea din ce în ce mai bine să-şi plaseze vocea.

— Aşa cum merge, nu va mai fi mult până la a căpăta primele roluri, comentă Rod două ore mai târziu, în timp ce-şi îmbrăca bluzonul să plece. Apropo, cum ai reuşit să-l

faci pe tatăl tău să-şi schimbe părerea?

— N-am idee… Pentru a fi cinstită, credeam dimpotrivă, că l-am făcut potrivnic.

— În tot cazul, probabil ai făcut impresie, pentru că a acceptat s-o lase să joace…

Teatrul era aproape gol când Catherine reveni la cabine pentru a-şi recupera lucrurile. Una dintre dansatoare, Julie Gaskil, o strigă când trecea pe culoarul îngust.

— Catherine? Ai văzut-o pe Abbie?

— Cred că a plecat. De ce?

— Şi-a uitat geanta. Şi n-am timp să i-o las acasă.

— Unde locuieşte?

— În apropiere de Woodstock. Iată adresa, este în portvizit.

— De acord… N-ai decât să mi-o încredinţezi. Este aproape în drumul meu. Ştii când a venit s-o ia tatăl său?

— Am auzit-o mai mult sau mai puţin spunând că trebuia să-şi întâlnească fratele.

Abbie avea un frate? Importantă veste.

— Mi-a spus că se numeşte Theo.

În acea clipă, Catherine îşi aminti că Paul Grantham rostise într-adevăr acel nume în faţa ei, într-o seară.

— Mă grăbesc, reluă Julie. Am întârziat deja. Pe curând.

Catherine rămase singură pe culoar, cu geanta lui Abbie în mână, cuprinsă de o oarecare exaltare. Era oare perspectiva de a trece pe la familia Grantham care o aducea în această stare?

Sub soarele cald de vară, drumurile mici de ţară între Longbury şi Woodstock şerpuiau plăcut printre pajiştile invadate de flori şi câmpurile de iarbă verde pe care păsteau vaci.

Totuşi, Catherine nu era în armonie cu calmul naturii. Dimpotrivă, se simţea din ce în ce mai nervoasă pe măsură ce se apropia de Woodstock. Dumnezeu ştie cum va primi Paul Grantham vizita unui membru al personalului la el acasă, într-o duminică după-amiază

Poate îi va deschise soţia lui. Cum şi-o imagina pe doamna Grantham îmbrăcată într-o rochie simplă, dar elegantă, se văzu pe ea cu o uşoară indispoziţie, într-un tricou prea larg peste blugi, fără machiaj şi cu părul ciufulit de vântul care se năpustea în maşină.

Adresa era cea a unei case baptiste, Ravenswood – Pădurea corbilor – pe care o zări în capătul unei alei cu pietris. După ce ezită, îşi lăsă Clioul la intrare şi urcă pe jos cărarea.

Locuinţa cu un etaj, albă şi cu acoperiş de paie, era umbrită de un cedru impresionant. Într-un garaj care se învecina cu clădirea mare, Catherine putu distinge partea din spate caracteristică unui Jaguar gri-metalizat.

Scârţâitul paşilor pe pietris îi dădu impresia că tulbură pacea acelui loc care părea pierdut la marginea lumii. Era o asemenea linişte, încât avea impresia că toată lumea fusese avertizată de sosirea sa. Totuşi, nimic nu se mişca, nici măcar frunzişul uşor al salcâmilor.

Cu o mână care tremura imperceptibil, Catherine trase de lanţul clopotului din bronz atârnat deasupra uşii de la intrare.

Capitolul 6

Neobţinând răspuns, Catherine aşteptă două minute şi sună din nou. Tot nimic. Ezită, apoi se îndreptă spre latura casei. Un portal mic, din fier forjat dădea spre o alee pietruită; îl deschise şi intră într-o grădină în care natura părea să explodeze într-o abundenţă de culoare şi parfumuri.

Condurii doamnei se revărsau peste nişte stânci care coborau spre un iaz mic în care se bălăceau câteva raţe sălbatice; un izvor susura printre răzoarele de sângele-voinicului al cărui parfum atrăgea albinele şi fluturii şi o mulţime de nemţişori de câmp, cerceluşi şi iarbă neagră se îmbinau armonios într-un labirint de mici cărări cu pietriş alb. Puţin mai departe, Catherine observă un teren de tenis şi, dincolo de el, ceva ce semăna a fi un ţarc pentru cai.

Fascinată de această grădină al cărui calm se adăuga atmosferei feerice, Catherine se opri, inspirând profund parfumul ameţitor al micsandrelor, aproape aşteptându-se să vadă spiriduşi zbenguindu-se pe petalele lor.

— Domnişoară Slade… Cărui fapt datorez onoarea?

Catherine tresări. Pierdută în contemplare, nu-l auzise sosind pe

Paul Grantham, care se afla în spatele ei. Probabil o urmărise din casă.

— M-aţi speriat! exclamă ea cu un râs uşor nervos.

— As putea să vă spun acelaşi lucru.

O privea cu un ochi critic, făcând-o să-şi dea seama cu o neplăcută acuitate de aspectul neglijent al ţinutei sale.

— Nu găsesc în fiecare zi un membru al personalului în grădina mea.

— Îmi pare rău. Am sunat, dar nu mi-a răspuns nimeni. Atunci… m-am gândit că poate voi găsi pe cineva pe aici.

Medicul îşi schimbase costumul obişnuit cu nişte pantaloni crem şi o cămasă de marinar fără a-şi pierde totuşi din eleganţă.

— Am adus geanta lui Abbie, reluă Catherine. A lăsat-o la teatru şi ne-am gândit că s-ar putea să aibă nevoie de

ea.

— Ne-am?

— Una dintre dansatoarele din spectacol şi cu mine, răspunse tânăra femeie stânjenită.

Paul Grantham avea darul s-o facă să se fâstâcească. Totuşi, nu avea nimic să-şi reproseze.

— Ah da, spectacolul… S-a desfăşurat bine, astăzi?

— Foarte bine. Cel puţin repetiţia.

— Păreţi să ezitaţi. Este vreo problemă?

— Nu… în sfârşit, da, dar nimic grav. Doar că Abbie şi cu mine n-am putut lucra. Scena nu era liberă şi am fost obligate să ne refugiem într-o cabină.

— Şi presupun că aţi fost deranjate de o defilare de actriţe care veneau să se îmbrace şi să se dezbrace în faţa voastră?

Catherine îl privi, deoarece îi păruse că decelează o urmă de ironie în tonul său, ca şi când râdea de ea, dar expresia sa era indiferentă.

— Nu, n-a fost o repetiţie cu costume. Dar acolo nu era pian.

— Ah… înţeleg că dumneavoastră cântaţi la el, nu-i aşa domnişoară Slade?

— Să spunem că mă descurc destul de bine pentru a o ajuta pe Abbie să facă vocalize.

— Foarte bine, spuse medicul, luând geanta pe care i-o întinse Catherine. Nu ştiu dacă Abbie s-a întors. Fratele său trebuia s-o întâlnească la teatru. În ce mă priveşte, mă întorc din sat, unde am fost pe jos să expediez o scrisoare. Veniţi cu mine, mergem să verificăm dacă sunt aici…

— Oh, n-are importanţă. Nu vreau să vă deranjez mai mult…

Fără să-i asculte protestele, medicul se îndreptă spre sera din spatele casei. Scoţând o cheie din buzunar,

deschise şi o invită cu un semn din cap să-l urmeze. Şi subit, Catherine simţi din nou aceeaşi curiozitate: dorinţa de a şti mai mult despre acest bărbat discret, de a pătrunde prin mica uşă în universul său.

O masă şi nişte fotolii din răchită, acoperite cu perne colorate, mobilau sera vastă cu mozaic pe jos. Pe masă, se îngrămădeau reviste şi ziarul de duminică. Peste tot înfloreau plante – plante agăţătoare ornamentale, rododendroni, palmieri şi ficuşi.

Paul Grantham străbătu încăperea în direcţia unui salon unde atenţia Catherinei se îndreptă nu spre canapelele din piele moale şi spre mobilele din lemn de culoare închisă, ci direct asupra pianului dintr-un colţ, acoperit de numeroase fotografii expuse în rame de argint.

— Abbie! Theo! strigă medicul.

Nu-i răspunse decât cântecul păsărelelor de afară. Se întoarse spre Catherine.

— După toate aparenţele au făcut probabil o plimbare înainte, deoarece nu s-au întors încă. Am timp să vă ofer ceva. Ce vreţi să beţi? Am ceai, cafea, oranjadă rece…

— Oh nu, nimic, vă mulţumesc…

— Ba da. Este cel mai mic lucru pe care-l pot face. A fost foarte amabil din partea dumneavoastră să vă deranjaţi până aici. Îmi închipui că a trebuit să faceţi un ocol.

— Mai nimic.

— Ei bine? Ce vă pot oferi?

— O oranjadă, vă rog.

— Foarte bine. Veniţi cu mine în bucătărie.

O precedă într-o sufragerie care dădea direct spre o bucătărie spaţioasă unde trona o masă mare din lemn de culoare deschisă. Concentrată asupra gazdei sale care

scotea o carafă din frigider, Catherine de-abia dădu atenţie restului.

— În această perioadă o preparăm întotdeauna înainte, spuse Paul Grantham punând mai multe cuburi de gheaţă în două pahare.

Tăie apoi o portocală din care puse o felie pe marginea fiecărui pahar înainte de a servi în sfârşit oranjada.

— Să mergem să le bem în seră, va fi mai plăcut.

Catherinei îi venea greu să creadă în realitatea a ceea ce trăia, în timp ce se instala în faţa lui Paul Grantham, într-un fotoliu mare de răchită. Îşi imagina deja mâna lui Lizzie, când îi va povesti.

— Locuiţi la Longbury? o întrebă medicul, în timp ce ea îşi muie buzele în sucul de portocale.

— Da, răspunse Catherine, punându-şi paharul pe o masă. Lângă vechiul schit.

— Da, aşa mă gândeam şi eu. Nu este chiar foarte aproape de aici. Locuiţi de mult acolo?

— Nu, m-am mutat recent.

— Ştiu că sunteţi nouă în spital.

— Nu ştiam că medicii consultanţi remarcă acest gen de lucruri, spuse ea fără să se gândească.

— Cu siguranţă, suntem mai subtili decât credeţi… Şi unde aţi lucrat înainte?

— La Oxford. Acolo mi-am făcut studiile, dar mărturisesc că am fost fericită să mă întorc la Longbury.

Medicul ridică sprâncenele.

— Să vă întoarceţi?

— Da, m-am născut şi am crescut aici.

— Adevărat? Şi de ce această întoarcere la origini? Mai aveţi familia aici?

— Nu. În sfârşit, nişte verişori îndepărtaţi, atâta tot.

Mama a murit acum trei ani.

— Şi tatăl?

— Părinţii erau divorţaţi. Tata trăieşte la Londra, cu soţia şi copiii săi.

— Şi dumneavoastră? o întrebă Paul Grantham.

Catherine aplecă într-o parte capul.

— Eu?

— Sunteţi căsătorită? Aveţi copii?

— Niciuna, nici alta.

— Există un motiv special?

— Să spunem că n-am întâlnit bărbatul care să mă facă să doresc să-mi petrec restul vieţii alături de el.

— Înţeleg… Totuşi, nu mi-aţi spus de ce v-aţi întors la Longbury?

— La drept vorbind, nu prea ştiu. M-am simţit… atrasă.

Ridică din umeri şi adăugă:

— Poate rădăcinile…

— Sau poate o mică voce v-a şoptit că aici îl veţi întâlni pe cel cu care aţi dori să vă petreceţi restul vieţii…

Venind de la el, această reflecţie era atât de stranie, încât îl privi uluită o clipă. Tocmai exprimase cu voce tare ceea ce ea simţea confuz de la întoarcerea la Longbury. Promisiunea că cineva o aştepta undeva… Aproape ameţi.

Străduindu-se să-şi revină, Catherine bău o înghiţitură de oranjadă şi se grăbi să schimbe subiectul.

— Doream de asemenea să-mi reiau locul în TAL – Teatrul de Amatori din Longbury – preciză înaintea celui care o interoga.

— Ah da… Pentru că faceţi parte din el?

— Da. Întotdeauna am adorat teatrul.

— Şi aveţi talent?

Catherine căută ironia în privirea medicului, dar nu

văzu decât un interes sincer.

— Aşa se pare, răspunse tânăra femeie, subit jenată de atenţia care i se dădea.

— Jucaţi şi dumneavoastră în piesă?

— În aceasta nu. Când am sosit, distribuirea rolurilor era terminată.

— Şi totuşi, sunteţi gata să-i ajutaţi pe alţii, ca fiica mea?

— Desigur. De ce nu?

— În locul dumneavoastră, nu toată lumea ar face la fel. Este foarte lăudabil din partea dumneavoastră, domnişoară Slade.

— Nu este nimic lăudabil în a face ce-ţi place. Şi numele meu este Catherine, adăugă ea zâmbind.

Medicul acceptă cu o uşoară înclinare din cap, observând-o printre pleoapele pe jumătate închise.

— Cred că-ţi datorez scuze, spuse în sfârşit.

— Adevărat?

Bănuia natura acestor scuze, dar n-avea intenţia să-i usureze sarcina.

— Da. Dacă mă gândesc, cred că m-am arătat prea… protector faţă de Abbie. Şi m-am putut lua în mod nedrept de dumneata. Dar te pot asigura că singura preocupare era interesul fiicei mele.

— Sunt sigură.

— Nu este uşor să ai o atitudine justă cu adolescenţii.

— Fără îndoială, dar în ce o priveşte pe Abbie, puteţi fi liniştit. După părerea mea, este foarte inteligentă şi pare să aibă capul pe umeri.

— Este adevărat. Dar este şi foarte încăpăţânată şi ştie exact ce vrea, ceea ce ne pune uneori în situaţii de conflict când mă opun voinţei sale. Sunt sigur că ţi-a transmis acordul meu de a o lăsa să joace în această piesă.

Dat fiind că este vară, asta n-ar trebui să aibă prea multe repercusiuni supărătoare asupra şcolii.

— Şi dacă i se propune un alt rol?

— Fiecare lucru la timpul său… Catherine.

— Într-adevăr, cred că este o idee bună, spuse aceasta în timp ce o curioasă căldură i se răspândea prin vene, auzindu-l rostindu-i numele.

Rămaseră tăcuţi, în timp ce beau câteva înghiţituri de oranjadă. Apoi Catherine îl privi învârtindu-şi paharul între degete.

— Crezi sincer că are talent? o întrebă brusc.

— Da, răspunse tânăra femeie fără să ezite. Cum v-am spus, are o voce excepţională. Dar, bineînţeles, dacă vrea să urmeze o carieră artistică, va trebui să urmeze cursuri profesionale.

— Dar până atunci, dumneata şi cu ea aveţi nevoie de un loc pentru a lucra împreună?

— Uneori avem norocul să ne putem instala într-un colţ al scenei. Altfel…

— Şi dacă aţi veni aici?

— La dumneavoastră?

— Da. Avem un pian care nu foloseşte la nimic. Theo şi Abbie au învăţat să cânte când erau foarte tineri, dar de când… Ei bine, ce crezi?

— Ei bine… De ce nu? Dar nu vă este teamă să fiţi deranjaţi?

— Abbie va face astfel încât să evite să lucreze în zilele mele de consultaţii. Altfel, nu este nicio problemă.

Paul Grantham înălţă capul auzind o uşă în casă.

— Ah… cred că s-au întors.

Catherine se întoarse în fotoliu când ajunse la ei zgomotul unor paşi grăbiţi.

— Tată! N-ai să ghiceşti niciodată că Theo…

Abbie se opri brusc, făcând ochii mari.

— Catherine! Ce faci aici?

— A venit să-ţi aducă geanta, Abbie, răspunse tatăl său. Ai uitat-o la teatru.

— Adevărat? Ei drăcie… Mulţumesc, Catherine. Eşti extrem de amabilă.

Catherine zâmbi, dar fără să vrea atenţia îi fu atrasă de adolescentul care o urma pe Abbie. Trebuia să aibă cu doi sau trei ani mai mult decât sora sa şi părea să fie portretul leit al tatălui său la aceeaşi vârstă.

— Dar nu-l cunoşti pe fratele meu! reluă Abbie. Theo, ţi-o prezint pe Catherine. Ea mă ajută să cânt.

— Bună ziua, Catherine, spuse Theo, cu acelaşi zâmbet ca al tatălui său.

— Abbie, interveni acesta, Catherine şi cu mine am hotărât să veniţi pe viitor să lucraţi aici.

Părând surprinsă, Abbie rămase fără grai, dar îşi reveni foarte repede.

— Super, tată!

Urmă o tăcere stânjenitoare şi Catherine profită pentru a se ridica.

— Trebuie să vă las. Mulţumesc pentru oranjadă.

— Te conduc, declară Abbie.

Paul Grantham se ridică la rândul său.

— La revedere, Catherine.

— La revedere, domnule Grantham.

Porni în urma lui Abbie spre culoar. Printr-o uşă deschisă, zări un birou mare, cu pereţii acoperiţi cu cărţi şi echipat cu un calculator. Fără îndoială, cabinetul de consultaţii al lui Paul Grantham.

— Ce i-ai spus tatălui meu încât să accepte să ne lase să lucrăm aici? murmură Abbie, când fură afară.

— Doar că avem dificultăţi în a găsi un loc liniştit la

teatru.

— În tot cazul, a mers. Mi-e greu totuşi să cred că în această clipă nu este prost dispus.

— Din cauza spectacolului?

— Nu, deocamdată asta s-a rezolvat. Din cauza lui Theo. A fost dat afară din liceu pentru „comportare rebelă şi inadmisibilă”. Tata era furios. Dar ţii asta pentru tine, nu-i aşa?

— Contează pe mine.

— Când vei putea veni aici?

— Îmi voi verifica programul şi-ţi voi telefona, de acord?

Încântată de această oră pe care tocmai o petrecuse în compania lui Paul Grantham, Catherine coborî aleea de pietriş spre maşina sa, gândindu-se la bărbatul care se profila puţin câte puţin mai distinct în spatele medicului consultant pe care-l cunoştea. Astăzi, descoperise în el o anumită perspicacitate şi o atenţie pe care nu i le bănuise.

Ajunsese aproape la capătul drumului, când o maşină albastru-închis, decapotabilă, fie un BMW, fie un Mercedes, rulând cu toată viteza, apăru, obligând-o să se dea la o parte. Vehiculul aproape o atinse şi o putu vedea clar pe şoferiţă.

Părul blond era strâns într-o panglică la spate şi faţa îi era pe jumătate ascunsă sub nişte ochelari de soare mari. Catherine avu timp să observe şi eşarfa imprimată „blană de panteră”, ca şi inelele din aur de pe mâinile care ţineau volanul.

Cât despre femeie, aceasta nu părea s-o vadă. Sau dacă da, o ignora pe vizitatoarea lipită de gardul de leandrii.

Nu se înşelase, se gândi Catherine urcând în Clioul său. Soţia lui Paul Grantham era aproape aşa cum şi-o

imaginase. Frumoasă, blondă, distantă…

Această întâlnire aruncă o umbră asupra plăcerii sale. Dar oare ce sperase? Paul Grantham avea doi copii. Şi deci, o soţie. Mai bine să-şi scoată imediat din minte orice scenariu stupid.

Lizzie îi spusese foarte bine: Paul Grantham era inaccesibil.

Şi chiar dacă ar fi fost liber – celibatar, văduv sau divorţat – n-ar fi avut nicio şansă cu el. Cum ar putea rivaliza cu genul de femeie care-i plăcea – stilul top-model, îmbrăcată de un croitor cunoscut, mereu impecabil machiată şi coafată? De altfel, dacă n-ar fi cunoscut-o pe Abbie, probabil n-ar fi remarcat-o niciodată.

Atunci, de ce nu putea înceta să se gândească la el? se întrebă pentru a suta oară, răsucindu-se în pat, câteva ore mai târziu. Nu era pentru ea.

Era vital ca Paul Grantham să redevină medicul consultant inaccesibil care fusese înainte. Înainte să descopere bărbatul de dincolo de medic – şi amantul pasionat venit s-o viziteze în visuri…

Capitolul *1*

— Sue O’Neill a fost internată aseară de urgenţă pentru un chist ovarian, explică Glenda la adunarea matinală. A operat-o doctorul Prowse. Marion Finch trebuie să se externeze astăzi. Cât despre Edna McBride, ţinând cont de vârsta sa şi de faptul că trăieşte singură, am hotărât s-o ţinem patruzeci şi opt de ore în plus.

— Şi Helen Brooker? întrebă Lizzie.

— Doctorul Grantham va sta de vorbă cu ea şi cu soţul său la sfârşitul dimineţii, după consultaţiile particulare. Vom avea de asemenea două noi internate în această dimineaţă: una pentru inflamaţia peritoneului şi care va fi operată mâine. Cealaltă, însărcinată în

treisprezece săptămâni, este la un pas de avort. Lizzie, poate te vei putea ocupa de salpingită. Catherine, te vei ocupa de celălalt caz. În rest, nu este nimic special, declară ea, înainte de a continua lista celorlalte paciente.

— Ai petrecut un weekend plăcut? întrebă Lizzie în timp ce părăsea în compania Catherinei biroul supraveghetoarei.

— Da. Dar tu?

— Am refăcut tapetul din salon. Puţin obositor, dar a meritat osteneala. Ai ieşit?

— Nu. Doar la repetiţie, ieri după-amiază.

— Şi tu, Lauren? întrebă Lizzie, întorcându-se spre colega lor care le urma. Un weekend plăcut?

— Am fost de serviciu… răspunse aceasta puţin cam dur, înainte de a se îndrepta fără să-i acorde vreo privire Catherinei.

Mirată, aceasta se întoarse spre Lizzie.

— După părerea ta, am făcut sau am spus ceva care i-a displăcut? Am impresia că nu mă poate suferi de când am sosit.

— Nimic uimitor… Doar ai lăsat-o în umbră…

Luând un aer conspirativ, Lizzie coborî tonul pentru a continua:

— Lauren şi-a imaginat că are şanse să pună mâna pe Simon. Cred chiar că au ieşit de mai multe ori împreună. Dar de când eşti tu aici, Simon n-o mai vede. Nu mai are ochi decât pentru tine.

— Oh, nu… Aşadar, asta este? în ce mă priveşte, poate să-l păstreze! îl găsesc foarte amabil, nu asta este problema, dar nu sunt interesată.

Lizzie o privi cu uimire.

— Chiar credeam că va merge între voi. Ce s-a întâmplat?

Catherine ridică din umeri.

— Nimic special… La drept vorbind, nu ştiu.

— Poate pur şi simplu nu este genul tău. Doar dacă…

O observă cu un aer intrigat.

— Există altcineva, nu?

— Nici măcar.

Tonul era indiferent dar, pentru un motiv tainic, tânăra femeie îşi simţi obrajii îmbujorându-se. Ceea ce, bineînţeles, nu-i scăpă lui Lizzie. Intră în grabă în serviciu, unde o găsi pe Marion Finch aranjându-şi lucrurile în geantă.

— A venit soţul să te ia, Marion? o întrebă.

— Da. Şi-a luat liber de dimineaţă. Nu, priveşte-mă… S-ar spune că am stat aici trei luni, nu o săptămână! spuse pacienta râzând, în timp ce încerca să aranjeze un prosop în geanta deja plină ochi.

Catherine observă amuzată cutia de pantofi care da pe dinafară de cărţi de vizită cu urări, fructe, cutii cu ciocolată şi o mulţime de fleacuri inutile.

— Trebuie să fii fericită că te întorci acasă…

— Oh, da… Dar voi păstra totuşi o amintire plăcută timpului cât am stat aici, pentru că aţi fost toate adorabile. Acestea fiind zise, voi fi mulţumită să dorm diseară în patul meu şi să-mi văd fetele şi nepoţii.

— Să nu uiţi mai ales că eşti în convalescenţă. Fără treburi casnice nepotrivite, fără efort şi odihnă obligatorie după-amiaza timp de cel puţin trei săptămâni

— Ce program! glumi Marion, oftând uşurată. Precizează pe reţetă „schimbarea vieţii!” Doctorul Grantham trebuie să vină să mă vadă în dimineaţa asta, nu-i aşa?

— Da. Vizita n-ar trebui să întârzie.

— Când mă gândesc că sărmana Edna nu poate ieşi

încă. Nu te îngrijora, Edna, îţi va veni şi ţie repede rândul.

Catherine se întoarse spre fosta învăţătoare aşezată într-un fotoliu alături de pat şi-i zâmbi.

— Bună ziua, Edna. Cum te simţi astăzi?

— Obosită…

— Ai fi vrut să ieşi în această dimineaţă?

— Nu chiar… Cel puţin aici mă odihnesc…

Îi aruncă o privire lui Marion care, agitată toată, nu percepu ironia amară a vecinei sale.

— Spune-mi, Edna, cum te vei descurca acasă? reluă Catherine.

— O ajutoare în gospodărie va trece cu regularitate. Nu doresc asta, dar doctorul Grantham m-a convins că este indispensabil. Iar sora mea nu locuieşte departe; va veni şi ea să mă viziteze des.

— Iată-i! exclamă Marion cu voce joasă. Asta îmi va lipsi cel mai mult din această întâmplare. Toţi aceşti medici frumoşi care se agită în jurul meu în fiecare dimineaţă – şi în mod special unul…

Catherine îşi dădu seama că-i va fi greu să întâlnească privirea lui Paul Grantham. Nu era uşor nici înainte, dar acum, nu mai era acelaşi lucru. O primise acasă, îi întredeschisese o uşă spre intimitatea sa…

Luând dosarul din mâinile Glendei, medicul se opri în faţa lui Marion.

— Ah, doamnă Finch…

Aşezată în fotoliu, Marion îl privea cu o expresie radioasă pe faţă.

Paul Grantham tăcu, citind notiţele.

— Mmm… Nu văd nicio obiecţie la asta. Vi s-a scos drenul şi durerea aproape a dispărut. Pierderile de sânge s-au diminuat? adăugă adresându-se Glendei.

— Da. Acum sunt neglijabile.

— Perfect. Tensiunea şi temperatura normale. Fără infecţie. Totul mă face să cred că sunteţi pe calea cea bună să deveniţi o femeie nouă, cum v-am promis.

Îi adresă un zâmbet şi, deşi nu-i fusese destinat, Catherine se simţi la fel de tulburată ca Marion.

„Încetează! îşi ordonă ea. Nu este pentru tine. Nu pierde asta din vedere. Paul Grantham este inaccesibil”.

Grupul medicilor se deplasă până la patul Ednei. Brusc, când trecu prin faţa ei, Catherine întâlni privirea lui Paul. împotriva oricărei aşteptări, avu şi ea dreptul la un zâmbet irezistibil.

— Bună ziua, Catherine, îi spuse cu o voce înceată. Te simţi bine?

— Bună ziua, doctore Grantham. Foarte bine, mulţumesc, răspunse aceasta pe acelaşi ton.

Se simţi îmbujorându-se. Temându-se ca cineva să nu observe, privi pe ascuns în jurul său. Simon lipsea, altfel ar fi remarcat cu siguranţă, iar Glenda Marlow alesese această clipă pentru a discuta cu Marion. În schimb, cineva surprinsese scurta conversaţie. Lizzie. Lizzie care o observa cu stupefaţie, cu sprâncenele ridicate.

Catherine se întoarse rapid pentru a se concentra asupra celor ce i se spuneau Ednei.

Dar evident, nu scăpă astfel. Lizzie se repezi asupra ei imediat ce avură o clipă de repaus.

— Ei bine, misterioaso? Ce-i cu acea discuţie discretă cu Paul Grantham?

Catherine se prefăcu neştiutoare.

— Despre ce vorbeşti?

— Catherine… Tu care-l găseai chipurile insuportabil, te-am văzut roşind ca o adolescentă când îţi spunea pe nume şi-ţi cerea noutăţi despre sănătatea ta…

— N-am rosit!

— Oh, ba da! Ca şi acum… Haide, povesteşte-mi totul. Ce s-a întâmplat între voi? A fost la repetiţie?

Catherine ridică ochii spre cer.

— Da. În sfârşit, a fost după repetiţie.

— Mmm… interesant. A venit să bea un ultim pahar la tine?

— Eşti nebună! Numai că Abbie şi-a uitat geanta la teatru şi…

— Şi tu i-ai dus-o… Acasă? Am auzit spunându-se că locuieşteîntrun adevărat castel.

— Nu întru totul, dar da, este o casă superbă.

— Şi apoi? Haide, povesteşte…

— Dar nu este nimic de povestit. Paul Grantham era complet singur şi m-a invitat să beau o oranjadă.

— Şi apoi? N-ai băut acea oranjadă dintr-o înghiţitură, presupun, insistă Lizzie cu nerăbdare. Trebuie să fi discutat?

— Da, despre Abbie. De la discuţia noastră din acea zi, s-a mai gândit şi… este de acord ca fiica lui să joace în spectacol şi, în plus, ne propune să lucrăm împreună la el acasă. Au un pian.

Lizzie păru realmente impresionată.

— Numai atât! exclamă ea. Şi doar acum o spui…

— Nu aveam nimic de…

Catherine se întrerupse, văzând-o pe Glenda venind spre ele.

— Iar discuţii în şoaptă? Dacă nu aveţi nimic mai bun de făcut…

— Am plecat, Glenda! răspunse imediat Catherine, profitând de ocazie pentru a scăpa de întrebările lui Lizzie.

O luă la fugă în direcţia patului Lisei Wallace, pacienta căreia îi completase formularul de internare cu o oră mai înainte.

Lisa avea de-abia douăzeci de ani. Căsătorită de puţin timp, aştepta primul său copil. Cunoscuse o alertă de avort spontan în a opta săptămână de sarcină şi alta la unsprezece. Catherine o găsi culcată, dar părea foarte îngrijorată.

— Încearcă să te relaxezi, o sfătui infirmiera cu amabilitate.

— Nu pot. Mi-e atât de teamă că-mi pierd copilul…

Pe obraji i se rostogoliră lacrimi şi Catherine îi întinse o batistă de hârtie.

— Haide, Lisa… Şterge-ţi ochii. Nimic nu este pierdut. Se va face totul pentru ca să păstrezi acest copil. De aceea eşti aici.

— Şi când va trece doctorul Grantham? Vreau să-l văd.

Catherine îşi puse mâna liniştitor peste a tinerei paciente.

— N-ar trebui să întârzie.

— Pot să vă ajut?

Catherine se întoarse. Era Helen Brooker care, revenind de la toaletă, se oprise lângă ele.

— Lisei îi este puţin teamă, răspunse ea zâmbind. Este primul său copil.

— Bună ziua, Lisa.

Helen se aşeză cu precauţie în fotoliu.

— Tocmai am fost operată, explică ea strâmbându-se. Am auzit spunându-se că erai gata să pierzi copilul?

Lisa încuviinţă în tăcere, cu ochii din nou plini de lacrimi.

— Mi s-a întâmplat şi mie, adăugă Helen.

— Şi totuşi, l-aţi păstrat?

Ştiind că Helen avusese un avort spontan, Catherine se temu de ce era mai rău. Deschise gura pentru a

răspunde în locul său, dar Helen fu mai rapidă.

— Joe al meu are acum zece ani şi mai am alţi doi copii pe lângă el.

— Adevărat?

Catherine scoase un discret oftat de uşurare, înţelegând că Helen va avea, până la urmă, o influenţă benefică asupra Lisei.

— Vrei să rămân un timp cu tine? propuse Helen.

Un zâmbet timid apăru pe buzele palide ale Lisei.

— Oh da, vă rog.

Helen întâlni privirea Catherinei.

— Se poate, domnişoară?

— Desigur, dar nu prea mult. Trebuie să te odihneşti, Helen. Voi reveni imediat să-ţi schimb pansamentul.

— Eşti sigură că doctorul Grantham va veni să mă vadă? întrebă Lisa cu nelinişte.

— Da, Lisa, răspunse cu calm Catherine.

Helen zâmbi.

— Şi eu trebuie să-l văd.

Lăsându-le pe cele două femei, Catherine se îndreptă spre a doua internată a zilei. Helen, se gândi ea cu strângere de inimă, nu ştia încă ce trebuia să-i anunţe doctorul Paul Grantham în prezenţa soţului său…

Maria Elliot, internată pentru pelviperitonită, suferea de o infecţie cu o bacterie a peritoneului pelvian. La sosire, i se administrase antibiotic şi un analgezic pentru a-i calma durerea şi, deocamdată, era întinsă liniştită în pat.

Catherine îi luă tensiunea şi pulsul, pe care le notă pe foaia de observaţie. Dosarul său stipula că trebuia să se odihnească un timp înainte de a fi supusă unor examene mai aprofundate.

— Aş vrea să-l văd pe Alexandro, murmură pacienta cu o voce adormită, în timp ce Catherine verifica perfuzia.

Fără îndoială era vorba despre iubitul ei, gândi Catherine, ridicând pătura.

— Va veni cu siguranţă mâine, la ora de vizită.

— Vreau să-l văd acum.

— Trebuie să dormi puţin, mai întâi. Odihna este foarte importantă, în cazul tău.

Maria oftă, apoi, resemnată, se întoarse cu faţa la perete.

Paul Grantham şi Simon Andrews ajunseră în serviciu doar înainte ca prânzul să fie servit pacientelor.

Cum Glenda era în şedinţă, Lizzie ocupată cu pacienta care tocmai suferise o ovariectomie, şi Lauren completa nişte dosare în birou, Catherine care era singura infirmieră liberă, fu desemnată din oficiu pentru a-i însoţi pe cei doi medici la vizită.

Se opriră mai întâi lângă Lisa Wallace.

— Bună ziua, Lisa, spuse Paul Grantham. Când ţi-am spus, la consultaţia prenatală, că te voi revedea curând, nu ştiam că spuneam adevărul.

— Ştiu… Oh, doctore, îl voi păstra, nu-i aşa?

— Nimic nu te împiedică. Dar ca măsură de siguranţă, ne vom asigura că acest bebeluş nu se pregăteşte să ne joace o festă. Domnişoară Slade?

La un semn din cap din partea sa, Catherine închise perdelele în jurul patului.

— Mă duc s-o văd pe Edna McBride, anunţă Simon îndepărtându-se.

Catherine o ţinu pe Lisa de mână, în timp ce Paul Grantham procedă la examen.

— Acest serviciu seamănă din ce în ce mai mult cu vitrina unei florării… glumi medicul, palpând abdomenul pacientei.

Catherine privi distrată superbul buchet de lalele

care trona pe noptieră.

— Culoarele sunt parfumate. Şi sunt gata să pariez că soţul dumitale îţi va mai aduce şi altele…

— Sper, răspunse Lisa cu un zâmbet slab.

— Care sunt florile dumitale preferate? o întrebă el.

Văzându-l astfel, plin de atenţie şi compasiune, Catherinei îi veni greu să şi-l imagineze furios pe fiul său. Dar îşi aminti că ea însăşi avusese dreptul la un esantion al reversului medaliei.

— Violetele, răspunse Lisa. Dar în această perioadă, va aduce cu siguranţă trandafiri. La fel ca cei din buchetul de mireasă.

Ochii îi redeveniră strălucitori de lacrimi şi mâna i se crispă în cea a Catherinei.

— Ai dureri, Lisa?

— Da, în spate. Aceleaşi ca în timpul ciclurilor dificile. Sper că nu este semn rău? Jason şi cu mine ne dorim atât de mult acest copil.

— Sunt şanse mari ca totul să se desfăşoare bine, anunţă Paul Grantham scoţându-şi mănusile de cauciuc. Totuşi te voi trimite să faci o ecografie, pentru a fi sigur şi voi cere o analiză de sânge. Dar, deocamdată, esenţialul este să te odihneşti. De acord, Lisa?

— Da, doctore.

— Voi veni să te mai văd mâine dimineaţă. Până atunci, străduieşte-te să nu-ţi faci griji. Odihna nu este bună numai pentru corp, este excelentă şi pentru minte. Ai înţeles?

— Voi încerca, doctore, răspunse Lisa cu înflăcărare.

Când Catherine ieşi din compartiment după ce o ajutase pe Lisa să se îmbrace şi să se instaleze confortabil, cei doi medici erau alături de Maria Elliot. Profită pentru a trece pe la recepţie şi-l descoperi pe Colin Brooker, soţul

Hellenei, care tocmai sosise. Părea nervos, ca şi cum presimţea motivul dramatic al acestei convocări.

— Doctorul Grantham este deocamdată la vizită, domnule Brooker, îi spuse.

Dacă binevoiţi să mă urmaţi, puteţi aştepta aici… N-ar trebui să dureze mult.

Colin Brooker intră în mica încăpere însorită a cărei uşă i-o deschisese.

— Şi soţia mea? Pot s-o văd?

— Va veni cu siguranţă să vă întâlnească aici. O voi anunţa că aţi sosit.

Catherine îi găsi pe Paul Grantham şi Simon studiind un dosar în biroul infirmierelor.

— Domnule Grantham?

— Da, Catherine.

Tânăra femeie încercă să ignore efectul pe care-l producea sunetul numelui său în gura lui.

— Colin Brooker este aici. L-am instalat în sala de discuţii.

— Presupun că soţia sa este încă în serviciu? Ai putea să te duci s-o iei, te rog?

— Trebuie s-o anunţ că soţul este aici?

— Nu. N-o alarma inutil. îşi va imagina că este o problemă cu copiii.

Catherine o găsi pe Helen aşezată în fotoliu, citind o revistă.

— Ah… ce mai este de data aceasta? întrebă ea glumind. Pansament? Medicamente? Supozitoare?

— Nimic din toate acestea, Helen.

Ne vom plimba puţin.

În timp ce străbăteau serviciul, Helen puse câteva întrebări la început, apoi tăcu. Şi, când ajunseră în faţa uşii deschise a sălii de discuţie, unde aşteptau Colin Brooker şi

Paul Grantham, Catherine avu convingerea că Helen ghicise deja ce avea să le anunţe medicul.

Capitolul 8

— A fost fantastic! Ăsta este adevărul, Lizzie… Nu vedeam cum le va anunţa ce a descoperit în timpul operaţiei. Şi, sincer, nu-mi doream deloc să mă aflu acolo când îi va înştiinţa. Dar mi-a cerut să rămân şi n-am avut de ales.

— Ei bine, cum le-a spus? întrebă Lizzie.

Ziua se terminase şi se îndreptau amândouă spre parcaj.

— N-a căutat nicio clipă subterfugii. Le-a spus exact ce a găsit şi implicaţiile. Şi totul cu compasiune, dar fără tânguiri, dacă înţelegi ce vreau să spun. Şi treptat, a terminat prin a întoarce situaţia, explicându-le în ce consta tratamentul – chimioterapie, radioterapie şi medicamente – şi ce puteau aştepta de la el. Ei bine, poţi să crezi ce vrei, dar ei au ieşit de acolo cu un optimism solid.

Lizzie dădu gânditoare din cap.

— Este într-adevăr un tip foarte tare.

— Da. Mărturisesc că la început, când l-am văzut, am crezut că este tot unul din acei medici care se cred Dumnezeu şi care se joacă, în consecinţă, cu puterea lor medicală. Dar trebuie să recunosc că m-am înşelat amarnic.

— De fapt, am fost întrerupte dimineaţă şi n-ai terminat să-mi povesteşti.

— Oh, nu mai era mare lucru de adăugat.

— Cu toate astea, îl vei revedea deseori, pentru că vei cânta la pian acasă la el. Are şi o piscină?

— N-am văzut, dar în orice caz, are un teren de tenis, cu un parc splendid şi o seră. Este într-adevăr superb.

— Fiica sa era acolo?

— A sosit mai târziu, cu fratele său, Theo.

— El ce vârstă are? întrebă Lizzie, cu o curiozitate evident de nepotolit.

— As spune şaptesprezece ani.

Lizzie scutură din cap.

— Este ciudat să lucrezi cu cineva despre care nu ştii nimic, nu? De obicei, se întâmplă să afli întotdeauna ceva. Dar Paul Grantham este atât de misterios, încât nu răzbate aproape nimic din viaţa sa particulară. Cu el, n-ai niciodată de spus o bârfă cât de mică. Este dezamăgitor!

— Este un semn că-şi protejează bine familia…

Chiar în clipa în care rostea aceste cuvinte, Catherine simţi o strângere de inimă căreia nu-i fu greu să-i ghicească originea: invidia.

O invidia din toată fiinţa sa pe femeia cu care Paul Grantham îşi împărţea viaţa.

— Este totuşi de mirare că nu se vorbeşte de el pe culoare, remarcă Lizzie. Un tip atât de important ca el, te face să visezi…

— Da, dar cu soţia pe care o are, inutil să-ţi faci iluzii. Nu eşti la înălţimea ei.

— Aşadar, ai cunoscut-o?

— Da, am zărit-o chiar în clipa în care plecam. Sosea într-o decapotabilă – o blondă, cu eşarfă leopard şi ochelari de soare… După toate aparenţele, frumoasă.

Tăcu şi se încruntă văzând-o pe Lizzie scuturând din cap.

— Ce? Ce ai?

— Nu ştiu cine era, dar cu siguranţă nu soţia sa. Sunt sigură de asta.

— Ah, da? Şi de unde ştii?

— Este simplu. Paul Grantham nu are soţie.

Catherine simţi din nou o strângere de inimă. De

data aceasta nu era invidie, ci o mare curiozitate.

— Ce vrei să spui?

— Este divorţat. Nu se ştie mare lucru despre viaţa sa, dar este una din rarele informaţii despre el, de care sunt sigură. Aparent, soţia l-a părăsit când copiii erau foarte mici.

Catherine se întoarse acasă într-o stare aproape euforică. I se deschidea un orizont nou. Brusc, Paul Grantham nu mai era atât de inaccesibil cum crezuse.

— Nu este căsătorit, Mac! exclamă ea, schiţând un pas de dans cu motanul în braţe. Este liber!

Sub mângâierile ei, Mackenzie torcea de plăcere, cu ochii pe jumătate închişi.

După ce-i servi pateu din belşug, Catherine îşi pregăti o baie cu spumă în care se întinse comod, lăsând frâu imaginaţiei.

Şi dacă ar căpăta un loc important în viaţa lui Paul Grantham? Şi dacă ar deveni pentru el mai mult decât o infirmieră? Şi dacă ar invita-o să iasă într-o seară cu el, dacă ar săruta-o, dacă…

Dacă ar iubi-o?

Nu-i era greu să se imagineze în braţele sale. Amintirea acelui vis erotic era încă foarte prezentă în mintea sa.

Şi cât de minunat ar fi să meargă în fiecare zi să lucreze cu acea certitudine că era soţia lui, că toată lumea o ştia, de asemenea să asiste cu el la prestaţia lui Abbie la teatru, şi în seara următoare, să-l însoţească în vila sa din Spania…

Treptat, Catherine îşi dădu seama că apa era aproape rece şi că, afară, apusul îşi lăsase voalul peste grădină.

Aşa că, reveni încet la realitate şi renunţă cu regret la visurile sale.

Era liber. Fie… Dar cu ce schimba asta ceva pentru ea? Cum putea oare să spere că putea rivaliza cu femeia blondă pe care o întâlnise pe drum? De altfel, aceea sau alta, n-avea importanţă, deoarece constatarea era aceeaşi, nu va fi niciodată de talia ei.

Până la urmă, cine era acea femeie? Modul în care urcase aleea proprietăţii lăsa să se subînţeleagă că era o obişnuită a locurilor. Poate chiar trăia cu Paul Grantham!

Gândindu-se bine, care era diferenţa între o iubită permanentă şi o soţie?

Niciuna, îşi spuse punând mâna pe prosop.

În timp ce se frecţiona energic, fără să vrea speranţa reveni. Poate era sora lui? Vecina? Doar o prietenă venită în vizită?

Dar chiar dacă asta era situaţia, nu excludea ca el să poată să se angajeze cu o alta. Un bărbat ca el, cu carisma, averea şi cariera sa prestigioasă, nu putea să fie singur.

Cum putuse crede, fie şi o secundă, că Paul Grantham ar fi putut-o remarca pe ea, Catherine Slade?

Scoţând un oftat dezamăgit, intră în cameră unde, postată în faţa oglinzii mari cu ramă, lăsă să cadă halatul de baie la picioare, pentru a se observa cu un ochi critic.

Natura nu fusese ingrată cu ea. Mică, având sâni fermi, şoldurile puţin late, dar picioare fine şi frumoase…

Scuturând capul, îşi ciufuli părul ud.

Oare o găsea frumoasă? Un bărbat a cărei meserie era să studieze trupul feminin era fără îndoială un judecător sever.

Îşi peria părul, cu Mac culcat alături de ea, când sună telefonul. Inima îi tresări.

Şi dacă era el?

Fără să se gândească la această idee cel puţin absurdă, ridică receptorul cu o mână tremurând.

— Alo?

— Catherine?

— Da.

— Sunt Simon.

Decepţia îi fu atât de mare, încât era gata să întrebe care Simon, dar îşi reveni la timp.

— Bună seara, Simon…

— Mă întrebam… Oare eşti liberă, miercuri seara?

— Miercuri? Nu, îmi pare rău.

Catherine tăcu, neputând să se hotărască să-i dezvăluie că va fi acasă la Paul Grantham, pentru a lucra cu fiica sa.

— Ah… Şi vineri?

— Eu… hm… nu. Am repetiţie.

— Înţeleg… spuse el pe un ton brusc rece. Foarte bine. Nu este grav. Poate în altă zi.

— Da, desigur.

I-ar fi plăcut să-i sugereze să-i telefoneze lui Lauren, dar consideră de preferat să nu se amestece în ce nu o privea. Oricum, rolul de mijlocitoare nu i se potrivise niciodată.

Închise cu uşurare. De data aceasta, Simon înţelesese probabil că nu-şi dorea să iasă cu el. Poate o va trata un timp cu răceală, apoi se va consola cu o alta. Relaţia lor va avea cel puţin meritul că este limpede.

Dimineaţa de a doua zi o găsi nerăbdătoare să ajungă la spital, mânată de dorinţa imperioasă de a-l vedea pe Paul Grantham. Deoarece în ciuda tuturor raţionamentelor, nu se putea împiedica să-l vadă într-o lumină nouă – era un bărbat liber.

Totuşi, norocul nu fusese de partea ei. La adunarea de dimineaţă, Glenda le anunţă că doctorul Grantham va lipsi două zile, pentru a frecventa un seminar la Oxford.

Două zile întregi fără el… Trebuia să aştepte să meargă la el pentru a-l vedea şi încă nu avea nicio garanţie că va fi acolo când se va duce ea.

Nu mai avea decât să se adâncească în munca sa pentru a se consola.

Edna McBride primise în sfârşit permisiunea să părăsească spitalul. Şi ea fusese foarte dezamăgită să afle că doctorul Grantham nu era de serviciu.

— Dar vreau să-l văd, insistă ea.

— Te înţeleg pe deplin, răspunse Catherine, cu o ironie pe care pacienta n-o observă.

— Voiam să-i mulţumesc personal.

— Vei avea această ocazie mai târziu, Edna…

Helen Brooker îşi revenea încet după operaţie, dar optimismul pe care i-l insuflase Paul Grantham dispăruse oarecum şi Catherine o surprinsese de mai multe ori într-o dispoziţie tristă şi morocănoasă. Făcându-şi timp să stea lângă ea, îi permisese să-şi exprime furia şi teama de viitor.

Cât despre Lisa Wallace, acceptase fără să se lamenteze imobilitatea forţată. Pierderile de sânge dispăruseră.

— Bebeluşul pare să vrea să se prindă, remarcă Glenda, adresându-se infirmierelor. Dar este de preferat s-o mai ţinem, pentru a fi siguri.

În timpul vizitei, Catherine observă că Simon evita intenţionat să-i întâlnească privirea şi fu încurcată.

— Este un prost, îi spuse mai târziu lui Lizzie. Nu înţeleg de ce n-am putea fi doar prieteni.

— Pentru că Simon nu ştie că se poate altceva cu o fată decât s-o ducă în pat, răspunse Lizzie cu o mină sarcastică. A încercat din nou cu tine?

— Da.

— Şi?

— Voia să mă ducă la cină, dar nu eram liberă.

Lizzie râse ironic.

— Sărmanul Simon… Nu este obişnuit să i se închidă uşa în nas. Într-un fel, pentru el este un obicei, ca slujba sa. Înţeleg de ce-ţi face mutre…

Cele două zile trecură foarte încet înainte ca, în sfârşit, să poată porni pe drumul spre Woodstock. Totuşi, de data aceasta, în loc să se oprească în faţa portalului, urcă aleea cu pietris cu maşina, cuprinsă de o nerăbdare îmbinată cu nelinişte.

Primul lucru pe care-l văzu fu Jaguarul gri, în faţa garajului. Paul Grantham se întorsese deja?

Încercă fără rezultat să ignore agitaţia care o cuprinsese brusc. În definitiv, se putuse duce foarte bine la Oxford cu trenul…

Încet, pentru a-şi da timp să se calmeze, coborî din maşină, după ce o parcă alături de Jaguar.

Seara era foarte plăcută şi alesese să îmbrace o jupă lungă şi fluidă galben-pal, cu un tricou alb destul de strâns pe corp. Ştia că este o ţinută care-i punea silueta în valoare.

Cu inima bătând mai repede, trase de lanţul clopoţelului. Uşa se deschise imediat şi Abbie, în sort şi o bluză largă cu mânecile suflecate, părul ridicat cum dădea Dumnezeu în vârful capului, o întâmpină cu un zâmbet radios.

— Catherine! Intră. Tocmai îi spuneam tatii că n-ai să întârzii.

Aşadar, era acolo. Catherine avu impresia că i se moaie picioarele.

— A fost la un seminar. Dar evident, ştii deja… De-abia a sosit, acum o oră. Şi din câte spune, rareori s-a plictisit astfel.

— Nu sunt sigur că este un lucru bun să mărturisesc un astfel de detaliu unui membru al personalului meu, interveni o voce gravă în spatele ei.

Paul Grantham avusese timp să se schimbe şi purta nişte blugi şi un tricou negru. Zâmbetul său acceleră ritmul deja alarmant al inimii Catherinei.

— Nu-l voi repeta, promit… glumi aceasta cu o voce care, spera, nu-i trăda tulburarea.

Le precedă în salon. Pianul din faţa ferestrei, era luminat de ultimele raze de soare.

— Şi iată, spuse medicul. Este al vostru.

— Mulţumesc, domnule Grantham. Ne vom strădui să nu vă deranjăm prea mult.

— Oh, nu vă preocupaţi de mine. Şi apropo, mă numesc Paul.

Se întoarse spre fiica sa.

— Theo şi cu mine vom pregăti grătarul. Poate o vom putea convinge pe Catherine să ni se alăture, dacă n-are altceva mai bun de făcut…

— Oh, da! exclamă Abbie. Poţi să rămâi, Catherine?

— Ei bine, nu ştiu dacă…

Îşi dorea asta la nebunie, dar în niciun caz nu voia s-o arate. În plus, îi venea greu să-şi revină după propunerea lui de a-i spune pe nume.

— Oh, haide! insistă Abbie.

— Dacă sunteţi siguri că nu voi deranja.

— Vom fi între noi, cu câţiva prieteni, spuse Paul. Şi dumneata oricum nu deranjezi.

— În acest caz… accept cu plăcere.

Catherine zâmbi, aproape ameţită la ideea de a petrece seara cu el. De acord, nu vor fi singuri, dar era totuşi nesperat.

Amintindu-şi subit de motivul prezenţei sale în

această casă, se întoarse spre Abbie.

— Începem treaba, Abbie?

— Oh, da!

Adolescenta înaintă cu entuziasm spre pian.

— Am scos deja partiturile.

Catherine se aşeză pe taburet şi-şi relaxă mâinile înainte de a atinge clapele, făcând să răsune note de o puritate incredibilă. Abbie îşi începu vocalizele, în timp ce degetele Catherinei dansau fără efort peste claviatură.

În timpul lecţiei, parfumul subtil al trandafirilor fu înlocuit treptat de cel apetisant, de carne friptă la grătar.

— Asta îmi face foame, spuse Abbie după un timp.

— Şi mie. Cred că ne vom opri. Deja am lucrat bine.

— Cum mă descurc? întrebă Abbie în timp ce Catherine aduna partiturile.

— Mult mai bine… Progresezi foarte repede.

— Mulţumită ţie… Este foarte amabil ce faci, Catherine. îţi sacrifici timpul liber pentru a mă ajuta… Vino, ne alăturăm celorlalţi?

După ce închise pianul, Catherine o urmă pe Abbie prin salon şi seră, până la peluză.

Theo prăjea pui şi cârnaţi pe grătar, în timp ce tatăl său umplea paharele unui grup de persoane ale căror feţe îi erau necunoscute Catherinei.

Unele erau foarte tinere şi tânăra femeie se gândi că era vorba fără îndoială de prieteni de-ai lui Theo şi Abbie. De altfel, aceasta se repezi spre o tânără şi frumoasă roşcată, cu faţa de păpusă, plină de pistrui, care discuta cu doi tineri aşezaţi pe iarbă, lăsând-o mască pe Catherine, care nu mai ştia ce să facă.

Îl văzu pe Paul apropiindu-se.

— Catherine, spuse el, punându-şi o clipă degetele pe braţul tinerei femei. Vino cu mine, să te prezint invitaţilor.

În mare parte, îmi sunt vecini.

În mod curios, o prezentă ca pe o prietenă a lui Abbie, căreia îi da lecţii de canto. Niciun cuvânt despre faptul că lucrau în acelaşi spital…

— Trebuie să fiţi un profesor excelent, comentă o femeie de vreo şaizeci de ani. Am avut plăcerea să vă auzim adineauri…

— Abbie are o voce de înger, întări alta adresându-se adolescentei. Mă grăbesc să te văd pe scenă, draga mea. Tatăl tău trebuie să fie mândru de tine.

Abbie începu să râdă.

— Asta trebuie să-l întrebaţi pe el. Nu ştiu nici măcar dacă va veni să mă vadă.

Bătrâna doamnă ridică sprâncenele şi se întoarse spre Paul.

— Ce vrea să spună, Paul? Doar n-ai intenţia să ratezi spectacolul? Nu eşti mândru de fiica dumitale?

— Are groază de lumea artistică… răspunse Abbie. Nu-i aşa, tată?

— Ei bine, iată pe cineva care poate va reuşi să-l facă să-şi schimbe părerea răspunse un anume Jo, şi el vecin, înainte ca Paul să se fi putut exprima.

În timp ce toţi se întoarseră spre portalul grădinii, Catherine încremeni. Ghicise chiar înainte s-o vadă că era vorba despre o persoană importantă din viaţa lui Paul.

Urmărind până la urmă privirile tuturor, avu confirmarea lucrului de care se temea.

Era chiar femeia pe care o văzuse în timpul primei sale vizite. În acea seară purta nişte pantaloni din crep negru, cu partea de sus asortată şi fără mâneci. Un colier fin de coral îi înconjura gâtul şi părul lung blond îi flutura liber pe spate.

Toţi invitaţii păreau s-o cunoască. Oare era şi ea o

vecină?

— Catherine, spuse Paul venind spre ea, ţi-o prezint pe Faye Elton. Faye, ea este Catherine Slade. îi dă lecţii de canto lui Abbie.

Catherine avu dreptul la o înclinare din cap: puţin rece, înainte ca Faye să întoarcă ochii verzi şi să se îndepărteze pentru a lua, atingându-i uşor degetele, paharul pe care Paul tocmai i-l servise.

În timp ce apusul se lăsa încet, Abbie o antrenă pe Catherine spre grătar, unde Theo aşeza pulpe de pui şi cârnaţi prăjiţi cu ierburi pe farfuriile lor.

— Salata de cartofi este pe masă, spuse el.

Zâmbetul, care îi miji uimitorii ochi albaştri, îi aminti încă o dată Catherinei cu cine trebuia să fi semănat Paul la aceeaşi vârstă.

Aşezată lângă bolta cu verdeaţă, unde înfloreau nişte superbi trandafiri albi, tânăra femeie îşi termina puiul când Theo veni să i se alăture.

— A fost foarte bun, Theo, spuse ea ştergându-şi mâinile pe un şerveţel de hârtie.

— Sunt mulţumit că ţi-a plăcut... Mai vrei ceva?

— Nu, mulţumesc. Nu cred că aş mai putea înghiţi o bucăţică în plus. Eşti un adevărat maestru bucătar.

— Şi dumneata un super prof. de canto... Am auzit-o pe Abbie adineauri şi nu-mi reveneam. Nu mi-aş fi imaginat niciodată că poate cânta aşa.

— Are o voce splendidă, dar crede-mă, n-o datorează decât ei însăşi. Eu n-am niciun amestec.

Îl privi cu curiozitate.

— Şi tu? Cânţi de asemenea?

— Nu risc asta! exclamă el râzând.

Îşi îndepărtă o şuviţă de păr care îi căzuse pe frunte.

— Sunt incapabil să cânt trei note fără ca două din

ele să fie false! Probabil îi semăn tatii.

— Şi Abbie?

— Oh, Abbie a moştenit cu siguranţă pasiunea pentru spectacol a mamei.

— Adevărat? întrebă Catherine, care se străduia să nu se arate foarte interesată. Mama voastră a fost actriţă?

Theo ridică din umeri.

— Nu actriţă… Mai degrabă cântăreaţă… în sfârşit, aşa cred… La drept vorbind, nu ştiu bine. N-aveam decât zece ani când părinţii mei s-au despărţit. Dar îmi amintesc că deseori cânta, acasă, şi că, de asemenea, cânta la pian.

— Continuă şi acum?

— N-am nicio idee. S-a recăsătorit şi trăieşte în Statele Unite de mai mulţi ani.

— Şi n-o vedeţi niciodată? întrebă Catherine, pe care surpriza o făcuse să vorbească fără să se gândească.

Apoi îşi muscă buza, gândindu-se că această curiozitate semăna cu indiscreţia. Dar Theo nu păru jignit.

— Nu, răspunse el cu o urmă de tristeţe. Acum un an ne-a propus să mergem un timp la ea, dar tata n-a vrut.

— Şi voi? Aţi fi dorit asta?

— Chiar nu ştiu. Este mult timp de când nu ne-am văzut şi poate este mai bine aşa.

Zărindu-l pe Paul care traversa terasa în direcţia lor, Catherine se ridică.

— Acum, cred că este timpul să vă las, spuse tânăra femeie privindu-şi ceasul, ca şi când o aştepta o întâlnire importantă.

La drept vorbind, nu-şi dorea deloc să plece, dar se temea să abuzeze, impunându-şi prea mult prezenţa.

— Pleci deja? întrebă Paul cu o voce înceată.

Mormăind o scuză, Theo plecă şi se alătură prietenilor săi, care se îndreptau spre terenul de tenis.

Catherine schiţă un zâmbet.

— Da, trebuie să plec.

— În acest caz… te conduc la maşină.

Mai multe persoane o salutară prieteneşte cu mâna, când traversă terasa, dar când trecură prin faţa lui Faye, Catherine avu impresia că o mască împietrise pe faţa tinerei femei.

Niciun zâmbet. Nici măcar un cuvânt plăcut. Nimic decât o expresie închisă şi o privire care părea ciudat de întunecată.

Capitolul 9

— Am petrecut o seară excelentă, spuse Catherine când ajunse la maşină. Îţi mulţumesc. A fost foarte amabil că m-ai invitat.

Muzica şi râsetele invitaţilor ajungeau până la ei mai înăbuşite. Conştientă de BMW-ul albastru-închis parcat de cealaltă parte a Jaguarului, Catherine se simţi brusc jenată.

— Eu îţi sunt recunoscător că ai rămas, răspunse Paul. Dar nu vreau să te reţin mai mult. Îmi închipui că îţi este foarte solicitată compania…

— Nu chiar.

— Nicio întâlnire fierbinte în seara aceasta? întrebă el cu o licărire amuzată în ochi.

Catherine scutură din cap.

— Nu.

— Mă uimeşti… Aveai un aer atât de grăbit să pleci, încât am presupus că trebuia să te întâlneşti cu cineva.

Inima Catherinei începu să bată mai tare. Era atât de aproape de ea… Şi modul cum o privea…

— Nu. Cu nimeni, murmură ea.

— Mi-e greu să cred.

Şi se exprimase cu voce scăzută. Şi ceva în vocea sa

se schimbase în mod subtil.

Catherine înălţă capul şi-şi simţi buzele uscate văzând că el îi privea gura.

— Mă gândeam că te duci să-l întâlneşti pe internul meu, în seara asta.

Tânăra femeie râse, puţin nervos.

— Ce idee!

— Poate m-am înşelat, dar am avut impresia clară că dumneata şi cu Simon vă înţelegeţi foarte bine…

— Cine ţi-a spus asta? îl întrebă în şoaptă.

— Nimeni… Să spunem că mă încred în simţul meu de observaţie. Dar zvonurile de pe culoar par să-mi întărească presupunerile…

— Ascultaţi zvonurile de pe culoar?

— Nu chiar, dar… N-ai ieşit oare recent cu Simon?

— Am cinat împreună, este adevărat, răspunse tânăra femeie, surprinsă că ştia asta. Dar pentru prima şi cu siguranţă ultima dată.

Paul ridică sprâncenele.

— Ah, da? N-ai de gând să repeţi experienţa? Simon dădea totuşi impresia că totul merge bine între voi.

— Poate asta crede el…

— Dar dumneata nu?

— Am făcut tot ce trebuia pentru a nu-i hrăni iluziile.

— Cu alte cuvinte, l-ai îndepărtat.

— Oarecum.

Paul părea amuzat.

— Bietul Simon nu este obişnuit.

— Într-adevăr, asta mi s-a părut că înţeleg.

— Mmm… Aşadar, nu există nicio persoană în viaţa dumitale? Şi totuşi, păreai grăbită să te întorci.

— Am nişte treburi de făcut, răspunse Catherine evaziv.

— Ah… şi te-am reţinut deja destul de mult. Aşadar, este timpul să te las să pleci.

Totuşi, nu se mişcă. Era atât de aproape de ea, încât aproape îi simţea căldura corpului şi respira parfumul discret al soluţiei de după ras.

În cele din urmă, Catherine fu cea care găsi forţa de a pune capăt acelei situaţii tulburătoare, aşezându-se la volan.

După ce Paul închise portiera, ea coborî geamul.

— Mâine vei fi la spital? îl întrebă.

— Da. Te voi vedea la vizită. Pe mâine, Catherine.

Aceasta dădu încet înapoi. Fără îndoială, ar fi picat foarte prost să acroşeze Jaguarul său, Doamne fereşte, BMW-ul.

În timp ce-l privea în oglinda retrovizoare, Catherine o văzu pe Faye apărând subit. Cu siguranţă, se întrebase ce-l reţinuse.

Strecurându-şi braţul sub cel al lui Paul, îl conduse spre grădină.

Dar nici măcar acest gest posesiv nu putu domoli entuziasmul Catherinei. Pentru prima dată, Paul – îi părea atât de ciudat să-i spună pe nume – manifestase un interes personal faţă de ea. Personal până la a vrea să ştie ce era între ea şi Simon…

Era foarte uşurată că-i putuse răspunde cu toată sinceritatea că nu era absolut nimic!

Dar poate se lăsa legănată de iluzii. Nu era oare o caracteristică a lui Paul de a da fiecărei paciente impresia că era singura care-l preocupa?

Era de preferat pentru ea să nu-şi facă prea multe idei şi să coboare imediat pe pământ. Ca să nu fie prea dură căderea…

Şi apoi, exista Faye. Oare ce rol juca în viaţa lui Paul?

Catherine încă nu ştia, dar prefera să nu-i acorde prea mare importanţă.

În definitiv, dacă se înşela, cu atât mai rău. Nu dorea câtuşi de puţin să-şi strice plăcerea pe care o avusese stând de vorbă între patru ochi cu Paul. Nici pe cea pe care o simţea la perspectiva de a-l vedea a doua zi…

Catherine avea senzaţia că picioarele nu-i atingeau pământul. La spital, nu trăia decât pentru clipele în care Paul venea în serviciu şi, în afară de muncă, îşi petrecea timpul numărând zilele care o despărţeau de lecţia de canto de la el de acasă.

Pentru un martor neavizat, nimic nu se schimbase între medic şi infirmieră, dar Lizzie avea ochiul ager. Catherine o ştia. Într-o dimineaţă, în timp ce aşteptau amândouă o nouă internată, nu fu aşadar surprinsă când prietena sa porni un interogatoriu în toată regula.

Îndată ce vizita se terminase, Catherine schimbase câteva cuvinte cu voce joasă cu Paul, înainte ca el să se îndepărteze cu ceilalţi medici.

— Ce se întâmplă, Catherine?

Aceasta se prefăcu că nu înţelege.

— Ce spui?

— Ce ţi-a spus doctorul Grantham?

— Nimic…

— Catherine… Nu sunt nici oarbă, nici proastă. Şi nu încerca să mă faci să cred că ţi-a vorbit de o pacientă, nu va ţine. Ce voia de la tine?

— Mi-a transmis un mesaj de la Abbie, pentru lecţie.

— Ah da, uitasem… Aşadar, te vei duce curând acolo?

— Hm… da… De fapt, i-am dat deja o lecţie acasă.

Cu ochii mari, Lizzie înclină capul într-o parte.

— Ai fi putut să-mi spui! Cum s-a desfăşurat?

— Foarte bine.

— Şi mai cum? Grantham era acolo? Este penibil că trebuie să-ţi smulg vorbele, să ştii…

— Da. Paul Grantham era acolo. Şi de asemenea fiul său, Theo.

— Îi seamănă tatălui?

— Este leit portretul său. Păr negru, ochi albaştri, seducător… Şi din ce mi-a spus, n-are mai multă ureche muzicală decât el.

— Dar, când aţi avut timp să discutaţi? A asistat la lecţie?

— Oh nu, a fost în timpul grătarului.

— Grătar? repetă Lizzie, tot mai uluită.

Catherine regretă că nu-şi ţinuse gura. Acum, Lizzie n-o va lăsa până nu-i va povesti totul…

— Da, au primit nişte prieteni şi Paul mi-a propus să rămân, explică fără tragere de inimă.

— Oh… acum îi spui Paul?

— Sst…

Catherine privi peste umăr.

— Da, el mi-a cerut asta, dar n-o voi face niciodată în spital, bineînţeles. Presupun că ar fi fost prea bombastic dacă i-aş fi spus „doctor Grantham” în faţa prietenilor. Dar asta nu schimbă cu nimic raporturile noastre aici.

— Sunt fericită s-o aflu… răspunse Lizzie, amuzată. Şi cine erau ceilalţi, la grătar?

Catherine ridică din umeri.

— Mai ales vecini…

— Şi ea? Ea era acolo?

— Cine?

— Blonda superbă din decapotabilă.

— Oh… Bineînţeles, Faye Elton… Toată lumea părea s-o cunoască. Aşa că presupun că era de asemenea o vecină.

— Ai rămas mult timp?

— Nu. Am plecat după ce mi-am mâncat puiul. Nu voiam să abuzez.

— Şi acum, tocmai ţi-a cerut să revii…

— Da.

— Catherine?

— Mmm?

— Să fii prudentă.

— Prudentă? De ce?

— Pentru ca să nu-ţi arzi aripile…

— Ce vrei să spui?

Nu înţeleg.

— Oh! Sunt sigură că da. Dimpotrivă, înţelegi, foarte bine.

* * *

Valerie Ogilvie, patruzeci şi cinci de ani, trebuia să facă o laparoscopie pentru a determina cauzele durerilor.

— La început, am crezut că erau doar simptomele menopauzei, îi spuse ea Catherinei, care o ajuta să se instaleze. Dar s-a agravat şi generalistul mi-a sugerat că ar putea să fie o îngroşare a mucoasei uterine.

— Laparoscopia îi va permite chirurgului să afle exact despre ce este vorba, răspunse cu amabilitate Catherine.

— Aveam cicluri dese şi de câteva luni s-au oprit. Au revenit, dar pe moment m-am panicat că aş putea să fiu însărcinată.

— Ar fi atât de catastrofal? întrebă Catherine, zâmbind.

— La vârsta mea? Glumeşti! Am deja doi nepoţi.

— N-ai fi prima care are un copil după patruzeci de ani.

— Da, ei bine, eu nu, mulţumesc.

Valerie râse scurt.

— Poate este foarte bine pentru celebrităţi, sau pentru acele femei complet absorbite de cariera lor, care amână momentul întemeierii unei familii… Dar s-ar putea să aibă un şoc descoperind câtă energie îţi trebuie pentru a te ocupa de un bebeluş. Şi-ţi imaginezi, apoi… Copilul tău ajunge la adolescenţă chiar când ieşi la pensie. Ce oroare! Ah, nu, nu este concepţia mea despre familie. Mi-a plăcut să-mi cresc copiii când eram tânără şi plină de viaţă. Dar fiecare vârstă cu plăcerile ei.

Se întrerupse şi o privi pe Catherine cu un aer speculativ.

— Ai copii? o întrebă.

— Nu. Nu sunt căsătorită.

— Astăzi, nu mai este un obstacol… Dar vrei să ai?

— Oh, da. Într-o zi…

— Atunci, urmează-mi sfatul, nu aştepta prea mult. Profită cât eşti încă tânără.

Catherine se întrebă dacă sfatul era valabil şi pentru bărbaţi.

Oare ce vârstă avea Paul, înconjurat deja de o familie? Patruzeci, patruzeci şi doi de ani?

Şi-a dori s-o sporească?

Iritată de ce-i trecea prin gând, încercă să se concentreze asupra muncii sale. Dar medicul îi ocupa fără încetare mintea.

Cum l-ar fi putut alunga de acolo, când avea ocazia să-l vadă la serviciu de mai multe ori pe zi? Pe cât posibil, îl observa la căpătâiul pacientelor, ca întotdeauna calm, atent, amabil.

Îl aprecia pentru toate aceste calităţi. îi plăceau sensibilitatea şi umorul său. Modul în care o privea. îi plăcea vocea sa caldă. îl iubea…

Îl iubea. Pur şi simplu.

Nu prea ştia când îşi dăduse seama de asta. Oare când Lizzie o sfătuise să fie prudentă? Când se dusese la el acasă? Când se cufundase prima dată în profunzimile ochilor săi?

De unde să ştie? Singurul lucru de care era sigură deocamdată, era că nu putea face nimic. Că nu putea decât să se lase dusă de curentul care o antrena, având grijă la primejdii.

Şi acum înţelegea că această dragoste era legată de straniul şi presantul sentiment de aşteptare pe care-l simţise de la întoarcerea sa la Longbury.

Uneori, asta o speria. Pentru că cine ştia dacă Paul îi va răspunde într-o zi la această dragoste? Era mai în vârstă decât ea, dar nu-i păsa. Era şeful său de serviciu, dar nici asta nu avea importanţă.

Pentru ce motiv ar constitui dragostea un obstacol în cariera lor?

Nu trebuia s-o uite nici pe Faye Elton. Dar până la proba contrarie, Faye nu avea o relaţie specială cu Paul.

Atunci, de ce îi acorda un loc privilegiat? Să fie doar imaginaţia ei?

Accesele de optimism erau în mod regulat înlăturate de valuri de tristeţe. Deoarece nimic, decât amintirea unei priviri, a unui zâmbet mai insistent, de la discuţia lor din acea seară, nu-i garanta că Paul simţea ceva pentru ea.

Sigur, se schimbase din ziua în care o convocase în biroul său pentru a-i vorbi despre fiica lui, dar putea să interpreteze la fel de bine atitudinea lui, ca pe un efort în a-i mulţumi pentru timpul pe care tânăra femeie îl consacra lui Abbie.

Această incertitudine nu putuse ajunge la sfârşit vreodată, până în acea zi care începuse ca celelalte, fără

să-i permită s-o deosebească. În afară că trebuia să meargă la Paul în acea seară, pentru a-i da o lecţie lui Abbie – de unde surplusul de energie trezi imediat – şi că-şi lăsase maşina la garaj de dimineaţă, ducându-se la spital.

— Vă voi suna la sfârşitul programului pentru a şti la ce oră pot să trec s-o iau, îi spuse mecanicului.

Îşi continuă drumul pe jos, când o mică Honda, după ce o depăşise, se opri la câţiva metri în faţa ei.

— Intrigată, Catherine se aplecă să vadă şoferul şi fu surprinsă s-o descopere la volan pe Lauren.

— Bună, Lauren…

— Mergi la spital?

— Da, tocmai mi-am lăsat Clioul la garaj.

— Urcă-te, Catherine, te duc eu.

— Eşti amabilă.

Catherine se instală pe scaunul pasagerului şi-şi puse centura.

— Asta mă va face să câştig timp. Coasta este mai degrabă abruptă, pe jos…

Era evident că n-aveau mare lucru să-şi spună. Amintindu-şi atitudinea foarte rezervată a Laurenei faţă de ea şi motivul care o îndemna să se poarte cu răceală, Catherine căută un mod de a o face să înţeleagă că Simon n-o interesa.

Ocazia se ivi când, ajungând la spital, trecură prin faţa unui afis care anunţa marele bal al verii.

— Intenţionezi să mergi acolo, Lauren? o întrebă.

Aceasta ridică din umeri.

— Nu ştiu. Dacă mi se cere, poate… Presupun că tu te duci.

Tonul său era un amestec de invidie şi ranchiună.

— Oh, încă nu ştiu. Dar m-ar mira… Nu-mi place să

merg singură la acest gen de serate.

Lauren păru surprinsă.

— De ce singură? Credeam că mergi cu Simon?

— Simon?

Ridicând sprâncenele, Catherine se prefăcu profund uimită.

— Ce idee! De ce ar trebui să merg la bal cu el?

Lauren roşi, părând încurcată.

— Iartă-mă, eu… credeam că voi doi…

— Că suntem împreună? în niciun caz. N-a fost şi nu va fi niciodată nimic între noi. Ia te uită, acum când mă gândesc… De ce nu i-ai sugera să te însoţească? La urma urmei, nu mai suntem în perioada în care bărbatul trebuie să facă neapărat primul pas…

Lauren se încruntă.

— Nu sunt sigură că…

— Ba da, insistă Catherine râzând. Trebuie să trăieşti periculos, Lauren!

Lauren începu să râdă, iar Catherine avu impresia clară că, în sfârşit, gheaţa dintre ele se spărsese.

În acea dimineaţă, serviciul era foarte animat. Erau prevăzute mai multe internări, trei operaţii şi două externări.

O pacientă trebuia să sufere o miomectomie, adică extirparea unei tumori formate pe fibrele musculare, alta o histerectomie şi a treia o întrerupere de sarcină.

Mel Deacon era profund tulburată. Soţul său şi cu ea aşteptaseră cu nerăbdare acest copil, dar în a douăsprezecea săptămână ea se îmbolnăvise de rubeolă şi nu se putea asuma riscul ca bebeluşul să se fi contaminat şi el.

După ce ceruseră sfatul medicilor şi se gândiseră îndelung, cu moartea în suflet, părinţii se hotărâră să

întrerupă sarcina.

În timp ce Lizzie o pregătea pe Mel pentru operaţie, Catherine se ocupa de Annette Weeks, în vederea miomectomiei.

— Voi fi mulţumită când totul se va termina, oftă Annette. Ciclurile erau atât de dureroase, încât nu puteam face nimic. Sper că îmi voi păstra slujba. Dar am încredere în doctorul Grantham. Cu el, sunt sigură că totul se va aranja.

— Ai dreptate, răspunse Catherine. Acum, îţi voi cere să îmbraci cămasa de spital, apoi îţi voi da calmante pentru a te ajuta să te destinzi.

Nu-l văzuse încă pe Paul în acea dimineaţă, dar simpla menţionare a numelui său era suficientă să-i dea palpitaţii.

O oră mai târziu, o conduse pe Annette în blocul operator şi inima îi tresări când intră în sala de anestezie.

Paul era acolo şi o privea intrând cu un zâmbet la fel de uşor ca un murmur. „Iată-te în sfârşit, părea să-i spună. Te aşteptam”.

Era ridicol, evident. Ce-şi închipuia? Venise fără îndoială pentru a discuta cu Sanjay Patel despre anestezia pacientului.

Oricum, sub privirea lui se fâstâci. Nu-şi pusese încă masca prinsă în jurul gâtului, dar îmbrăcase deja ţinuta verde de chirurg.

— Bună ziua, Catherine, îi spuse cu o voce foarte blândă, care avu efectul unei mângâieri. Aceasta se înfioră.

— Bună ziua P… doctore Grantham. I-ar fi plăcut să-i spună pe nume, dar nu se punea problema în prezenţa altor membri ai personalului. Din fericire, îşi revenise la timp.

— Dacă am memorie bună, ne vedem diseară?

— Da.

— Vei rămâne să cinezi cu noi?

— Cu plăcere.

Schimbul de cuvinte se termină aici, dar fusese suficient pentru ca tânăra femeie să simtă că-i cresc aripi.

Mai târziu, veni s-o ia pe Annette, din sala de trezire şi o duse în salon unde, cu ajutorul lui Tiffany o spălă şi o îmbrăcă, punându-i o cămaşă curată.

Petrecu apoi câteva clipe cu Mel Deacon, revenită şi ea din blocul operator şi o încurajă cum putu mai bine.

Două noi paciente sosiră în timpul zilei – una pentru o salpingectomie şi o ovariectomie şi cealaltă pentru o salpingită acută şi nişte aderenţe cauzate de o operaţie precedentă.

Catherine completa formularele de internare când Lizzie i se alătură în biroul infirmierelor.

— Dai impresia că stai pe cărbuni aprinşi…

— Ah, da?

— Nu face pe inocenta… Să fie oare, din întâmplare, vreo lecţie de canto în seara asta la Woodstock?

— Nu ţi se poate ascunde nimic.

— Înţeleg… în plus, nu eşti singura în culmea fericirii. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu Lauren, dar bănuiesc că va avea crampe la maxilare forţându-se să zâmbească astfel…

— Am o mică idee despre motivul bunei sale dispoziţii, spuse Catherine, care-i aduse la cunoştinţă conversaţia lor de dimineaţă.

— Să sperăm că nu va regreta, oftă Lizzie pe un ton cam dur.

— Ce vrei să spui?

— Că se va folosi de ea. Şi-i va frânge inima ca tuturor celorlalte…

Terminându-şi garda, Catherine sună la garaj pentru a afla dacă-şi putea lua maşina. Din nefericire, nu era gata, deoarece lipsea o piesă care trebuia comandată. Reparaţia nu putea fi făcută până a doua zi.

Fără maşină, nu era Woodstock.

Capitolul 10

Scărpinând distrată capul lui Mac, Catherine asculta cu inima palpitând, telefonul sunând la celălalt capăt al firului.

Se aştepta să răspundă Abbie, sau poate Theo. Dar nu se pregătise pentru vocea gravă care răspunse.

— Alo?

— Eu… cine este… Paul?

— Da.

— Sunt Catherine.

— Bună seara, Catherine.

Tonul i se îmblânzi sensibil. Doar dacă imaginaţia nu-i juca iar vreo festă.

— Paul, îmi pare rău, dar nu voi putea veni în seara asta.

Urmă o scurtă tăcere.

— Ai vreo problemă? reluă Paul.

— N-am maşină. Am lăsat-o la garaj dimineaţă şi nu va fi gata înainte de mâine.

— Dacă nu este decât asta… Voi veni să te iau.

— Oh, eu… n-aş vrea să te deranjez.

— Nu mă deranjezi deloc. Cu atât mai mult cu cât, îţi amintesc, dumneata eşti cea care-i face un serviciu lui Abbie. Voi fi acolo la ora şase şi treizeci. Nu este prea devreme?

Tonul său arăta lămurit că ar fi fost inutil să protesteze mai mult.

— Nu, este… foarte bine, răspunse Catherine.

Avea o oră în faţă pe care trebuia s-o folosească să facă un duş şi să se pregătească.

La vederea rezultatului, s-ar fi putut crede că avea întâlnire cu Antonio Banderas, sau Richard Gere… Era stupid. Paul venea doar s-o ia. Şi chiar dacă o invitase la cină şi dacă, evident, prevăzuse s-o conducă înapoi, n-avea niciun motiv să spere mai mult decât se anticipase.

Oricum, se gândi Catherine privindu-se critic în oglindă, nu mai avea timp să se schimbe. Paul va fi acolo dintr-un minut în altul.

Rochia lungă, galbenă ca sofranul, îi punea în valoare părul negru bogat şi umbra de pe pleoape accentua cenuşiul ochilor. Cerceii discreţi din urechi se legănau la fiecare mişcare.

După ce ezită, încălţă nişte sandale cu tocuri înalte şi coborî la parter.

Paul sosi la ora stabilită. Imediat ce văzu Jaguarul încetinind în faţa casei, Catherine îl sărută pe Mac pe nas şi ieşi. Mâna îi tremura uşor în timp ce încuia uşa cu cheia.

Cu toate acestea, reuşi să arate cel mai mare calm când i se alătură lui Paul la maşină. Erau clipe ca aceasta când binecuvânta talentele sale de actriţă…

Paul coborî din maşină şi-i deschise portiera. Puţin obişnuită cu atâta galanterie, tânăra femeie îi mulţumi cu un zâmbet, înainte de a lua loc pe scaunul confortabil din piele.

Privirea admirativă pe care medicul i-o aruncă înainte de a demara, o luă pe nepregătite. Subit, se simţi mai frumoasă, mai fragilă. Mai… femeie.

— Este foarte amabil din partea dumitale că te-ai deranjat, spuse, pentru a-şi ascunde stânjeneala.

— Este un lucru foarte mic. Abbie ar fi fost decepţionată dacă n-ai fi venit.

— Este foarte talentată, să ştii.

— Poate… Recunosc că sunt un profan în domeniu. Dar după ce am auzit-o, când ai repetat cu ea în acea seară, am tendinţa să-ţi cânt în strună.

— Sper că vei veni la premieră? întrebă Catherine întorcându-se spre el.

Purta nişte pantaloni gri ca perla şi un pulover din caşmir crem, care-i dădea acea înfăţişare atât de relaxată şi de o eleganţă atât de specială.

Mâinile cu degete lungi şi fine, pe volan, îi trezeau emoţii ciudate şi consideră mai rezonabil să-şi aţintească privirea în altă parte.

— N-am impresia că am de ales… răspunse Paul.

Riduri mici îi apărură în colţul ochilor când îi zâmbi.

— N-ai să regreţi. Este un spectacol foarte frumos şi Abbie este remarcabilă.

— Din câte mi-a spus, dai audiţie pentru viitoarea producţie a trupei?

— Da. Poate vei veni şi la aceea…

— De ce nu?

Catherine încercă să-şi imagineze cum ar fi să joace rolul Elizei Doolitlle în faţa lui Paul. Această perspectivă reuşi s-o intimideze, astfel încât aproape simţea deja tracul.

— Talentul dumitale este ereditar? o întrebă Paul când părăsiră Longbury pentru a o lua pe drumul spre Woodstock.

— Tata era actor.

— Şi te-a încurajat să-i urmezi exemplul?

— Când eram copilă, da, după ce părinţii au divorţat, nu l-am mai văzut.

Paul se întoarse brusc spre ea.

— Asta te-a tulburat?

— Da. Mi-a lipsit enorm.

Paul păstră tăcerea mult timp şi nu o rupse decât în apropierea Woodstockului.

— Ştii, presupun, că sunt divorţat?

— Da, am aflat.

— Copiii mei nu-şi mai văd mama.

— Mi-a destăinuit asta Theo… Consider că este foarte trist…

— Lucrurile nu sunt atât de simple.

Catherine acceptă, oftând.

— Sunt sigură. Un divorţ este întotdeauna complicat.

Cum portalul proprietăţii era deschis, Jaguarul urcă aleea cu pietris şi se opri în faţa garajului.

Abbie ieşi imediat din casă pentru a le veni în întâmpinare şi, fără să piardă timpul, o conduse pe Catherine spre salon pentru lecţie.

Trei sferturi de oră mai târziu, când Catherine închidea pianul, fu surprinsă să afle că Abbie şi Theo cinau la un prieten.

— Dar tu rămâi cu tata, adăugă Abbie cu un aer uşor triumfător.

Catherine o bănui că regizase puţin această intrigă.

Cei doi adolescenţi plecară foarte repede şi tânăra femeie rămase în bucătărie singură cu Paul.

— Nu înţelesesem că vor lipsi, spuse Catherine, încurcată. Pot să mă întorc acasă, dacă nu te superi.

— Şi mă laşi să mănânc singur pastele reci? o întrebă medicul cu un aer fals indignat. În timp ce le-am pregătit special?

Evident, plecarea copiilor nu-l luase pe nepregătite. Dar oare ştiuse înainte de a o invita că vor ieşi, sau după?

Ar fi fost curioasă să afle.

— M-am gândit că vom putea cina în seră, reluă Paul,

punând mâna pe o sticlă de vin de pe masă.

— Va fi perfect, spuse încet Catherine, încă sub şoc la ideea de a rămâne între patru ochi cu el.

Medicul îi indică un taburet de bar.

— Ia loc, nu mai am mult, acum. Sper că-ţi place vinul de Chianti?

Fără să aştepte răspuns, turnă în două pahare şi împinse unul în faţa ei. Conştientă că are nevoie să-şi facă de lucru, Catherine îl luă în mâini şi-şi muie buzele în vinul de un frumos roşu luminos, observându-l în timp ce se ocupa cu prepararea unui sos pentru salată şi supraveghea pastele.

Îi venea greu să creadă că era acolo, singură cu el, descoperind o faţetă a sa pe care, la spital, puţine persoane o cunoşteau probabil.

Dar fără îndoială, Faye Elton îl văzuse deja în intimitatea bucătăriei sale. O clipă, se temu ca tânăra femeie să nu se anunţe pe neaşteptate. Doar dacă n-a invitat-o şi pe ea?

Uită totuşi această eventualitate supărătoare când Paul o precedă în seră, unde masa fusese aranjată pentru doi, cu tacâmuri de argint şi farfurii de porţelan vechi.

Trei lumânări pluteau într-o cupă de sticlă uşor colorată în albastru, în faţa unui frumos buchet de margarete şi albăstrele care trona în mijlocul feţei de masă.

O muzică plăcută ajungea până la ei din salon şi razele oblice ale soarelui care apunea păreau că aduc parfumul îmbătător al iasomiei.

După ce-i trase fotoliul, Paul se duse să ia pastele menţinute la cald sub un clopot de argint.

Catherine nu trebui să facă un efort deosebit pentru a-l felicita pentru talentele culinare. Pastele erau

excelente, salata şi vinul la fel şi, foarte repede, tânăra femeie se relaxă.

Discutară în mod foarte firesc despre unele cazuri întâlnite la spital, dar şi alte subiecte mai personale.

— Am auzit spunându-se că ai avea o vilă în Spania? spuse Catherine după ce el vorbise despre vacanţele în Europa.

— Exact. Este un lux pe care mi l-am oferit pentru a evada când pot şi să uit programul prea tiranic. Este un mic paradis în sudul ţării. Este o vreme splendidă trei sute şaizeci de zile pe an şi-mi petrec cea mai mare parte a zilelor în piscină. Am mulţi prieteni spanioli şi mi se întâmplă deseori să ne vizităm reciproc seara.

— Copiii te însoţesc?

— În general, da, răspunse Paul lăsând paharul. Dar cred că nu vor întârzia să zboare cu propriile lor aripi. Curând, vacanţele în familie nu vor mai fi decât o amintire.

— Abbie este încă tânără.

— Da. De fapt, mai ales Theo îşi manifestă nevoia de independenţă. Dar şi Abbie are un temperament mai degrabă rebel. De altfel, cu siguranţă ţi-ai putut da seama de asta…

Îşi goli farfuria, apoi se rezemă cu spatele de fotoliu.

— De curând, Theo a avut nişte probleme în liceu…

— Adevărat? spuse Catherine prefăcându-se că nu ştie, pentru a nu o trăda pe Abbie.

— Da. A fost exmatriculat o săptămână la sfârşitul trimestrului.

Paul părea uşurat să poată vorbi despre asta, ca şi când nu avea pe nimeni căruia să i se destăinuie.

— Din spusele directorului, dă dovadă de o comportare rebelă şi inadmisibilă pentru instituţia şcolară.

— Ai putut afla în ce consta exact indisciplina sa?

— După câte ştiu, Theo şi alţi trei băieţi ar fi „împrumutat” maşina unuia dintre profesori fără ştirea sa, se înţelege – pentru a face o plimbare. Theo, care era singurul care avea permis, conducea. Când i-a oprit poliţia, doi dintre băieţi aveau canabis asupra lor.

Catherine îşi lăsă furculiţa. Delictul era mai serios decât îşi imaginase.

— Oh, Paul… Trebuie să fi fost supărat.

El dădu din cap, oftând.

— Se înţelege de la sine. Şi sunt încă. Cu atât mai mult cu cât povestea nu s-a terminat… De fapt, nimic nu-mi garantează că liceul va accepta să-l reprimească în trimestrul viitor, şi cu examenele care se apropie…

Tăcu câteva clipe şi Catherine simţi brusc o profundă compasiune pentru acest bărbat cunoscut pentru generozitatea sa faţă de paciente, încercat la rândul său din cauza trăsnăilor fiului.

— Ai putut discuta cu Theo?

— Puţin. Dar n-a fost uşor. De fapt, ca să fiu cinstit, ne este greu să ne înţelegem de ceva timp.

— Vezi un motiv special în asta?

Paul ezită înainte de a răspunde, învârtind distrat piciorul paharului între degete.

— Nu cred că este o legătură directă, dar disensiunile par să fi început după ce a apărut mama sa.

— Mama sa?

— Da, ea… ne-a scris acum un an. Dorea să-şi vadă copiii şi le-a propus să meargă să-şi petreacă un timp la ea, în Statele Unite.

— Şi…?

— Şi, bineînţeles, nu se punea problema.

— De ce „bineînţeles?” întrebă Catherine. Nu este normal pentru o mamă să vrea să-şi vadă copiii?

Din nou, Paul lăsă să treacă un timp înainte de a răspunde. Banda înregistrată cu muzică clasică se terminase în salon.

— Nu înţelegi, spuse Paul în cele din urmă

— Atunci, de ce nu-mi explici? îl întrebă Catherine cu voce blândă.

Medicul bău din nou o înghiţitură de vin.

— Când i-a părăsit, erau încă foarte tineri, dar a fost alegerea sa, îi răspunse cu maxilarele crispate. N-a obligat-o nimeni. Apoi, n-a dat de veste decât la aniversări şi la Crăciun. Aşa că nu sunt de acord să apară brusc în viaţa noastră ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat.

Catherine îi observa faţa datorită luminii care pâlpâia a lumânării. Această evocare făcea să reapară revolta pe care acest episod dureros o provocase.

— Am avut multe dificultăţi în a ne reface viaţa toţi trei, adăugă medicul. Nu sunt decât câţiva ani de când am ieşit din impas şi nu doresc să stric totul pentru un capriciu al mamei lor.

— Ce cred Abbie şi Theo despre asta? întrebă Catherine.

— Ce vrei să spui?

— Ei bine… Şi-au exprimat dorinţa de a o vedea când a scris?

Paul scutură din cap.

— Nu. De ce şi-ar dori asta, după ce le-a făcut? Atunci, i-au reproşat-o.

— Şi de atunci?

Paul păru mirat de această întrebare.

Nu văd de ce şi-ar fi schimbat părerea.

— Atunci, după dumneata, răzvrătirea lui Abbie referitoare la spectacol, sau problemele lui Theo la liceu n-ar avea nicio legătură cu reapariţia mamei în viaţa lor?

Nu cred, dar… pari să ai o altă părere asupra acestei probleme.

Tânăra femeie ridică din umeri.

— O intuiţie, nimic mai mult… Theo mi-a mărturisit că Abbie a moştenit talentul de actriţă de la mama sa.

Paul privi o clipă în pahar înainte de a răspunde.

— Da. Este exact.

— Este actriţă profesionistă?

— Nu, amatoare.

— Era talentată?

— Oh, da. Avea talent, este indiscutabil. Am văzut mai multe spectacole la care a participat, înainte ca munca mea să mă acapareze prea mult. După aceea, n-am mai avut timp…

Catherine nu rupse tăcerea pe care el o lăsase să se instaleze. Dacă voia să se destăinuiască mai mult, o va face fără să-l grăbească.

— La una din aceste producţii l-a întâlnit pe bărbatul cu care trăieşte acum, reluă medicul. Ne-a părăsit pentru a-l urma în Statele

Unite. Nici măcar nu m-am luptat pentru a-mi păstra copiii, deoarece nu i-a păsat de ei. Are alţi doi, acum.

— Şi dumneata? întrebă Catherine cu blândeţe.

— Eu?

— Încă o mai iubeşti?

Paul se încruntă şi Catherine se temu că mersese prea departe.

— Nu, răspunse el în cele din urmă. Acum, nu. Este deja mult timp de când am încetat s-o iubesc.

— Dar nu să-i porţi pică… Nu mai există dragostea, dar rana trădării încă nu s-a cicatrizat.

Ochii lui Paul se mijiră.

— Ce vrei să spui?

— Că dacă-i împiedici pe Abbie şi pe Theo să-şi revadă mama din cauza răului pe care vi l-a făcut, este pentru că, în inima dumitale, mai cauţi s-o pedepsesti. Poate a venit timpul să renunţi, Paul…

Acesta rămase tăcut un timp. În grădină, unde apusul ceda încet locul nopţii, zburară câţiva lilieci şi licuricii dansau în jurul felinarului.

Catherine aproape tresări când Paul începu iar să vorbească.

— Şi crezi că, dacă renunţ, cum spui, asta îi va ajuta pe Abbie şi pe Theo?

— Da. Au ajuns la vârsta la care, dacă vor cu adevărat să-şi vadă mama, oricum vor găsi mijlocul s-o facă.

— Dar nu mi-au vorbit niciodată despre asta.

— Doar pentru că nu vor să te facă să suferi. Să ştii că sunt în măsură să-i înţeleg… Când tata a plecat, aveam o nevoie disperată să-l văd, dar mama era atât de supărată de fiecare dată, încât întâlnirile noastre s-au rărit treptat. Din nefericire, foarte des copiii întreţin conflictele părinţilor. Dacă eşti sincer cu dumneata însuţi, vei accepta că-ţi este teamă că dacă-i laşi să plece, vor rămâne cu mama lor…

Perspicacitatea sa păru să-l descumpănească.

— Da, cu siguranţă ai dreptate, mărturisi în cele din urmă.

— Desigur, aceasta este întotdeauna o posibilitate. Dar ei nu mai sunt copii, Paul. Singur ai spus: sunt gata să zboare cu propriile aripi. Te adoră, asta este evident, dar să fii sigur că dragostea lor pentru dumneata nu va putea decât să sporească prin libertatea pe care le-ai da-o să meargă să-şi regăsească mama. De altfel, nimic nu garantează că se vor înţelege cu ea… Dar, cel puţin nu-ţi

vor purta pică pentru că i-ai împiedicat s-o vadă.

De această dată, tăcerea ameninţa să se prelungească şi Catherine avu tot timpul să se întrebe iar dacă nu depăşise limitele. În definitiv, cine era ea, pentru a-i da astfel de sfaturi?

— Te întrebi, fără îndoială, cu ce drept îmi permit să-ţi vorbesc în felul acesta, începu ea, nemairezistând. Nici măcar n-am copii şi…

— Poate. Dar ai trăit o situaţie asemănătoare şi, pentru acest motiv, părerea dumitale îmi este preţioasă. Vorbeşte-mi despre tatăl dumitale, Catherine…

Tânăra femeie zâmbi.

— Un actor care n-a avut întotdeauna o viaţă uşoară… Lucra mai ales în timpul verii şi al vacanţelor de Crăciun, dar raporturile dintre mama şi el deveneau furtunoase îndată ce nu mai avea angajamente. În plus, era deseori plecat, ceea ce nu aranja nimic.

— Cum au ajuns la divorţ?

— El a întâlnit o dansatoare, Jilly, pe scena teatrului. A părăsit-o pe mama, s-a recăsătorit cu Jilly şi şi-a întemeiat o nouă familie. Mă duc să-l văd din când în când.

— Şi mama dumitale? S-a recăsătorit şi ea?

— Nu. Pentru ea, era altfel. Şi-a depăşit ranchiuna şi n-a încetat niciodată să-l iubească. M-am gândit mereu că durerea a fost adevărata cauză a morţii ei.

Paul dădu încet din cap.

— Dacă am înţeles bine, crezi că este mai uşor să treci peste resentimente când încetezi să iubeşti, decât invers.

— Da. După părerea mea, dragostea nu se poate supune raţiunii. Resentimentul, da.

Seara era acum adâncită în penumbră. Lumânările, singura sursă de lumină, îşi proiectau lumina pâlpâitoare

pe feţele lor.

Paul se ridică brusc, pentru a închide fereastra mare.

— Mă voi duce să fac nişte cafea. O vom bea în salon.

La invitaţia sa, Catherine se aşeză pe canapea. Când Paul se întoarse, câteva minute mai târziu, cu o tavă pe care o puse pe masa joasă, tânăra femeie fu surprinsă să-l vadă aşezându-se alături, deoarece crezuse că se va instala pe fotoliu.

— Spune-mi, Catherine, ce ai fi făcut dacă mama ta te-ar fi împiedicat să faci teatru? o întrebă dându-i o ceaşcă.

— Aş fi fost îngrozitor de nefericită. Am crezut întotdeauna că moştenisem această pasiune de la tata. Mă gândeam chiar să fac o carieră din asta, dar ar fi trebuit să merg împotriva voinţei mamei. Pentru ea, teatrul era sinonim cu dezamăgirea, cu trădarea… Aşa că am renunţat.

— Acum, regreţi?

— Uneori. Din fericire, îmi place meseria de infirmieră şi mă consolez cu TAL. Dar, la un moment dat, i-am reproşat mamei că m-a împiedicat să-mi urmez vocaţia. Ceea ce ar putea să se întâmple şi cu Abbie, dacă te opui la realizarea visului său…

— Şi dacă mama ţi-ar fi interzis să-ţi mai vezi tatăl?

— Aş fi suferit foarte mult.

Subit, Catherine deveni conştientă de apropierea lui Paul. Picioarele aproape li se atingeau şi parfumul, foarte masculin al apei sale de toaletă, aproape o ameţea.

Medicul îşi goli ceaşca de cafea şi se rezemă cu nonsalanţă de spătar, cu braţul trecut prin spatele ei.

Tânăra femeie lăsă şi ea ceaşca goală pe masă.

Atunci, simţi mâna lui Paul pe ceafa sa.

— Catherine, murmură el. Am sentimentul că este o

nebunie şi că poate vom regreta, dar…

— Nu, răspunse aceasta în şoaptă, cu privirea aţintită în ochii albaştri. Ştiu că eu nu voi regreta nimic, Paul.

Foarte încet, medicul îi desenă conturul buzelor cu vârful degetului. Apoi, văzu faţa lui aplecându-se peste a sa.

Sărutul fu la fel de uşor ca atingerea unei aripi de fluture. Dar, în timp ce o îmbrăţişa, buzele sale se întredeschiseră şi primi cu un geamăt de plăcere pasiunea pe care i-o insufla.

Capitolul 11

Catherine ar fi prelungit cu plăcere această clipă magică, dar Paul, şi el fără tragere de inimă, se îndepărtă.

— Nu putem rămâne aici, murmură lângă gura ei.

— De ce?

— Theo şi Abbie se vor întoarce. Te voi conduce acasă.

Tânăra femeie îi întâlni privirea şi citi acolo reflectarea propriului său gând.

„În căsuţă nu este nimeni. Nu vom fi deranjaţi”.

Paul se ridică şi duse tava înapoi, în bucătărie. Câteva minute mai târziu, erau în Jaguar, în drum spre Longbury.

Catherine îi studie pe furiş profilul. Oare visa? Se va trezi brusc, singură în pat?

Nu. În sinea sa, ştia că ceea ce trăia era bine ancorat în realitate. Bărbatul pe care-l iubea, pe care era gata să-l urmeze oriunde, tocmai o sărutase şi o ducea acum acasă, unde, poate…

„Fii prudentă”, o sfătuise Lizzie. Dar Catherine ştia cu certitudine că nu era în pericol. Mai ales acum.

Ghicise, simţise în sărutul lui Paul că o dorea la fel de mult cum îl dorea ea.

Medicul opri în faţa căsuţei, dar nu opri motorul. Catherine se pregătea să coboare din maşină, în timp ce ridică ochii spre el.

— Nu vii?

Paul oftă.

— Catherine… Nu sunt sigur că este o idee bună.

— De ce ar trebui să fie proastă?

— Pentru numeroase motive.

Desfăcu mâinile, apoi le strânse pe volan.

— Nu dorinţa îmi lipseşte, crede-mă.

— Doresc asta la fel de mult, murmură tânăra femeie.

Paul se întoarse spre ea şi-i atinse gura cu vârful degetelor. Apoi, evident hotărându-se, îşi desfăcu centura de siguranţă şi opri motorul.

Cu un frison de exaltare, Catherine coborî din Jaguar şi-l precedă spre căsuţă.

Mackenzie nu avu dreptul decât la o mângâiere rapidă în seara aceea. Catherine n-avu timp decât să-i scoată mâncarea, din fericire pregătită în frigider, înainte ca Paul s-o ia în braţe pentru un nou sărut.

Tânăra femeie îi acceptă îmbrăţişarea cu un geamăt răguşit şi se lipi de el, afundându-şi mâinile în părul său. Cu ochii închişi, se cufundă în plăcere, abandonându-se valurilor de dorinţă pe care mâinile nerăbdătoare ale lui Paul le făceau să i se nască în stomac.

Încă o dată, el se îndepărtă primul.

— Catherine… Nu sunt cu adevărat sigur de…

— De ce nu? Niciunul din noi nu este căsătorit.

— Este adevărat, dar…

— Lucrez sub ordinele tale, desigur. Asta te supără?

— Puţin… N-aş vrea să fiu acuzat că profit de situaţie.

— Nu te voi acuza de absolut nimic.

— Şi apoi… sunt şi mai bătrân decât tine, Catherine.

— Ah da? spuse aceasta, cu prefăcută inocenţă. N-am remarcat. Dar ce importanţă are? Cei câţiva ani diferenţă îţi conferă doar experienţă. Departe de mine ideea de a mă plânge, adăugă cu un zâmbet.

Paul nu mai rezistă când îl luă de mână pentru a-l conduce spre scară.

În cameră, o sărută din nou, apoi, încet, îi descheie unul câte unul nasturii rochiei înainte de a o face să-i alunece pe umeri cu o încetineală insuportabilă. Catherine vru să-l ajute, dar Paul se opuse, îndepărtându-i mâinile şi impunându-i o pasivitate pe care o trăia ca pe o delicioasă tortură.

— Eşti foarte frumoasă, îi spuse cu o voce pe care dorinţa o făcea răguşită.

Nemairezistând, tânăra femeie începu şi ea să-l dezbrace, făcându-l să îndure şi el supliciul încetinelii cu care îl descoperea.

Totuşi, curând, pasiunea îi cuprinse din nou pe amândoi. Se rostogoliră pe pat şi Catherine se auzi gemând sub mângâierile pe care i le oferea şi-l simţi înfiorându-se sub buzele sale care tremurau.

Cu o artă desăvârşită, Paul ştiu să-şi înfrâneze plăcerea, pentru a ajunge împreună să descopere minunata beţie a extazului…

Catherine rămase apoi în braţele sale, epuizată şi pe deplin mulţumită. Ştia că el trebuia să se întoarcă acasă, la familie, dar ştia că orice s-ar întâmpla, nu va regreta niciodată ceea ce tocmai se petrecuse între ei.

Probabil nu va mai trăi niciodată aceste clipe de extaz pe care le va păstra în amintire până la sfârşitul zilelor.

Următoarele două săptămâni trecură pentru

Catherine într-un fel de ceaţă de fericire. Viaţa îi apărea mai intensă, cea mai mică plăcere lua proporţii nebănuite.

Fiecare zi se învârtea în întregime spre un singur obiectiv: să-l vadă, să fie cu el, să petreacă fie şi câteva clipe singură în compania sa.

Nu vorbise nimănui despre ce se întâmplase între ei, nici măcar lui Lizzie. Ideea de a împărtăşi acea amintire cu o terţă persoană îi dădea impresia că i-ar fi fost furată.

Dar sunt priviri, zâmbete, fără îndoială greu de ascuns…

Mai ales lui Lizzie, întoarsă după câteva zile de concediu.

La sfârşitul unei zile aglomerate, Paul Grantham şi Simon, care tocmai îşi vizitaseră pacientele recent operate, se aflau în biroul infirmierelor unde Catherine şi Lizzie completau dosarele.

— Trebuie crescută doza de analgezice doamnei Wyndham, spuse Paul, citindu-şi notiţele. Să fie administrate la fiecare patru ore. Şi să-i supravegheaţi tensiunea. Doamna Reynold nu s-a trezit complet încă, dar când va fi în stare să audă, anunţaţi-o că intervenţia a reuşit şi că acum nimic n-o mai împiedică să aibă copii.

Puse fişele pe masă.

— Bun, cred că asta este tot, deocamdată…

Ridică ochii şi-i întâlni pe ai Catherinei.

— Mulţumesc, domnişoară Slade, spuse cu un zâmbet uşor complice.

Imediat, aceasta îşi simţi inima accelerându-şi ritmul, în timp ce el se îndepărta în compania lui Simon.

În ajun, fusese la el acasă. În absenţa lui Theo şi a lui Abbie, Paul îi arătase încă o dată – pe iarba moale de la umbra salciei plângătoare – că plăcerea pe care o simţea în compania ei nu era egalată decât de a sa…

Gânditoare, se pregătea să iasă, când Lizzie îi bară trecerea şi-şi încrucişă braţele cu un aer hotărât.

— Ei bine? Ce se întâmplă? întrebă ea. Povesteşte… vreau să ştiu…

— Ce să ştii?

— Ascultă, n-am nevoie de decodor pentru a înţelege că este ceva între tine şi Grantham.

Catherine se aşează pe bancă, oftând.

— Tăcerea ta este o mărturie! reluă Lizzie, triumfătoare. Eram sigură! Ascultă, ai două minute? Am putea merge să bem un ceai la cafenea.

— De acord.

Aleseră o masă izolată, lângă fereastră. Văzând că Lizzie părea roasă de curiozitate, Catherine îşi stăpâni un zâmbet.

— Ei bine? o întrebă ea. Aţi ieşit împreună?

— Da, răspunse Catherine, obosită să lupte.

— Cum s-a întâmplat?

Catherine ridică din umeri şi-şi turnă o picătură de lapte în ceai.

— Nu ştiu. S-a întâmplat şi gata.

— Nu ţi se poate întoarce spatele cinci minute! exclamă Lizzie râzând. Plec câteva zile să mă bronzez pe o plajă, şi când mă întorc…

Se întrerupse, redevenind serioasă.

— Îmi menţin totuşi sfatul, să ştii.

— Sfatul tău?

— Cel de a fi prudentă.

— Am fost şi sunt mereu.

— Nu vorbesc de latura pragmatică a situaţiei. Ar fi păcat să-ţi asumi riscuri la acest nivel. Nu… alt aspect evoc. Unde te afli pe latura sentimentală?

Răspunsul era simplu… Era din două cuvinte.

— Îl iubesc.

— Oh, nu… Catherine!

— Nu pot face nimic. Asta este.

Lizzie scutură din cap suflând în ceaiul prea cald.

— Şi el?

— El…

Din nou, Catherine ridică din umeri.

— Nu ştiu. Sper că şi el mă iubeşte…

— Iar eu sper să rămâi lucidă. îţi dai seama cel puţin că trage nişte bagaje destul de grele după el?

— Vorbeşti de Abbie şi de Theo? Nu sunt chiar grele. Am chiar impresia că prima dată ne-au lăsat intenţionat singuri. Mai ales Abbie…

— Şi superba blondă? Ce loc are în această poveste?

— N-am idee… De altfel, n-am mai văzut-o din seara grătarului.

Am auzit spunându-se că a plecat pentru un timp să-şi vadă nişte prieteni.

— Şi tot nu ştii cine este?

— Poate cineva din familia care locuieşte în colţ…

Lizzie se încruntă, gânditoare.

— Mmm… în locul tău, aş fi atentă. I-ai vorbit despre ea lui Grantham?

— Nu.

Catherine se feri să adauge că n-o făcuse temându-se de răspunsul lui Paul. îi era prea teamă să afle că Faye juca un rol major în viaţa sa.

— Şi unde crezi că va duce această poveste? întrebă Lizzie, care-şi muie cu precauţie buzele în ceai, înainte de a bea o înghiţitură.

Catherine avu un gest iritat.

— Este prea devreme să ştiu! Deocamdată, suntem încântaţi să ne întâlnim, şi atâta tot.

Tăcură câteva clipe. Catherine îşi dădu seama că învârtea inutil linguriţa în ceaşcă, pentru că nu pusese zahăr.

— Repetiţiile se desfăşoară bine? întrebă Lizzie.

— Nu rău. Desigur, sunt probleme, dar întotdeauna sunt. Mai ales la apropierea premierei.

— Presupun că vei merge la ea cu Paul?

— M-ar mira. Sunt sigură că el va fi acolo, dar eu voi rămâne în culise.

Lizzie zâmbi, neîncrezătoare.

— Când mă gândesc că, la început, ameninţa să-şi retragă fiica din spectacol. Şi acum…

— Ştiu. Este incredibil! Uneori, mi-e greu să cred că nu visez.

— De fapt… Ce s-a întâmplat între Lauren şi Simon în absenţa mea? Ies împreună?

— Aşa am crezut un timp. Şi apoi, într-o seară, acum două zile, l-am văzut pe Simon cu noua recepţioneră. Ştii care, mica roşcată?

Lizzie încuviinţă, gânditoare.

— Da. Asta este problema cu Simon. Se plictiseşte la fel de repede cum se aprinde. Tu l-ai evitat frumos, să ştii. Ai fi avut aceeaşi soartă cu celelalte…

— Bănuiesc. Dar am auzit spunându-se că se va muta.

— Ah da?

— Da. Se pare că va pleca din Longbury. Aparent, va accepta un post la spitalul din Swindon.

— Este ciudat… întotdeauna a pretins că voia să lucreze cu „marele” Paul Grantham. Deocamdată, am un motiv în plus pentru a te felicita că n-ai ieşit cu el.

— Mie-mi spui

Se apropia premiera spectacolului şi repetiţiile se

înmulţiseră. Din ce în ce mai solicitată, Catherine nu-l mai vedea pe Paul în afara spitalului.

Acesta o sună în ajunul zilei H.

— Repetiţie generală astăzi? o întrebă.

— Da. Va fi fierbere la teatru.

— Bănuiesc. Abbie este foarte agitată.

— Vii mâine, nu-i aşa?

— Evident, răspunse Paul, fără să ezite. Ştiu că nu vei fi cu noi în sală, dar din spusele lui Abbie, va fi o mică recepţie oferită de trupă, la barul teatrului. îi sugerasem să sărbătorim toţi patru evenimentul în salonul unui hotel sau în altă parte, dar se pare că n-ar fi acelaşi lucru.

— Şi are dreptate! exclamă Catherine râzând.

— Va trebui să aştept până mâine seară pentru a te vedea. Cred că nu eşti de serviciu mâine?

— Nu. Mi-am luat liber.

— Nici eu nu voi fi la spital. Am consultaţii acasă.

— Atunci, ne întâlnim la teatru?

— Da. Pe mâine, Catherine.

Aceasta închise, dezamăgită, întrebându-se cum va putea suporta această aşteptare. Oare de ce nu-i propusese s-o vadă după repetiţie? Ar fi condus-o pe Abbie şi s-ar fi întors la ea… Dar nu i-o sugerase nicio clipă. Avea oare altă întâlnire? Ceva important de făcut? Pe cineva de văzut?

Ideea îi displăcea în cel mai înalt grad. Cu atât mai mult cu cât, mai târziu, la sfârşitul repetiţiei generale – în care Rod, ca de obicei, era gata să facă o criză de nervi – nu Paul, ci Theo veni s-o ia pe Abbie.

— Bună seara, Theo, spuse ea, străduindu-se să-şi ascundă dezamăgirea.

— Salut, Catherine. A fost totul bine, Abbie? întrebă Theo întorcându-se spre sora sa.

Abbie ridică ochii spre cer, prăbuşindu-se pe scaunul maşinii.

— Îngrozitor! Muzica era prea tare, dansatorii nu se mişcau în ritm şi schimbarea decorurilor nu s-a făcut la timp.

— Şi tot mai aveţi intenţia să prezentaţi premiera mâine? se miră Theo. Poate ar fi mai înţelept s-o amânaţi o săptămână, nu?

— Nu este atât de dramatic, interveni Catherine, cu mai mult optimism decât simţea. Totul se va rezolva de la sine. Veţi vedea…

— Abbie, ai milă, nu te mai mişca. Nu voi reuşi niciodată să-ţi aplic acest rimel dacă te agiţi fără încetare.

— Îmi pare rău, Catherine. Dar sunt într-o asemenea stare de nervi… Din când în când, regret chiar că m-am lansat în această aventură.

Catherine zâmbi cu înţelegere.

— Este pur şi simplu ceea ce se numeşte trac. Şi cei mai mari actori îi sunt victime, chiar după treizeci de ani sau mai mult de meserie. Primul pas pe scenă contează. După aceea, nu mai ai decât să te laşi purtată de public…

În timp ce trupa se pregătea, în culise tensiunea atinsese punctul culminant. Se îmbrăcau, se machiau, se coafau; râsete nervoase izbucneau din cabine.

De altfel, tracul nu făcea ravagii doar printre actori: toţi, de la recuzitier la regizor, trecând pe la muzicieni şi cei ce produceau anumite zgomote, vedeau cu teamă apropiindu-se ora ridicării cortinei.

— Nu mai este liberă nicio strapontină! exclamă una dintre dansatoare apărând în cabina mare. Tocmai am aruncat o privire în sală. Sunt sute de persoane! Asta mă încremeneşte de frică, vă jur!

— Evident că te sperie, răspunse Catherine care prin

calmul său se străduia să domolească neliniştea din jur. Dar este un fapt formal. Adrenalina pe care o produce vă dă energia de a merge pe scenă şi a da publicului ce aşteaptă de la voi. Este un rău necesar, cu care trebuie să vă obişnuiţi. Acceptaţi-l şi depăşiţi-l pentru a vă juca rolul cu plăcere. Dacă nu aveţi plăcere, publicul va simţi. Haideţi, ştergeţi-o şi cu bucurie!

— Unde vei fi, Catherine? întrebă Abbie.

— În culise. Nu te voi scăpa din ochi.

Muzicienii începură să-şi acordeze instrumentele. Rod, strălucitor în cămasa de mătase roz şi papionul de un albastru electric, încetă să alerge în toate direcţiile, pentru a i se alătura Catherinei.

Aceasta privise de asemenea prin gaura făcută în cortină, pentru a observa sala. Nu-i putuse repera pe Paul şi pe Theo, dar ştia că erau acolo, undeva. Şi se simţea în acelaşi timp mândră şi fericită că fusese la originea interesului lui Paul pentru talentul fiicei sale.

În sfârşit, orchestra atacă introducerea celei mai populare piese a spectacolului, luminile se stinseră treptat şi în sală murmurele încetară.

Atunci, cortina se ridică uşor, şi trupa Teatrului Amator din Longbury se pregăti să joace celebra piesă de Lionel Bart – „Oliver”.

— Bravo!

— Foarte reuşit… într-adevăr, foarte reuşit.

— Cine era fata aceea?

— Mica florăreasă? Nu ştiu, dar are o voce uimitoare.

— Cu siguranţă, va fi văzută pe marile scene din West End, sunt convins… Catherine o strânse pe Abbie în braţe.

— De tine vorbesc! exclamă ea în şoaptă, în timp ce amândouă îşi croiau drum spre barul teatrului.

Zărindu-i pe Julian, Lauren, Tiffany şi alţi câţiva

colegi de la spital, îi salută cu mâna. Ştia că Lizzie, spre ghinionul său, era de serviciu în acea seară. Simon strălucea de asemenea prin absenţă. Deşi era dificil, în mulţime, să ştii exact cine era sau nu acolo.

Totuşi, un lucru era de necontestat: succesul lui Abbie. După cum prevăzuse Catherine, publicul nu avusese ochi decât pentru ea. Fiecare avea convingerea că asistase în acea seară la primii paşi ai unui nou star.

— Tata este acolo! exclamă brusc Abbie.

Inima Catherinei tresări când îl zări. Niciodată nu i se păruse mai frumos, cu costumul negru şi cămaşa albă. N-avură decât timp să schimbe un zâmbet scurt, înainte ca Abbie să i se arunce în braţe.

— Ai fost fantastică, draga mea… spuse Paul. Într-adevăr formidabilă. Sunt foarte mândru de tine.

Theo îşi sărută şi el sora cu un entuziasm sincer.

În acea clipă, Catherine îşi dădu seama că cei doi bărbaţi nu veniseră singuri. O a treia persoană, foarte elegantă într-o rochie sobră, neagră, cu părul blond strâns de o diadmă în care străluceau diamante, îi însoţea.

Recunoscând-o pe Faye Elton, Catherine simţi un nod în gât.

Capitolul 12

Când Paul îi întinse un pahar de vin, Catherine îi mulţumi cu un zâmbet distrat.

Faye se întoarse. Faye îşi dădea acum aere lângă Paul, cu mâna strecurată posesiv sub braţul său şi cu o lumină strălucind triumfător în ochii verzi.

Oare era deja întoarsă în ajun? Şi din acest motiv nu-i propusese Paul s-o vadă aseară? îşi petrecuse oare seara, sau noaptea cu Faye?

Brusc, se simţi foarte rău. Înghiţitura de alcool pe care tocmai o băuse păru să-i provoace o agitaţie în

stomac şi crezu că i se vor muia picioarele.

Conştientă de privirea intrigată a lui Theo, puse paharul pe tejghea şi se îndreptă în grabă spre toaletă.

Din fericire, acolo nu era nimeni. Putu să se stropească aşadar cu apă şi să-şi treacă mâinile sub apa rece. Trebuia neapărat să-şi revină. Era un moment important pentru Abbie şi indispoziţia sa putea să strice totul.

Uşa se deschise şi, în oglindă, Catherine o văzu intrând pe Faye.

— Theo îşi face griji pentru dumneata, spuse aceasta. Aşa că am venit după vesti.

Catherine observă cu amărăciune că fusese trimisă de Theo, şi nu de Paul.

— Mă simt bine, mulţumesc, răspunse puţin tăios.

— Cu siguranţă, este căldura. Ţara asta nu cunoaşte aerul condiţionat. Nu este ca în Spania. Cel puţin vila rămâne răcoroasă toată vara.

— Ai fost acolo recent? întrebă Catherine înainte de a se putea gândi.

— Sora mea, care de-abia s-a operat, are nevoie de odihnă şi era locul ideal. Ar fi venit şi Paul, dacă n-ar fi fost atât de acaparat de munca sa. Dar a prevăzut să meargă acolo mai târziu. Desigur, până atunci sora mea se va întoarce.

Cu alte cuvinte, Faye şi Paul vor putea să-şi trăiască perfect dragostea acolo, fără un martor stânjenitor…

Stăpânindu-şi greaţa care o cuprinsese, Catherine se pregătea să meargă să se alăture celorlalţi, când un zgomot provenit dintr-una din cabine o reţinu.

— Ce este asta? întrebă Faye, care încremeni cu tubul de ruj pe buze în mână. S-ar spune că sunt nişte gemete.

Catherine se încruntă.

— Nu ştiu…

Fără să ezite, se apropie de cabină şi bătu.

— Aveţi probleme? întrebă ea.

Un alt geamăt îi răspunse.

— Puteţi deschide uşa?

În loc de răspuns se auzi un zgomot surd – ocupanta cabinei probabil căzuse – apoi clinchetul zăvorului care fusese tras. Catherine o descoperi atunci pe Lauren îngenuncheată pe jos, chircită, cu braţele încrucişate pe abdomen.

— Lauren? Ce ai?

— Nu… ştiu… bâigui tânăra, respirând greu. Mă doare.

Faţa îi era scăldată de transpiraţie.

— Unde? Unde te doare?

Ghemuindu-se lângă ea, Catherine o luă de mână. Era umedă şi îngheţată.

— Abdomenul.

— A băut prea mult? întrebă Faye, aplecându-se peste umărul său.

— Nu, răspunse Catherine, enervată de tonul dispreţuitor al lui Faye.

— Poate se droghează? Se întâmplă deseori în toaletele publice…

— Faye, du-te şi caută-l pe Paul, vrei?

— Paul? Dar nu poate veni aici. Sunt toaletele femeilor.

— Du-te şi adu-l! ordonă Catherine nerăbdătoare. Lauren este bolnavă.

— Oh, de acord. Nu merită să te enervezi. Mă duc…

Două minute mai târziu, Paul sosi şi reunindu-şi eforturile, o scoaseră pe Lauren din cabină.

Chiar înainte de a o examina pe tânăra fată, Paul îi întinse Catherinei telefonul mobil.

— Cheamă ambulanţa. Nu-mi place. Lauren nu este genul care să se plângă degeaba.

Controla situaţia cu calmul său obişnuit, înconjurând-o pe Lauren şi acoperind-o cu o pătură pe care i-o adusese cineva.

Catherine ştergea fruntea lui Lauren şi-i ţinea mâna când durerea o făcea să se strâmbe.

— Ce are, tată? murmură Abbie pe un ton îngrijorat.

— Nu sunt încă sigur, vreau să fie condusă la spital. Voi lua maşina. Cere-i lui Theo să cheme un taxi pentru a vă duce pe amândoi, cât şi pe Faye, acasă.

— Şi Catherine? întrebă Abbie.

— Mă voi urca în ambulanţă cu Lauren, răspunse aceasta imediat.

O jumătate de oră mai târziu, la spital, la indicaţiile lui Paul.

Lauren fu dusă direct în serviciul de ginecologie, unde Lizzie când îi văzu sosind, lăsă să-i scape o exclamaţie stupefiată.

Paul examină bolnava şi ceru ca Lauren să fie pregătită imediat pentru blocul operator.

— Am remarcat că nu părea în apele ei astăzi, spuse Lizzie, în timp ce alte două infirmiere se ocupau să ia sânge Laurenei. Ştii că Grantham bănuieşte o sarcină extrauterină?

— Da. A fost şi impresia mea. Dar, evident, nu poţi fi niciodată sigur. Ar putea să fie o apendicită sau un chist ovarian.

— Crezi că Lauren ştie?

Catherine ridică din umeri.

— Este la curent cu riscurile, ca şi noi, dar…

— Vei rămâne aici?

— Da. Cel puţin până când se trezeşte, deoarece i-am promis. Deocamdată, mă voi duce lângă ea.

Lauren deschise ochii când Catherine veni să se aşeze lângă patul său, în jurul căruia erau trase perdelele. Analgezicele îşi făcuseră efectul şi era calmă. I se şterse machiajul şi i se scoseseră lănţişorul de aur şi inelele.

— Nu m-aş fi gândit vreodată că voi fi într-o zi într-unul din aceste paturi, spuse cu un zâmbet slab.

— Ca şi când nu suntem la fel de vulnerabile ca oricare dintre pacientele noastre, răspunse Catherine. Lauren, este cineva pe care-l pot anunţa la telefon pentru tine?

— Lizzie a sunat-o pe mama; n-ar trebui să întârzie să sosească.

Tăcu o clipă, cu ochii aţintiţi în tavan, iar Catherine observă o lacrimă curgând şi pierzându-se în părul ei. Fără o vorbă, luă o batistă de hârtie de pe noptieră şi i-o întinse.

— Presupun că ştii ce am? întrebă în sfârşit Lauren.

— Nu chiar. Pot să fie diferite cauze şi…

— Nu, o întrerupse Lauren, scuturând din cap. N-am avut ciclu şi doctorul Grantham este aproape sigur că este o sarcină extrauterină.

Catherine îi luă mâna şi i-o strânse.

— Îmi pare rău, Lauren.

— Era copilul lui Simon.

— Nu eşti obligată să-mi spui. Dacă un…

— Nu, dimpotrivă. îmi face bine să vorbesc despre asta. A fost în seara în care… în care a ieşit cu tine.

— Cu mine?

— Da. Când aţi cinat amândoi la „Cât and Fiddle”. Tocmai îl lăsasei baltă când am sosit eu. Atunci, mi-a oferit un pahar. Nu părea cu adevărat mânios, dar nici mulţumit

nu era. Am stat puţin de vorbă şi apoi m-a condus acasă. Şi o dată acolo… Ştii, am mai ieşit împreună. Aşa că, ne-am amintit vremurile frumoase. În sfârşit, în orice caz eu.

— Oh, Lauren!

— După aceea, am crezut că totul va fi bine, mai ales când mi-ai mărturisit că nu era nimic între tine şi el. Şi apoi, a ieşit cu noua recepţioneră. Am crezut totuşi că…

Alte lacrimi i se rostogoleau pe tâmple.

— Lauren, încearcă să te calmezi, spuse Catherine. Vrei să-i telefonez lui Simon?

— Nu, în niciun caz! Nu vreau să ştie. S-a folosit de mine, Catherine, atâta tot. Ar fi trebuit să-mi dau seama încă de la început. Este vina mea; n-ar fi trebuit să fiu atât de naivă. Dar, cel puţin, totul se va termina în această seară. Şi apoi, oricum pleacă din Longbury curând.

— Ştiu… Dar, după părerea mea, nu este niciun motiv să scape atât de ieftin. Ar trebui să afle de…

— Nu, Catherine, o întrerupse Lauren ale cărei pleoape se închiseră.

Catherine o linişti cu o strângere de mână.

— De acord. Nu-ţi face griji. Nu voi spune nimic, pentru că este decizia ta.

Era foarte târziu când Catherine părăsi spitalul. Rămăsese până la trezirea Laurenei şi la sosirea mamei sale, după ce avusese confirmarea că operaţia reuşise, cu toate că Lauren pierduse copilul şi o trompă.

Profitând că Paul discuta cu doamna Keating, chemă un taxi. Avea inima grea, dar nu avea altceva de făcut. Dacă ar fi aşteptat, fără îndoială i-ar fi propus s-o conducă acasă şi apoi? Ar fi avut dreptul la un sărut politicos înainte să plece s-o întâlnească pe Faye?

Căsuţa era cufundată în întuneric şi şoferul aşteptă cu amabilitate să deschidă uşa, înainte de a se îndepărta.

„În zilele noastre, cu tot ce se vede la televizor, nu eşti niciodată destul de prudent”… îi spusese el.

Aprindea lumina pe culoar când sună telefonul. Trântind uşa după ea, ridică receptorul.

— Alo?

— Catherine? Sunt Paul. Cum te-ai întors?

— Cu taxiul.

— De ce nu m-ai aşteptat?

— Pentru că… este târziu şi probabil eşti epuizat, răspunse tânăra femeie, refuzând să-i mărturisească adevăratul motiv.

— Poate, dar te-aş fi putut conduce…

— Ce face Lauren?

— Bine. În sfârşit, cel puţin fizic. Pe plan emoţional, este altă poveste.

— Da, mi-a povestit. Paul… sunt foarte obosită.

— Înţeleg. Te văd mâine?

— Nu cred.

— De ce? o întrebă, părând mirat. Este duminică. M-am gândit că ai putea veni să prânzeşti aici şi apoi…

— Date fiind împrejurările, nu cred să fie o idee bună.

Apoi închise, fără să-i dea şansa să răspundă şi lăsă telefonul deschis.

Lauren nu era singura care fusese naivă. Cum oare îşi putuse imagina ea, Catherine Slade, măcar o clipă, că s-ar fi putut strecura în viaţa lui Paul?

Îmbrăţişă cu privirea micul salon, cu mobile modeste, cu bibelouri fără altă valoare decât sentimentală. El şi cu ea trăiau în două lumi separate.

Nici măcar nu-i putea reprosa că n-o avertizase. Evocase diferenţa de vârstă, poziţia lor socială, copiii… Atâtea argumente pe care ea le considerase fără importanţă.

În schimb, subestimase influenţa lui Faye Elton în viaţa sa.

Cu o credulitate învecinată cu prostia, îşi imaginase că relaţia lor le va şterge pe cele precedente. Ca şi Lauren, luase dorinţele drept realitate şi crezuse că Paul, o dată ani făcut dragoste, va uita toate celelalte femei, pentru a n-o mai vedea decât pe ea. Ce proastă!

Mac o urmă în cameră şi, ca de obicei, sări în pat pentru a se ghemui lângă ea când se culcă. Catherine rămase trează îndelung, cu lacrimi în ochi, în timp ce mâna mângâia reflex blana moale a motanului care torcea.

Îşi promisese să nu regrete niciodată ce se petrecuse între ea şi Paul, chiar dacă aventura lor s-ar fi oprit la prima întâlnire.

Şi unde dusese asta? La dragoste. Iubea cum nu iubise niciodată pe nimeni.

Şi era singură cu amintirea îmbrăţişărilor lor, cu care va trebui să trăiască pe viitor…

Ceva o trezise. Se întoarse în pat şi ascultă. Soarele intra în cameră prin perdelele întredeschise. Ziua promitea să fie frumoasă.

Apoi îi reveni memoria şi-şi lăsă capul să-i cadă din nou pe pernă, gemând.

La parter, Mac mieuna cu nerăbdare, dar nu el o trezise. Avu confirmarea când soneria de la intrare sună a doua oară.

Dând pătura la o parte, îşi luă halatul de baie şi coborî scara îmbrăcându-l. Oare cine era? Fără îndoială, un vecin…

Nu era un vecin.

Era Paul.

Rezemat cu spatele de canatul uşii, în blugi şi cu un tricou albastru ca cerul, ţinea o pungă de la supermarket

în mână. Niciodată nu-i păruse mai frumos.

— Te-am trezit? o întrebă pe un ton nevinovat.

Răspunsul era evident, cum demonstrau fără îndoială ochii încă adormiţi, părul ciufulit şi halatul căruia îi înnoda cu neîndemânare cordonul.

— Am adus micul dejun, reluă Paul. Mă gândeam că ne-am fi putut instala în salonul tău, dar dacă persişti să-mi barezi trecerea, se poate lua şi pe peron. Cum vrei…

Dându-şi seama că îl privea cu un aer năucit, închise gura şi se îndepărtă pentru a-l lăsa să intre. îl urmă ca un robot până la bucătărie, unde el etală conţinutul pungii pe masă.

Mac se freca insistent de picioarele sale.

— Mic dejun continental, astăzi, o anunţă scoţând cornuri, o sticlă cu suc de portocale, două borcane de dulceaţă şi o pâine rotundă proaspătă. Pregătesc cafeaua?

Revenindu-şi brusc în fire, Catherine îi arătă un dulap în perete.

— Cafeaua este acolo, spuse. Te las cinci minute.

Oare ce făcea aici la această oră matinală? se întrebă Catherine în timp ce apa rece a dusului o trezea. În plus, duminica…

Ar trebui totuşi să fie uşurat că se retrăsese din viaţa lui în vârful picioarelor, fără ca el să fie nevoit să i-o ceară. îşi putea continua aventura cu Faye, fără să se teamă de un scandal din partea sa.

Îmbrăcată în bermude şi o bluză mătăsoasă portocalie, coborî în bucătărie. Cafeaua îşi răspândea aroma; la fel şi cornurile, pe care Paul le încălzise în cuptor. Deschisese uşa spre grădină şi soarele intra în valuri în mica încăpere.

— Astfel profităm de vedere, îi spuse medicul. Ai o grădină superbă.

Catherine aşteptă ca amândoi să-şi ungă cornurile cu dulceaţă de portocale amare pentru a pune întrebarea care-i ardea buzele.

— De ce ai venit, Paul?

— M-am gândit că ar fi timpul să vorbim serios, răspunse el calm.

— Nu văd ce ne-am putea spune.

— Multe lucruri… Ca să fiu sincer, nu reuşesc să înţeleg ce a motivat brusca ta schimbare de atitudine. Încă acum două zile, trăiam amândoi ceva minunat… în sfârşit, pentru mine, cel puţin, aşa era…

— Şi pentru mine a fost la fel.

— Atunci, ce s-a întâmplat?

Catherine ridică ochii spre el.

— Faye Elton…

— Faye?

Paul se încruntă.

— Iartă-mă, dar… nu înţeleg ce are de-a face cu noi.

— S-a întors din vacanţă.

— Da, şi?

Catherine oftă, exasperată.

— Dacă am înceta acest mic joc, Paul?

— Nu ştiam că ne jucăm…

Ignorând expresia mirată a privirii sale, tânăra femeie continuă:

— Am vorbit cu Faye, la teatru. Ce mi-a spus, nu lasă nicio îndoială asupra naturii relaţiei cu tine.

— Relaţia ei cu mine? repetă Paul, năucit.

— A fost la vila ta din Spania şi, evident, n-a fost pentru prima dată…

— Catherine, o întrerupse el. Faye a fost în Spania, este adevărat, dar nu la mine. A fost găzduită împreună cu sora sa la nişte prieteni care locuiesc la vreo douăzeci de

kilometri de casa mea.

— Oh…

— Şi a venit la vilă, desigur, dar pentru a bea un pahar împreună cu prieteni comuni. Aşa am cunoscut-o. Şi stând de vorbă, am descoperit că locuiam amândoi la Woodstock. În acea perioadă, căutam pe cineva cu program redus, pentru că Maureen, secretara mea obişnuită, era în concediu medical, iar Faye a acceptat să lucreze pentru mine.

— Oh… spuse iar Catherine. Atunci nu este… Am crezut că… Oh, nu mai ştiu ce am crezut… oftă ea.

— Ai crezut că Faye şi cu mine eram amanţi, nu-i aşa?

Puţin ruşinată, Catherine încuviinţă dând din cap.

— Da. Dar am scuze, adăugă tânăra femeie imediat. Am văzut-o la tine şi părea atât de… în largul ei… Când a sosit aseară la tine, mi-am spus că probabil se întorsese în ajun şi că din acest motiv n-ai propus să mă vezi. Şi apoi, modul în care mi-a vorbit aseară de

Spania… Chiar am avut impresia că încerca să mă îndepărteze de tine.

— Şi te-ai gândit că ce s-a petrecut între noi n-a fost decât o mică digresiune pe care mi-am oferit-o în lipsa sa. Şi că acum, că s-a întors…

Catherine îşi aţintise privirea asupra unui miez de pâine pe care-l învârtea între degete.

— Da…

— Catherine… Dacă Faye era cu noi aseară la teatru, este numai pentru că a trecut pe acasă chiar înainte de a pleca. Şi cum îi era teamă că nu va obţine un loc la spectacol, Abbie i-a oferit în mod spontan biletul suplimentar pe care-l cumpărasem.

Cum tânăra femeie îl privi surprinsă, explică:

— Până în ultima clipă, am sperat că vei putea să vii să stai cu Theo şi cu mine pentru a o aplauda pe Abbie.

Catherine simţi un nod în gât.

— Dar, sugestia lui Abbie n-a fost potrivită. Theo era furios, deoarece n-o suportă pe Faye. O numeşte „femeia crudă cu bărbaţii”.

Râzând, Paul îşi termină cornul şi-şi mai turnă o ceaşcă de cafea.

— Faye nu este nimic pentru mine, Catherine. Am lămurit încă de la început lucrurile cu ea. Cât despre ieri seară, într-adevăr am fost ocupat. Dar la telefon… şi cu fosta mea soţie.

Tânăra femeie înclină capul, încurajându-l în tăcere să continue.

— Am discutat foarte mult. În cele din urmă, a hotărât să profite de călătoria în Anglia unde trebuie să rămână un timp cu mama ei, pentru a veni să-i vadă pe Theo şi pe Abbie. Şi dacă totul se desfăşoară bine, ei vor putea merge în Statele Unite luna viitoare.

— Este fantastic! Dar… ce te-a făcut să-ţi schimbi părerea?

— Tu, pur şi simplu.

— Eu?

— Oh, Catherine Nici măcar nu-ţi dai seama ce reprezinţi pentru mine, nu-i aşa?

Tânăra femeie îşi lăsă încet felia de pâine. Modul în care o privea îi accelerase în mod ciudat bătăile inimii.

— Ai intrat în viaţa mea ca un suflu de aer proaspăt într-o casă rămasă prea mult timp închisă, continuă Paul. M-ai obligat să mă privesc în faţă şi…

— Da? murmură Catherine.

— Nu mi-a plăcut ce am văzut.

Oftă.

— Devenisem un bărbat rigid, aspru, care exercita o influenţă dezastruoasă asupra copiilor săi. Când m-a părăsit Andrey, n-am vrut să văd mai departe de faptul că preferase un alt bărbat decât mine. N-am înţeles că eram în mare parte răspunzător. Munceam ca un osândit, fără să-mi fac timp să mă opresc pentru copii sau pentru ea, fără să mă intereseze ce puteam face pentru ei…

— Cariera ta este foarte pretenţioasă.

— Fără îndoială, dar nu este un motiv pentru a-i neglija pe cei pe care-i iubeşti. Cu un minimum de atenţie, aş fi văzut semnele prevestitoare ale dezastrului. După plecarea sa, am decis că şi-a pierdut orice drept de a-şi revedea copiii. Tu mi-ai deschis ochii. Abbie era în plină revoltă din cauza atitudinii mele încăpăţânate faţă de teatru – tot ce atingea mai mult sau mai puţin lumea artistică îmi amintea de Andrey şi de dezertarea sa. Şi Theo aluneca pe panta delincvenţei. De fapt, tot ce cereau ei, era o temperare a atitudinii mele şi dreptul de a-şi revedea mama.

— Poate nu este atât de simplu, obiectă blând Catherine.

— Bineînţeles, dar este un început.

Şi mă simt atât de bine că am putut să mă eliberez de ranchiună, dacă ai şti… îţi dai cel puţin seama că mi-ai întors viaţa cu susul în jos? Şi chiar înainte de a şti ce era cu mine, m-am îndrăgostit nebuneşte de tine.

Catherine îl privi îndelung, în tăcere, incapabilă să creadă ce tocmai auzise.

— De ce n-ai spus nimic? murmură în cele din urmă.

— Pentru că mi-a fost teamă că-mi vei râde în nas.

— Eu? Dar… de ce?

— Suntem atât de diferiţi…

— Ştiu. Mi-am spus şi eu asta.

— Tu eşti tânără, frumoasă, ai toată viaţa în faţă pentru a te căsători şi a avea copii. Iar eu, cu cei patruzeci şi doi de ani şi familia mea cu probleme, credeam că n-am nicio şansă… Mai ales cu Simon ca rival.

— Oh, Paul!

Ezitând între râs şi lacrimi, Catherine se ridică pentru a i se arunca în braţe.

— Şi eu care credeam că nu mă vei vrea vreodată… că eram prea banală pentru tine, că preferai blondele superbe – ca Faye.

— Atunci, crezi că am o şansă? o întrebă cu ochii strălucind de amuzament.

— Este posibil… răspunse tânăra femeie, prefăcându-se că ezită.

— Poate am un mod de a te convinge, murmură Paul înainte de a pune stăpânire pe buzele ei.

* * *

— Îţi doreşti copii? întrebă Paul mult timp după aceea, când, pe deplin mulţumiţi, se odihneau în patul Catherinei.

— Eu, da. Dar tu?

— Nu va trebui mare lucru să mă conving s-o iau de la început.

— Adevărat?

— Cu tine, sunt pregătit pentru orice.

Gândindu-se la supraveghetoarea generală, Catherine începu să râdă.

— Ce ai? o întrebă Paul rostogolindu-se peste ea.

— O revăd pe Glenda, atenţionându-mă împotriva relaţiilor personale din echipa sa… Sunt curioasă să văd ce va spune de toate acestea…

— Va fi obligată să accepte când vei fi doamna Grantham.

Tăcu şi o privi cu îngrijorare.

— Vrei, nu-i aşa, să fii soţia mea?

— Cum poţi să te îndoieşti?

Se sărutară cu tandreţe, ca pentru a pecetlui acel pact de dragoste.

— Până la urmă ai avut dreptate, murmură Paul lângă gura ei. Trebuia să te întorci la Longbury. Cel cu care trebuie să-ţi petreci restul vieţii te aştepta.

— Da. Pe viitor va trebui să învăţ să fiu mai atentă la intuiţiile mele. Putem merge să le spunem lui Abbie şi lui Theo că ne vom căsători? Cum crezi că vor reacţiona? adăugă Catherine cu îngrijorare.

— Vor fi încântaţi. Abbie te ridică în slăvi şi n-ai remarcat că Theo îţi mănâncă din palme? Dar asta mai poate aştepta, spuse Paul aplecându-se asupra ei. Deocamdată, sunt lucruri mai importante de rezolvat…

— Cum vrei, domnule Grantham… murmură tânăra femeie cu un oftat de plăcere, strecurându-şi braţele în jurul gâtului său, pentru a-l trage lângă ea.

Sfârşit